

გაზ

N42 (332) 19/X-2
ფასი 60 ლ.

მეშვენიერად ვითარდება

პანდორასა და ზურას
მოგვალნი შვილის
ნათლია გაგოუნდათ

69

1168
2006

ვინ დაიხსნა
ელენე
გადავანიშვილის
ძმა რუსული
აბრეხიისგან

მამაკაცების
ამოცნობისა
და მიზიდვის
რამდენიმე
ხერხი

თაღლითობაში
ბრალდებულ შოუბენებს
ანონიმური ზარებით
ფინანსურ დახმარებას
სთავაზობენ

ანრი ჯოხაძე:
„როცა გავიგე,
წყაღს
„იჩნიკავდა“,
გული
შევიწუსდა...“

„შინა მანა კანა“
„პრეზიდენტმა“
დაკითხვაზე
დაიბარა

ასდენილი ნატვრა

გკითხველის
ოცნებებს
გკითხველები
ასრულებენ!

კვირის პალიგრა
შემსკვირებელი გზით

ყველა
სიასლა

თქვენ შეგიძლიათ, ინაგრით და ნატვრა აიხდინოთ!
თქვენ შეგიძლიათ, ნატვრა აუხდინოთ ალაპიანებს!

ამისთვის კი საჭიროა, მონაწილეობა მიიღოთ
„კვირის პალიგრისა“ და „ყველა სიასლის“
ერთობლივ ახალ პროექტში

„ასდენილი ნატვრა“

ვინ დაიხსნა ელენე გაღვიანიშვილის ქვე რუსული აბრეშისგან?

„3 თებერვლს მე და ელენე ვარჯიშიდან სახლში ვბრუნდებოდით. ქუჩაში მილიციელმა გაგვაჩერა და საბუთები მოგვთხოვა. საბუთების წარდგენის შემდეგ მითხრა, რომ მას განყოფილებაში უნდა გავყოლოდით“.

12

„ნატალი, თურქე მართლა არსებობ“...

„ნატალი, ბურას არ დაუჯერო, გაგყუებს, მაგას შენი ლოგინში შეთრევა უნდა და მეტი არაფერი. თანაც, მაგრად ჩალიძობს და გაბამს. არ გაება მის დაგებულ მახეში“.

16

„ნეთუ აზნაზები მართლაც იყვნენ?“

— კომისარიაგში სამედიცინო შემოწმება გავიარეთ, მაგრამ იმ ფიზიკური დაზიანებების გამო, რომელიც აფხაზებმა მიგვაღებინეს ცემის შედეგად, სამხედრო სამსახურისთვის მიუღებლად მიგვიჩინეს და არ მიგვიღეს.

— ახლა რის გაკეთებას აპირებთ?

— არ ვიცი. ფაქტია, რომ გალში ვერასოდეს დავბრუნდებით.

21

გალაურელი გენერლის „კლინიკები“

„კახეთში ყველა ოჯახს თავისი სახელი აქვს, მაგალითად, მე ყოყობას შთამომავალი ვარ-მეთქი, რომ ვუთხარი, სულ გაგიჟდნენ. მაშინ მივხვდი, რომ ვისაც კახეთთან შეხება არა აქვს, მისთვის იქაური მეტსახელები — ე.წ. „კლინიკები“, უცხო და უცნაურია“.

31

მინიატურები

- „უღანაულო დანაშაულები“ ანუ „ტრავმა“ 3
- ერთი კითხვა 4
- უსწორი პრესა
- მოყვარე მგარი თუ მგარი მოყვარე?.. 6
- ქურნალისთვის როლში
- „შინა მანა ქანა“
- „პრაზიკონტა“ დაკითხვაზე დაიბარა 8
- სკანდალი
- თაღლითობაში ბრალდებულ
- მონაწილეს ანონიმური წარჩინებით
- ფინანსურ დანაშაულებს სთავაზობენ 10
- ქარიერა
- ვინ დაიხსნა ელენე გაღვიანიშვილის ქვე რუსული აბრეშისგან 12
- ემიგრანტი
- „ჩვენებურები“, ქართული ჟურნალი
- საბარძნით და სამოლის პოეზიის ახალი გზა 14
- მკითხველის თვალთ
- „ნატალი, თურქე მართლა არსებობ“... 16
- ონლაინ-პრეზენტაცია
- ვირტუალური წყვილის
- რეალური აზნაზი გაბრძნობებით 17
- პერსონა
- „პერს კი წარმოვიღებინე, თუ მინისტი განხილავდით...“ 20
- დავნილი
- „ნეთუ აზნაზები მართლაც იყვნენ?“ — კითხვობს ბიჭი, რომელიც აზნაზური ჯარიდან გამოიქცა 21
- სამხედრო
- გამაფრთხილებელი ეროვნული თვითმფრინვა და დღესასწაული, რომელიც მუდამ ჩვენთანაა... 23
- გზაში
- ქალური პრესია 24
- კრიმინალი
- ✓ მემორიალთა ბიზნესი უმკითხველი
- კრიმინალური დანაშაულით დასრულდა 28
- ✓ ახალგაზრდობის სწავლა სისხლის
- ღვრის გაღვიანიშვილი 30
- მეცხეობა
- ქალაქელი კახელების „კლინიკები“ ანუ აუქციონის ლარი.
- ქოხლანთ ლო და მარხის ოცნები 31
- ანტიდოპრესიანიტი 32
- შთამომავლობა
- „ყველა ჯალათი, ვინც მანა ანაბა, საქართველოში თვალთ მანა ნანახი“... 34

საქართველოს
მინისტრის
გენერალური
სამსახური

ბანიზ-აუზი	36
რომანი	
ზაზა პანაძე. ველური	
ნაზლის ხეივანი (გაგრძელება)	38
იმიჯი	
„ჩემი თვალბის ფარს ხაქისფარი	
ბანსაყმელი საშინლად არ უხდება“	43
საქითხანი ქალბისთვის	
✓ როგორ მივიზიდოთ მამაკაცები	44
✓ როგორ ამოვიცნოთ მამაკაცის თვისებები?	45
ჯანმრთელობა	
✓ საფსოსის მკურნალობის მეთოდები	46
✓ მუსიკის სასწავლებრივი ძალა	46
✓ მწიფე აუთიზმი გულის სამსახურში	46
✓ მომავალი დედებისთვის აკრძალული	
და საჭირო ელემენტები	47
ასპირაზი	
✓ მსოფლიო ჩამოიშვა დაგვიჩინო ქალები ნაილო	48
✓ ბარდლის საპრეტენდო და გუფონი მოსონს	49
ქართული დეკორატივი	
მონა მანელიძე. თეთრი სიკვდილი (გაგრძელება)	50
პარსკვლავები	
მარლიზ ბარონი:	
„და ნიკო, უოფანი და ნიკოლსონი	
– ბრძოლაში სამივე ერთად გამოვიდნენ“	54
თინეიჯერული პონტები	
ნიწეული ანრის ექსტრაპეგანგური სტილი	57
ბაბარი	
ყარი, როგლისქანეს არაერთხელ	
დასრილა აავეა მოყიქული, უსრწეული დარცა	60
აღამიანი-ღეგეღეა	
ბრქენი და ვიოლინი	61
გამოქიღწევა	63
გომონღეური მოყიქიქა	64
პოროსქოვი	
ქვირის (19-25 მოგომგარი)	
ასტროლოგიაური პროგნოზი	66
მოდე	
სვანი დიზაინერის ფეგან-მონა	67
აეგო	69
ბანტი	
გამომსაღეთ თქვენი თქვი გრეგოლოგიაური	70
სქანეორღი	71
...და გოღოს	72

„ჩემი თვალბის ფარს ხაქისფარი ბანსაყმელი

საშინლად არ უხდება“

„რაც შეეხება თმის მოწესრიგებას, სახლში ფენიც კი არა მაქვს, რომ თმა გავიშრო და მისი შექმნის სურვილიც არ გამაჩნია, რადგან ვიცი, ვერ გამოვიყენებ“.

43

„გველა ჯალატი, ვინც მამა აწავა, საკუთარი

თვლით მშაგს ნანახი“ ...

„საერთოდ მამა ძალიან პირდაპირი აღამიანი იყო და არასოდეს მალავდა თავის დამოკიდებულებას ბერიას მიმართ. არ მოსწონდა მისი კურსი, მისი პიროვნება და ამას აშკარად გამოხატავდა“.

34

ნიწეული ანრის ექსტრაპეგანგური

სტილი

„...როგორ არა. ერთხელ, მასწავლებელს სკამზე ჭიკარგები დაფუწვევს ის ქალი ოთახში გყავის კაბით „შემოშრიალდა“ და სკამზე არც დაუხედავს“...

57

თეთრი სიკვდილი

- გარდაცვლილის თაობაზე რა იცით?
- არაფერი, – ჩაილაპარაკა მამაკაცმა.
- კიდევ რისი დამატება შეგიძლიათ?
- მეგს ვერაფერს დავამატებ. მე მხოლოდ კუბოს მიკრთავებოუსში გადაგანაში მივეხმარე იმათ. შემდეგ ჯემალი თბილისში გამოემგზავრა. დღისით კი, მისი დაღუპვის შესახებ შევიგყვე.

– კიდევ გაინგერესებს რამე? – ჰკითხა გივიმ ნიკას.

50

გარეკანზე: ირმა ლიპარტიანიის კოლაჟი

საფოგადლოგერიკ-პოლიტიკური უშრწეული „გზა“ გამოდის კვირაში ერთხელ, სუთშაბათობით გაცემთ „კვირის კალიტრის“ დამატებას. უწრული ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. რედაქციის აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის აზრს. მთავარი რედაქტორი: ზურაბ აბაშიძე. მთ. რედაქტორის მოადგილეები: ლალი ფაცია, ლიკა ქეჯავია. მენეჯერი: მათე კბილაძე.

მისამართი: თბილისი, იოსებზიდის ქ. №49
ტელ: 38-84-44, ფაქსი: 38-08-63. email: gza@kvirispalitra.com

„უღანაშაულო ღამნაშავენი“ ანუ „ცრამკაი“

საშინელი ინფლაციაა საქართველოში, თორემ იყო დრო, „სამ თუმნად ფოთის პოლიცმაისტერის ცოლიც კი გაიხდიდა“. დღეს ის „სამი თუმანი“ მინიმუმ, 30 ევროდ თუ არ აქციე და კომპლიმენტებიც არ დაამატე, ის „კიკუც“, რომელიც ცირკის მიმდებარე ტერიტორიას ამშვენებს, მათხოვარს გინოდებს და შიშველ სხეულს კი არა, კვირისტავს არ დაგანახვებს... „სტავკამ“ აინია, თორემ „კიკუების“ მეტი ვინ გვყავს — ქალებშიც და კაცებშიც, პოლიტიკაშიც და შოუბიზნესშიც, „ზემოთაც“ და გვერდითაც“?! ჰოდა, პოლიციასაც მეტი რა საქმე აქვს?! — დადის და ეძებს, ვინ რამდენი ფული აიღო, რაში აიღო, რატომ აიღო და თუ რაიმე საკბილოს წაანყდა, ისე აასკანდალებს, რომ არც კი დაფიქრდება, რას იტყვის ხალხი ასეთ ცნობილ და პატივსაცემ ადამიანზე, — მოგაკერებს მექრთამის, თაღლითის ან ფინანსური მაქინათორის იარღიყს და იმ ანეკდოტისა არ იყოს — იძახე მერე, ტრამვაის ველოდებიო...

ასე რომ, XX საუკუნის „კიკუ“ ხარ თუ „კიკუს ვიზიტორი“, ფრთხილად უნდა იყო: ისეთი „კიკუ“ უნდა იპოვო, საღარო აპარატიც რომ აქვს; საქმეს რომ მოილევ, ჩეკიც უნდა გამოართვა, რომ კანონთან მართალი იყო; ამავე დროს, ის ჩეკი კარგად უნდა შეინახო, რომ ცოლთანაც მართალი გამოხვიდე, თორემ, თუ გიპოვა, იტყვის — აბა, მე რისი მაქნისი ვარ, შენ თუ მაგ საქმეში ფულს სხვას აძლევო?! — და გირტყამს დოლივით. მერე, აბრამოვიჩის ცოლივით, ქონებასაც შუაზე გაგიყოფს (რომელი 10 მილიარდის პატრონი შენ ხარ?..) და ალიმენტებსაც ბლომად გახდევინებს.

მართალია, ფულის აღებმიცემობაში უმტკივნეულო გამოსავალიც არსებობს, კარგი სიტყვა მოიგონეს — „შემონირულობა“. მაგრამ იმ „შემომწირველსაც“ კარგად უნდა დააკვირდე, „უუჩოკი“ ან ვიდეოკამერა არ ექნეს სადმე დამონტაჟებული, თორემ, ხომ ხედავთ, რა უქნეს იმხელა ბიოგრაფიისა და პოლიტიკური კარიერის მქონე კაცს?! ახლა კი გაიძახის, ტრამვაის ველოდებოდიო, მაგრამ ვის სჯერა?!

ისე, რას ერჩი, არანაირი ქრთამი არ იყო ის 20 ათასი დოლარი. უბრალოდ, ისადილეს ერთად „ძვირიან რესტორანში“ და იმ შეძლებულმა ბაზრის

უფროსმა გადაიხადა. ჰოდა, 20 ათასი დოლარის ხინკალს როგორ ვერ შეჭამდა ასეთი ზორბატანა პოლიტიკოსი, მით უმეტეს — კუჭებს თურმე, ტოვებს...

მეორე ვერსიაც მაქვს მის გასამართლებლად: რესტორნებთან ხომ დგანან ხოლმე ბავშვები და მოწყალეებს ითხოვენ; ესეც ისე შესულა კუბეში და უთხოვია — დამეხმარეთ, კეთილო ბიძიებო, საარჩევნო კამპანიის ფული არ მაქვსო, — და ისიც დახმარებია, ოღონდ, მესამე კაცად ჩამსვი სიაშიო...

ეს პოლიცია კიდევ, ისე გათამამდა, რომ პოლიტიკოსები აღარ იკმარა, აქამდე ხელშეუხებელ სფეროს — შოუბიზნესსაც მიადგა და ისეთი ცნობილი ადამიანები მიიყვანა სასამართლოში, რომლებსაც ხალხი ხელისგულზე ატარებს: ესაო, ისაო, სახელმწიფოს ფულს უშალავდით და ხალხს ატყუებდითო... კარგი, რა, ფულს კი არა, ფონოგრამებს გვიშალავს ნახევარი ქართული ესტრადი და გვატყუებს — მართლა ცოცხლად ვმღერიო, — ეგრე ყველა დასაჭერია... არა, მთლად უდანაშაულოები არ არიან, მაგრამ მთლად დამნაშავეებიც არ არიან. მოკლედ, კარგი განსაზღვრებაა — „უდანაშაულო დამნაშავე“(!) ნუ გამოვეკიდებით, თორემ, მეტი კორუფცია რალა გინდათ, კაცი ღიად და ხმამაღლა მღერის:

„— ფული გაქვს? — „მე-შოკ-მეშოკ“.

— თუ ფული გაქვს, შენი ვარ,

თუ არა და — სხვისი ვარ“...

მართალია ის მომღერალი: ან ფულიანი ვის რად უნდა, ან უფულო, მაგრამ ეგ მეორე საკითხია...

P.S. საკონცერტო აფიშა:

„გრანდიოზული შოუკონცერტი-სალამო-ფართი — დილამდე!

მონაწილეობენ: მუნჯი მომღერლები, უხელო მუსიკოსები, უფეხო მოცეკვავეები და ცხრა თვის ორსული მოდელები!!!

კონცერტის ორგანიზატორი — „ტრამვაის ელოდება“...

პრომოკატორი

„გაეროს რეზოლუციის დიპლომატიამ განიარაღა“

— გაეროს რეზოლუციის შემდეგ, როგორ განვითარდება კოდორის ხეობაში დაწყებული პროცესები და რა ბედი ეწევა კონფლიქტურ ტერიტორიებზე მყოფ რუსულ ჯარს, რომელიც საქართველოს ხელისუფლების გადანაცვლებით, წლის ბოლომდე უნდა გასულიყო?

პაატა ზაძარიშვილი,
ექსპერტი:

— ამ რეზოლუციაში ყველაზე შემაფოტებელი ის არის, რომ გაერო საქართველოს ტერიტორიაზე რუსი სამშვიდობოების მოღვაწეობით ვაყოფილია და კონფლიქტის ზონაში მათი ყოფნა სჭირდება. რეზოლუციაში პირდაპირ წერია, რომ კონფლიქტის ზონაში სამშვიდობოები მნიშვნელოვან როლს ასრულებენ. გარდა ამისა, საყურადღებოა ის პუნქტი, სადაც გაერო კოდორის ხეობაში სადამკვირვებლო მისიისა და დსთ-ის სამშვიდობოების მიერ ერთობლივი მონიტორინგის ჩატარებას აუცილებლობად მიიჩნევს — ეს მაშინ, როდესაც საქართველოს თავდაცვის მინისტრმა ირაკლი ოქრუაშვილმა განაცხადა: კოდორის ხეობის ზედა ნაწილში რუსებს მონიტორინგის უფლებას არ მივცემთ, თუ გუდაუთის ბაზაზე არ შეგვიშვებენო. ახლა რუსი სამშვიდობოები შემოვიდნენ, ოქრუაშვილი კი ჩუმდაა. ეს იმას ნიშნავს, რომ ჩვენი საგარეო პოლიტიკა დაამარცხდა. ისმის კითხვა — რაში გამოიხატება ამერიკის დახმარება? ჩვენ ვიღებთ „ისტორიულ“ დოკუმენტებს, თავმოწონედ ვაცხადებთ, რომ საერთაშორისო თანამეგობრობა საქართველოს ინტერესებს დაიცავს. რეალურად კი, ისინი გვიგზავნიან ისეთ რეზოლუციებს, სადაც რუსული დიპლომატიის გამარჯვებაა დადასტურებული. ეს არის უპრინციპო და წინდაუხედავი პოლიტიკის შედეგი. გართულდა სიტუაცია კონფლიქტის ზონებში, კიდევ უფრო გაფუჭდა ურთიერთობა რუსეთთან, კრიზისიდან გამოსვლაზე კი ხელისუფლება არც ფიქრობს. ელემენტარულად, იმასაც ვერ მივალნივით, რომ გაეროს რეზოლუციაში აფხაზეთისა და ცხინვალის მილიტარიზაცია დაეგმოთ. ჩვენ თითო გვიქნევინ — საომარი რიტორიკისგან თავი შეიკავეთო, — რუსეთმა კი კონფლიქტის ზონები საბრძოლო შეიარაღებით გაავსო.

ზამთრის ზირას მიიმა ედგომარეობაში რომ არ აღმოვიჩნდეთ...

— საქართველოში მცხოვრებ უმუშევრებს რუსეთიდან დეპორტირებული ადამიანების შეემატნენ. ამ პრობლემაში, რა გეგმა აქვს დასახული ხელისუფლებას იმისთვის, რომ ზამთრის პირას, უკიდურესად მძიმე მდგომარეობაში არ აღმოვიჩნდეთ?

ალექსი ზალაშვილი, საპარლამენტო უმრავლესობის წევრი:

— ერთი მხრივ, ის პრობლემა, რომელიც რუსეთმა ბლოკადით შეგვიქმნა, სასარგებლოა. ჩვენი მოსახლეობა „მიბმული“ იყო რუსეთის ბაზარზე. ახლა უკვე მოვნახავთ ალტერნატიულ გზებს და მსგავსი სირთულეების წინაშე აღარ აღმოვიჩნდებით... ზაფხულში მივიღეთ ახალი საბაჟო კოდექსი, რომელიც ხელს შეუწყობს სხვა ქვეყნებთან სავაჭრო ურთიერთობებს. ზოგიერთი სახეობის პროდუქციაზე ე.წ. ნულოვანი საბაჟო განაკვეთი შემოვიღეთ და ამ სიახლით ბევრი უცხოელი დაინტერესდა. ამ დღეებში, შევხვდით მსოფლიო ბანკის წარმომად-

გენლებს. მათ ჩაატარეს მოსახლეობის ეკონომიკური მდგომარეობის მონიტორინგი და გაირკვა, რომ სამუშაო ადგილების შესაქმნელად, აუცილებელია სოციალური გადასახადების შემცირება. ჩვენ სხვა სახის გადასახადების შემცირებაც ვიმუშავებთ. ვფიქრობთ, რომ ამის შედეგად, ინფლაციაც შეჩერდება და ბაზარში პროდუქტიც გაიფუჭდება. ნულოვანი საბაჟო ტარიფისა და ლიბერალური საგადასახადო კოდექსის წყალობით, მოსახლეობის ცხოვრების დონე გაუმჯობესდება. სამწუხაროდ, რუსეთი გაზის მთავარი მომწოდებელია და ზამთრის პერიოდში ეს გარკვეულ სირთულეებს წარმოშობს. მაგრამ მეზობელ ქვეყნებთან მოლაპარაკებები უკვე მიმდინარეობს. მაგალითად, მიღწეულია შეთანხმება აზერბაიჯანთან და ქვეტბით სხვა წყაროებსაც. რაც შეეხება დეპორტირებულთა საკითხს, — ხელისუფლება მათ დასასაქმებლად ყველაფერს გააკეთებს. ეს ხალხი სამშობლოში დაბრუნდა და აქაურ პრობლემებთან ადაპტაცია არ გაუჭირდება.

„სუამის შეხვედრას წარუმატებელი იყო“

— „ახალი მემარჯვენებს“ კითხვებს პრეზიდენტი სავარაუდოდ არ პასუხობს. თქვენი აზრით, კონსტრუქციული დიალოგის დაწყება ოპოზიციასა და აღმასრულებელ ხელისუფლებას შორის შეუძლებელია?

გიორგი ცაგარაიშვილი,
„მრენველთა“ პარტიის წარმომადგენელი:

— „ახლებმა“ გააცხადეს ის ეჭვები, რომლებიც მთელ ოპოზიციას აწუხებს. საზოგადოებას კი, უფრო მწვავე შეკითხვებზე უნდა ვფიქრობდეთ. სამწუხაროდ, პრეზიდენტისგან ან დუმილს ვიღებთ, ან საკმაოდ უკმეხ პასუხებს — „რადაცებს ჩმახავენ“, „ყიყინებენ“ და ა.შ. ხელისუფლებამ გაეროს რეზოლუციას შეფასებაც კი ვერ მისცა (თუ არ ჩავთვლით პრეზიდენტის გამოსვლას, რომლის შინაარსიც სრულიად

გაუგებარი იყო). დამაფიქრებელია ის ფაქტიც, რომ საქართველოს დელეგაციამ სუამის შეხვედრაზეც ვერ მიაღწია შედეგს. რამდენადაც ვიცი, პარლამენტის თავმჯდომარეს დავალებული ჰქონდა — სუამს საქართველოსთან დაკავშირებით ცალკე რეზოლუცია მიეღო, მაგრამ — უშედეგოდ. სამწუხაროდ, მოვლენები ისე ვითარდება, როგორც ოპოზიციის ვარაუდობდა. ახლა გამოსავალი უნდა ვიპოვოთ. ჩვენ იმისკენ მოგვიწოდებენ, რომ მათ მხარი დაუჭიროთ, ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენისა და საგარეო პოლიტიკის წარმართვის საქმეში, თუმცა რა გზით აპირებენ პრობლემების მოგვარებას, — არ გვეუბნებიან. კონსტრუქციული დიალოგის დაწყება აუცილებელია. მართლაც, არ შეიძლება, ყველა საკითხი რამდენიმე ადამიანის კაბინეტში წყდებოდეს. ჩვენ გვინტერესებს — რა ხედვა აქვს ხელისუფლებას, როცა ოქრუაშვილი საზეიმო ვითარებაში გვამცნობდა: 2007 წლის პირველ იანვარს ცხინვალში შევხვდებითო. ამ დღის მოახლოების დროს კი, პრეზიდენტი ალბათ განგვიმართავს, რომ თავდაცვის მინისტრი, ოჯახთან ერთად, კონფლიქტის ზონაში ახალი წლის შეხვედრას აპირებს და მისი განცხადებაც ამას გულისხმობდაო. ეს ხომ უბრალოდ, სასაცილოა. ვფიქრობ, ქვეყანაში ისეთი სიტუაცია შეიქმნა, როცა სრული მობილიზებაა საჭირო.

პარლამენტში ახალი ფრაქცია იქმნება

— პარლამენტში კიდევ ერთი ოპოზიციური ფრაქცია იქმნება. ვინ იქნებიან მისი წევრები და რა შედეგებს ელით?

ვალერი გელაზანიანი, მაჟორიტარი დეპუტატი:

— 2008 წელს საპარლამენტო არჩევნები ჩატარდება. ამ არჩევნებში გამარჯვების მისაღწევად, ყველა შეეცდება, რომ პოლიტიკური საქმიანობა გააძლიეროს. ახალი ფრაქცია ამ მიმართულებით იმუშავებს. კითხვაზე, თუ ვინ იქნებიან ამ პარტიის წევრები, პასუხის გაცემა ჯერჯერობით არ მსურს... ადგილობრივი თვითმმართველობის არჩევნებმა მშვენივრად დაგვანახა, რომ საზოგადოების დიდი ნაწილი (თითქმის 70%) პასიურია: ეს ადამიანები დღემდე არსებული არც ერთი პოლიტიკური გაერთიანებისკენ არ იხრებიან და მაყურებლის როლში ყოფნას ამჯობინებენ. თუ ამ ელექტორატის ამოქმედება და პოლიტიკურ პროცესებში მისი ჩაბმა მოხერხდება, ეს არჩევნების შედეგებზე მნიშვნელოვან გავლენას მოახდენს. თუმცა, ჩვენი ფრაქცია შეიქმნება მათთვის, ვისაც

მშვიდობა უნდა. ქვეყანაში არსებული სერიოზული ხარვეზების კანონიერი და პოლიტიკური ბრძოლის გზით უნდა მოგვარდეს. პირადად მე, მზად ვარ, ასეთ ფრაქციაში გადასასვლელად, „დამოუკიდებელი მაჟორიტარი“ დავტოვო... სავარაუდოდ, უმრავლესობიდანაც წამოვა რამდენიმე ადამიანი და ისინი ოპოზიციურ ფრაქციაში გადმოინაცვლებენ. ■

ვინ გააკონტროლებს ციხეს?

— როგორც ამბობენ, მზადდება საკანონმდებლო ინიციატივა, რომელიც გენპროკურატურისა და იუსტიციის სამინისტროს გაერთიანებას ითვალისწინებს. ვის ინტერესებშია ასეთი ცვლილება და რა ბედი ელის სასჯელალსრულებით დაწესებულიებს?

ნანა კაპაბაძე, არასამთავრობო ორგანიზაციის — „ყოფილი პოლიტიკატიმრები ადამიანის უფლებებისთვის“ თავმჯდომარე:

— ალბათ, ძნელად წარმოსადგენი იყო, რომ საქართველოში კახა თარგამაძის შემდეგ, კვლავ ვინმეს გაუჩნდებოდა იმის სურვილი, რომ პენიტენციური სისტემა შს სამინისტროს დაქვემდებარებაში დაებრუნებინა. დღეს ეს არაფორმალურად ხორციელდება, რადგან სასჯელალსრულებით დაწესებულებებს ბაჩო ახალაია ხელმძღვანელობს, მისი არანაკლებ „სახელოვანი“ ძმა კი, ფაქტობრივად, ვანო მერაბიშვილის მოადგილედ რჩება. თუ ციხეები, კანონის შესაბამისადაც, შს სამინისტროს დაქვემდებარებაში გადავა, პატიმრების ისედაც უმძიმესი მდგომარეობა კიდევ უფრო გართულდე-

ბა. ის უწყება, რომელიც ეჭვმიტანილებს ეძებს, ატარებს წინასწარ მოკვლევას, აპატიმრებს ადამიანს და ცდილობს, მისგან აღიარებითი ჩვენებების მიღებას, არც ერთ ცივილიზებულ ქვეყანაში სასჯელალსრულებითი დაწესებულებების ზედამხედველად არ გვევლინება. ეს არის საერთაშორისო ნორმების უხეში დარღვევა. ამ გზით, პოლიციას ყოველთვის შეუძლია, მოახდინოს ზენილა პატიმრებზე და წამებით სასურველი ჩვენება გამოსძალის მათ. ბოლო დროს მიღებული თითქმის ყველა გადაწყვეტილება, რომელიც ციხეებს უკავშირდებოდა, თავისუფლებაშეზღუდული პირებისთვის ნეგატიური იყო. მათ შორისაა, ვადამდელი გათავისუფლების საკითხიც: ახლა მხოლოდ იმ პატიმრებს გაათავისუფლებენ, რომლებიც სამართალდამცავებთან ითანამშრომლებენ. ჩემი აზრით, გაუმართლებელია გენპროკურატურისა და იუსტიციის სამინისტროს გაერთიანება, რადგან ეს ორი უწყება თავისი არსით, განსხვავდება ერთმანეთისგან. სასჯელალსრულებითი დაწესებულებების შს სამინისტროსთვის დაქვემდებარება კი, ყოველად დაუშვებელია. ■

„ნაცმოძრაობა“ გაგნარკბულია, რომ არ „გავფარჩაკლით“

— თქვენი აზრით, რატომ დასჭირდა ხელისუფლებას „მექრთამე“ და ეთნიკური უმცირესობის წარმომადგენელთა „შეურაცხმყოფელ“ კობა დავითაშვილზე იერიშის მიტანა და რა გაგრძელება ექნება ამას?

კობა დავითაშვილი, კონსერვატიული პარტიის ლიდერი:

— ხელისუფლებას მოუწონდა, რომ შეუძლია, ჩემს პიროვნულ და პოლიტიკურ მოღვაწეობაში იქექოს, შეეცადოს, მოსახლეობა თავის სასარგებლოდ გადაიბიროს, მაგრამ არსებობს საკითხები, სადაც ბინძური ხელების ფათური ძალზე სახიფათოა. უკანონოდ მოპოვებული ჩანანური დაჭრეს და ისე დაამონტაჟეს, თითქოს სომეხ ხალხს შეურაცხყოფას ვაყენებდი. ეს „ნაცმოძრაობის“ კიდევ ერთი მცდელობაა, დავითაშვილზე შური იძიოს. ისინი ვერ ხვდებიან, რომ თავიანთ დაგებულ საფანგში, შეიძლება, თავადვე გაუბან. იმედი ჰქონდათ, რომ ჩვენი ბლოკი „გაფარჩაკდებოდა“ (როგორც ამას პრეზიდენტი გვინანსარმეტყველებდა), მაგრამ არჩევნებზე სერიოზულ შედეგს მივალნივ. ახლა მექრთამეც გამოიყვანეს და კრიმინალიც. თუ დანაშაული ჩავიდინე, ჩანანური მასიდან ჰქონდათ ხელთ და საინტერესოა, დღემდე რატომ არ გამოამზურეს?.. მერე რა, რომ მირზოევმა 20 ათასი დოლარი ჩვენს პარტიას შესწირა?! ასეთი რამ ყველა პარტიაში ხდება. სხვათა შორის, პირადად მიხეილ სააკაშვილს გადაეცი 20 ათასი დოლარი, როცა მასთან ერთად ვიყავი. მაშინ ეს საგმირო საქმე იყო და ახლა კრიმინალი გახდა?! წინასწარჩვენი კამპანიისთვის „ნაცმოძრაობა“ საბიუჯეტო თანხებიდან რამდენიმე მილიონი დახარჯა, მე კი კერძო პირს — ბაზრის დირექტორ მირზოევს 20 ათასი რომ გამოვართვი, ამას შედეგებიან. საბედნიეროდ, უკანონობას არასდროს ჩავდივარ და იმტვირონ თავი კომპრომატების ძიებით. ვიცი, ამით საკუთარი დანაშაულის დაფარვა სურთ, რომ არ ვიკითხოთ — სად დახარჯეს ბიუჯეტის მილიონები?.. ■

ავტოსკოლა

გინდათ აიღოთ მართვის მოწმობა?

გინდათ უბრალოდ ისწავლოთ მანქანის ტარება?

დავითიკაქიტი:
893-90-35-33; 78-48-71
მის: ალვაშენებლის №60

მოყვარე მსჯედი თუ მსჯედი მოყვარე?..

ორი ქვეყნის დაპირისპირებაში ჯერ სერიოზული სასიკეთო ძვრები არ შეინიშნება. მეტიც — რუსეთის ხელისუფლებამ საქართველო უკვე თავის ნომერ პირველ მტრადაც კი გამოაცხადა. არც საქართველოს ხელისუფლება დარჩა ვალში და „ძველ მოყვარეს“ ძველი და ახალი ცოდვები ერთად გაუხსენა. დრო კი უმოწყალოდ გარბის და ორი ქვეყნის ახალ „ურთიერთობას“ ახალი ურთიერთგამომრიცხავი ფაქტებითაც ავსებს. ორ მათგანს აქაც მოვიხმობ. ფაქტი პირველი: რუსეთის დედაქალაქის დომოდედოვოს აეროპორტში დეპორტირებული ქართველი მამაკაცი ასთმის შეტევით გარდაიცვალა. გარდაცვალების მიზეზი, რუსეთის მიმღებ-გამანაწილებლებში შექმნილი ის გაუსაძლისი პირობები აღმოჩნდა, რომელშიც უკანონო მიგრანტებად გამოცხადებულ ქართველებს ამყოფებენ. ფაქტი მეორე: რუსეთის ქალაქ ტოლიატიში ადგილობრივმა ჟურნალისტებმა ანტიქართული ისტერიის წინააღმდეგ გაილაშქრეს და საჯაროდ გამოაცხადეს, რომ ამიერიდან თავიანთ პუბლიკაციებს ცნობილ ქართულ გვარებს მიაწერენ. ეს — ცეცხლზე ნავთდასხმულ ქართულ-რუსულ მტრობას რაც შეეხება. ახლა კი, ჩვენს განონასწორებულ და წინდახედულ ევროპელ მოყვარეებსაც მივუგდოთ ყური...

რუსულან ლეხანიძე

გაუძლებს თუ არა რუსეთი... საქართველოს ბლოკადას?

(The Economist დიდი ბრიტანეთი)

ძველ საბჭოთა თამაშ „პროვოკაციაში“ არა მარტო მონაწილეობა, არამედ მისთვის უბრალოდ თვალყურის დევნებაც კი ყველას როდი შეუძლია. ხოლო როცა ერთსა და იმავე ტექნიკას ერთდრულად ორი ქვეყანა იყენებს და ერთერთს ერთნაირ საფანგშიც გულმოდგინედ იტყუებს, ამის ცქერა კიდევ უფრო რთული ხდება. ამჟამად იქმნება შთაბეჭდილება, რომ კრემლის რეაქცია ბოლო ქართულ-რუსულ სკანდალზე, რომელიც თავიდან ზედმეტად ემოციური ჩანდა და თითქოს, გამარჯვებას საქართველოს უქადადა, სრულიად ახალ მიზნებს დაუკავშირდა და შესაბამისად, სრულიად ახალ მნიშვნელობასაც იძენს...

თუ სააკაშვილს მართლაც სურდა პროვოკაციის მოწყობა, მაშინ მისმა გეგმამ გაამართლა, რადგან კრემლი ნამდვილად გააცოფა, თანაც, იმდენად, რომ საქართველოსთან პრაქტიკულად, ყველანაირი კავშირი განწყვიტა და ყველაფერთან ერთად, რუსეთში მცხოვრები ეთნიკური ქართველების მიმართ (რომელთაგან ბევრი რუსეთის მოქალაქეა) სადამსჯელო აქციაც წამოიწყო... რუსეთის ხელისუფლებას ახალი საიმპერაციო კანონის მიღება აქვს გადაწყვეტილი, სადაც ცალკე პუნქტად იქნება მითითებული ქართველების მიმართ დაწესებული შეზღუდვები. დაგეგმილია აგრეთვე, რუსეთიდან საქართველოში იმ ფულადი გზავნილების შეზღუდვაც, რომლებიც საგრძნობლად უწყობდა ხელს ქართული ეკონომიკის აღორძინებას (თუმცა, რუსეთში იმასაც ირწმუნებინან, რომ ეს ფული საქართველოს მილიტარიზაციაზეც იხარჯება). საესებით მოსალოდნელია რუსული გაზის ფასის გაზრდაც. მსგავსი რამ უკვე მოხდა შარშან ზამთარში, როცა ყველაფერ-

თან ერთად, ერთდროულად ორივე საქსპორტო გაზსადენზე, კაცმა არ იცის, ვის მიერ მოწყობილი აფეთქებები მოხდა. იქმნება შთაბეჭდილება, რომ ზიანი, რომლის მიყენებაც კრემლს მთლიანობაში შეუძლია, სააკაშვილმა სათანადოდ ვერ შეაფასა, ისევე, როგორც ვერ შეაფასა დახმარება, რომლის მიღებაც მას გარედან შეუძლია. „რუსეთი საქართველოს დასავლეთის ბასტიონად მიიჩნევს, — განაცხადა მან, — მაგრამ თავად დასავ-

ლეთი ასე არ ფიქრობს.“ ასეა თუ ისე, საქართველო უძლებს ამჟამინდელ დაპირისპირებას, მაგრამ გაუძლებს კი მას რუსეთი?! კონფლიქტის ესკალაცია, რომელზეც კრემლი ნავიდა, სხვა არაფერია, თუ არა გამოვლენა იმ საბჭოთა ჩვეულებისა, რომელიც პუტინის ხელისუფლებამაც თან მოიყოლა: ესაა გარეშე მტრის, საფრთხობელად და საშინაო პოლიტიკის ინსტრუმენტად გამოყენება. ადრე ასეთ საგარეო პოლიტიკურ სამიზნეს ამერიკა წარმოადგენდა, შემდეგ — უკრაინა, შემდეგ, ვითომდა „შპიონაჟით“ დაკავებული უცხოელი ქველმოქმედები. ამჟამინდელი სკანდალი სწორედ იმ მომენტშია წამოწყებული, როცა რუსეთის პრეზიდენტის მემკვიდრის საკითხის ირგვლივ სიტუაცია მიიმდებოდა: 2008 წელს პრეზიდენტის

სავარძელში პუტინის ყოფნის მეორე (ანუ შესაბამისად — ბოლო) ვადა იწურება და ამიტომაც, აქ სწორედაც რომ მისწრება იქნებოდა გარეშე მუქარის თუნდაც გამოგონილი ფაქტორი, რომლის მეშვეობითაც ელექტორატს, როგორც გინდა, ისე განაწყობ და წარმართავ.

საფრთხობელას გამოგონების გარდა, კრემლი კიდევ ერთ ტექნოლოგიას — ქსენოფობიურ ნაციონალიზმსაც იყენებს, რომელიც დღეს უკვე შეუიარაღებელი თვალთაც კი კარგად მოჩანს: სკინჰედები ხომ სხვა რასის ადამიანების დახოცვისთვის ძალზე მსუბუქ სასჯელს იღებენ ანდა საერთოდ არ ისჯებიან!.. ხოლო რაც შეეხება ერთი თვის წინ რუსეთის ჩრდილოეთში, კერძოდ, კონდოპოგაში მომხდარ ანტიკავკასიურ ბუნტს, — ძველ დროში ამას უბრალოდ დარბევას დაარქმევდნენ...

ბოლო დრომდე კრემლი, კარნეგის მოსკოვის ცენტრის ანალიტიკოს დმიტრი ტრენინის თქმისა არ იყოს, რაღაცნაირად მაინც ახერხებდა ექსტრემისტულ-ნაციონალისტურ ზოლებად შეღებილი „ვეფხვის ზურგზე ჯდომას“ და ცხოვრებაში სარისკო ორმაგი პოლიტიკის გატარებას ანუ ერთი მხრივ, თავი ანტიექსტრემიზმის ბასტიონად მოჰქონდა, მეორე მხრივ კი, ნაციონალისტურ ინსტინქტებს საკუთარი გამორჩენის მიზნის იყენებდა (მიიჩნევდა, რომ სწორედ კრემლი იღბა ნაციონალისტური პარტია „როდინას“ შემქმნელთა ზურგს უკან, რომლებმაც კომუნისტებს ელექტორატის ნაწილი წაართვეს და ახლა, ორ სხვასთან ერთად, ახალ „ოპოზიციურ“ (ვაქტობრივად კი, ხელისუფლების მიმართ ლოიალურ) პარტიაში ერთიანდებინა.

ახლა კი პუტინი ვეფხვის სანადიროდ უშვებს. გასულ კვირაში მან თავის მინისტრებს მოუწოდა, დაიცვან „რუსეთის ძირძველი მოსახლეობა“ იმ ეთნიკური ბანდების შემოტევისგან, რომლებიც, მისივე თქმით, რუსეთის ქუჩის ბაზრებს აკონტროლებენ...

ბიზნესისა და საქართველოსადმი რუსეთის სახელმწიფოს დამოკიდებულება იმის დამადასტურებელია, რომ პუტინმა საკუთარ ქვეყანაში „დაპირებული კანონის დიქტატურის“ შექმნა არ მოისურვა. კრემლი, დამოუკიდებელი სასამართლოს, სიცოცხლისუნარიანი ოპოზიციისა და მისი ძალაუფლების შემზღუდავი მთელი რიგი სხვა ინსტანციების არარსებობის პირობებში, კანონებს თვითონ იღებს და როცა მოისურვებს, მათ თვითონვე არღვევს. რასობრივი ძალადობის თარეში რუსეთში არსებული უკანონობის სიმპტომიცაა და შედეგიც. სანქტ-პეტერბურგის ევროპული უნივერსიტეტის ექსპერტის, ედუარდ პონარინის აზრით, სახელისუფლებო ინსტიტუტების, განსაკუთრებით კი, მილიცი-

ისადმი უნდობლობა ადამიანებს სამართლიანობის აღდგენის გზების დამოუკიდებლად ძებნისკენ უბიძგებს. ამას კიდევ ერთხელ გვახსენებს შვედეთილი მკვლევარების ის სერია, რომლის მსხვერპლთა შორის, ცენტრალური ბანკის მალაჩინოსანიც აღმოჩნდა და ხელისუფლებასთან დაპირისპირებული, გაზის კომპანიის უბრალო ინჟინერიც. 7 ოქტომბერს კი, ამავე ხერხით, ჟურნალისტი და საზოგადო მოღვაწე — ანა პოლიტკოვსკაია მოიცილეს.

ზოგიერთები, მათ შორის — პუტინიც, ამტკიცებენ, რომ პოლიტკოვსკაიას მკვლელობა მის მიერ არაერთგზის გახდებულა გაკრიტიკებული რუსეთის ხელისუფლების დისკრედიტაციის მიზნით ჩაფიქრებული პროვოკაცია. მაგრამ ვისაც არ უნდა მოეკლა იგი, ბრალის ნაწილი მაინც პუტინზე მოდის, რომელმაც ჟურნალისტიკა რუსეთში არა მარტო ძალზე იშვიათ, არამედ ძალზე სახიფათო პროფესიად აქცია.

რუსეთის დიდი „ზომა“ და რთული ისტორია აქვს, მსგავს პირობებში კი, რაიმე შედარების გაკეთება ძალზე სარისკოა. თუმცა, მიმდინარე მოვლენებში ზოგი ისტორიულ პარალელებსაც პოულობს. მაგალითად, რუსეთის ყოფილი ვიცე-პრემიერი ეგორ გაიდარი, ორ მსოფლიო ომს შორის პერიოდის გერმანიასთან პოულობს ანალოგიას. მაშინდელმა გერმანიამ, ისევე, როგორც პოსტსაბჭოურმა რუსეთმა, გადაიტანა ეკონომიკური ქაოსი, რომელსაც სტაბილიზაციის პერიოდი მოჰყვა და ხალხსაც იმპერიული ნოსტალგია დაეუფლა. დღემდე დამოუკიდებლობაშენარჩუნებულ რუს პარლამენტარმა მცირე ჯგუფიდან ერთ-ერთს — ვლადიმირ რიჟკოვს კი ის ალელვებს, რომ როგორც ჩანს, პუტინი რუსული იმპერიის იდეიდან სულ სხვა აზრისკენ გადაიხარა, რომელიც „რაიხს“ უფრო მოგვაგონებს...

იმ მიმართულების აღსაწერად, საითაც რუსეთს აქვს აღებული გზი, ისტორიაში სპეციალური ტერმინიც კი არსებობს. ამ სიტყვაში პუტინის ხელისუფლების მოქმედებათა დამახასიათებელი პარანოიაც პოვეს ასახვას, თვითდაჯერებაც, პოპულიზმიც, შეუწყნარებლობაც და ეკონომიკური და პარტიული ნაციონალიზმიც. ამ სიტყვას ზოგიერთები ძალზე ხშირად იყენებენ, არადა, მისი წარმოთქმა ყოველთვის, ყველგან და მით უფრო — რუსეთში ძალზე საშიშია. პრინციპში, რუსეთი ჯერ იქამდე არ მისულა, თუმცა, დროდადრო მაინც გვეჩვენება, რომ ის სწორედ იქით — ფაშისკენ მიდის.

ვის უნდა მივახროს ლაბკია?.. (Neatkarigas Rita Avize ლატივია)

პატარა სახელმწიფოები ერთმანეთის მიმართ სოლიდარულნი უნდა იყვნენ. განსაკუთრებით კი მაშინ, როცა პატარა სახელმწიფოს რომელიმე ზესახელმწიფო დაემუქრება. საქართველოსა და რუსეთს შორის დაპირისპირებაში, მანამ, სანამ

საზოგადოებრივი მიღებული საერთაშორისო ნორმები არ დაირღვევა, ლატიველთა სიმპათია ქართველების მხარეზე იქნება.

მაგრამ მეორე მხრივ, ისმება კითხვა: უნდა დაუჭიროს კი ლატივამ მხარი იმ ავანტიურისტებს, რომლებიც საკუთარი შიდაპოლიტიკური მიზნების რეალიზაციისა და ხელისუფლების შენარჩუნების მიზნით, რეგიონული სტაბილურობის საფრთხის ქვეშ დაყენებასაც არ ერიდებიან? საქართველოს პრეზიდენტი ადგილობრივი არჩევნების წინ მიხვდა, რომ ამომრჩევლებს მისი კურსისთვის უნდობლობის გამოცხადება შეეძლოთ. ამიტომ, მისთვის, ხალხის შესავაგმირებლად, რაიმე ხმაურიანი აქციის მოწყობა გახდა აუცილებელი. რუსეთთან კონფლიქტი და პატრიოტული გრძნობების მობილიზება ის ჩინებული პოლიტიკენოლოგიური ბერკეტი აღმოჩნდა, რომლის ამოქმედებამაც მყისეული შედეგი გამოიღო. ქართველებმა ოთხი რუსი ოფიცერი დააპატიმრეს, რუსეთმა კი, საქართველოს ბლოკადა მოუწყო. რუსეთის მიერ მიღებული კონტროლებმა უამისოდაც ცხელი ქართული სისხლი ბოლომდე ააჩუხჩუხა და პრეზიდენტის პარტიამ არჩევნები მოიგო. ხმების დათვლისთანავე, საქართველოს გმირმა პრეზიდენტმა უკან დაიხია: მორჩა, საკმარისია, ისევ მეგობრულად უნდა ვიცხოვროთ, ჩვენ თქვენს ოფიცრებს აღარ დავაპატიმრებთ, თქვენ კი, ბატონო პუტინო, გეთაყვა, საქართველოს წინააღმდეგ შემოღებული ბლოკადა და სხვა სანქციები შეწყვიტეთ! გამადლობთ, საქართველოში თვითმმართველობის არჩევნების კამპანიაში აქტიური მონაწილეობისთვისო...

აი, სწორედ აქ ძვეს პასუხი კითხვავზე — თუ რატომ არ შეწყვიტა რუსეთმა სანქციები ოფიცრების გათავისუფლების შემდეგ? მეტიც: ყველა მოლოდინის სანაღმდეგოდ, ეს სანქციები კიდევ უფრო გაამკაცრა. რუსეთი მთელი მსოფლიოს წინაშე აკეთებს იმის დემონსტრირებას, რომ ის არავის მისცემს, პატარა სახელმწიფოების შიდაპოლიტიკური მიზნებისთვის საკუთარი საგარეო პოლიტიკით მანიპულირების უფლებას...

რუსეთმა, რომელიც ამით, ადამიანის უფლებების საერთაშორისო ნორმების დარღვევის გზას დაადგა, საჩვენებელი დასჯის მოწყობა-გატარება გადაწყვიტა. თბილისთან მიმართებაში მოსკოვის გადამეტებული რეაქცია სხვა ყველა მისი მეზობლისთვის სამაგალითო უნდა გახდეს: რუსეთის წინააღმდეგ ინტრიგების ხლართვა გასურთ? მაშინ შედეგებზეც იფიქრეთ! ეს გაკვეთილი ბელორუსიის, აზერბაიჯანის, უკრაინისა და შუა აზიის რესპუბლიკებისთვისაა განკუთვნილი.

მიუხედავად იმისა, რომ ქართველ ხალხს, მისი ბელადის — სააკაშვილის მეთაურობით, ძალიან სურს ნატოში შესვლა, ამ ქვეყნის ეკონომიკა რუსეთზეა დამოკიდებული. რუსეთში მომუშავე, საქართველოს მოქალაქეთა ფულადი გზავნილები რესპუბლიკის ერთიანი ეროვნული პროდუქტის 25%-ს შეადგენს.

რუსეთის რეაქცია სრულიად ცალსახა: ამერიკასთან გინდათ ყოფნა? კი, ბატონო! მაგრამ მაშინ, ბოდიში და, თქვენს მოქალაქეებს ჩვენთან მუშაობის ნებართვა აღარ გაუგრძელებათ, ფულადი გზავნილები კი — აიკრძალება. არ მოგწონთ? მაშინ, ამერიკაში ნაბრძანდით სამუშაოდ და ბუმბა შემოგთავაზოთ უვიზო რეჟიმი... ეს ყველაფერი ნამდვილად სვედის მომგვრელია. გავიხსენოთ, თუ რა მინიმუმებს აკეთებდნენ ჩვენი მისამართით რუსეთის თანამდებობის პირები ვენტსპილსის ნავთობსადენის გამორთვის შემდეგ!..

რუსეთს საკუთარი წიაღისეულის ექსპორტის გაკონტროლება სურს და ამ პოლიტიკიდან ნებისმიერი გადახვევა მხოლოდ საგრძნობი პოლიტიკური დათმობების ფონზე თუა შესაძლებელი. რუსეთმა ჩამოაყალიბა საკუთარი ინტერესები: თუ საქართველო ნატოში შევა, მაშინ ამას ეკონომიკური კავშირების სრული განწყვეტა მოჰყვება, ეს საერთო-სახალხო პროდუქტის ნახევრის დაკარგვას გამოიწვევს და ქართველებს, 2005 წლის ცხოვრების დონის აღსადგენად, მთელი 10 წლის მანძილზე, მძიმე შრომა მოუწევთ.

ცხადია, ეს ძალზე სავალალოა, მაგრამ შეიძლება კი რუსეთის საქციელს ბარბაროსული უწოდო? ხომ ფაქტია, რომ სანამ მთელი მსოფლიო ბლოკადაზე გაპიკვის, გაზი და ელექტროენერჯია, კონფლიქტის მიუხედავად, საქართველოს რუსეთთან უწყვეტად მიენოდება.

სანამ რუსეთის საგარეო პოლიტიკას საქართველოს წინააღმდეგ კამპანიაში ჩართავდა, პრეზიდენტი სააკაშვილს შედეგებზე უნდა ეფიქრა. სჭირდება კი ლატივის ასეთი ავანტიურისტული პოლიტიკენოლოგიებისთვის მხარდაჭერა?! და, ამირკავასიაში დაწყებული გართულებები მანვე მოანესრიგოს, ვინც ისინი გამოიწვია. საქართველოსთვის ესოდენ რთულ მომენტში კი, ჩვენ ქართველ ხალხს უნდა დავუჭიროთ მხარი და არა მის პრეზიდენტს. ჩვენ შეგვიძლია, ქართველ ხალხს სოლიდარობა გამოვუცხადოთ. ყველა, ვინც ქართულ ღვიზოს ან მინერალურ წყალ „ბორჯომს“ იყიდის, საკუთარი ფულით საქმეს გაუჩენს ქართველ მუშებსა და გლეხებს და ქართულ ეკონომიკას რუსული ეკონომიკური ბლოკადის დაძლევაში დაეხმარება.

ს ს ს: ლმფდმშმგკ ლუკჭ
კუზუმენკაფ აფკაწ ფკსუმფტყ
ქტაქტემლტბ ლფკედშ გტტკ-
სმუბუიშ გსრწ უტტბ შთეწკმტყ
ლფდლშმ სწწშმშ თფუღუშყ
ქტმფდცლმტტმ ჰფქწსმღლუყ
თსქსმფდკმ აფფფლღუფ თუ-შთ ფმგქმტტეუმ-
თფქმშყ ჩუღქმთფტტეწქმ აფთუიშყ “??4 - 1?4-ქუ
უქ თფფტქმ №4 - №24 ზტტქმტუიშყ
ტელ: 226 915; 913 162

ლალი ფაცია

ვის არ შეხვედებით ჩვენს რუბრიკაში?... ახლა მათი ჯერიც დადგა: ჟურნალისტ-რესპონდენტის უფლებამოსილებები პრეზიდენტის იმიტატორმა მამუკა ლომაშვილმა და მომღერალმა ნინო ძონენიძემ ჩაიბარეს. მამუკა ისე შევიდა ჟურნალისტის როლში, რომ შემდეგი ნომრისთვის თავისი ახალი ჟურნალისტური ნამუშევარი შემოგვთავაზა. ნინოს სტატიის დაწერის სურვილი არ გასჩენია, თუმცა მოცემულ დავალებას თავი კარგად გაართვა. ის მამუკას დაჰპირდა — ჩემს „შინა მანა კენას“ ცოტა ხანში, „გარე მანა კენა“ უნდა მოვაყოლოო. ასე რომ, მან „პრეზიდენტთან“ შესვედრას და მის მიერ დასმულ შეკითხვებს ღირსეულად გაუძლო.

ქართული — ამაყი ლომაშვილი მამუკა ლომაშვილი — ნინო ძონენიძე

— ნინო, რას იტყვით ქართულ შოუბიზნესზე და ხართ თუ არა ამ სფეროს წარმომადგენელი?

— მიმაჩნია, რომ საქართველოში შოუბიზნესი არ არსებობს. არც შოუ — სანახაობა არსებობს და არც ბიზნესი...

— და მგონი, თქვენ აპირებთ, ამ მიმართულებით რაღაც ახალი დაიწყოთ, არა?

— კი, მართალია, მე რაღაც ახალი, ჩემებული წამოვიწყე, შესაბამისად, სიმღერა და კლიპიც შევქმენი. ამ ნამუშევრის გარშემო მრავალგვარი აზრი გაჩნდა. იყო კრიტიკაც, ზოგს მოეწონა.

— სიმღერაში ალბათ, თქვენს „შინა მანა კენას“ გულსხმობთ, ხომ?

— დიახ. განსხვავებული ნამუშევარი გამოვიდა, ასეთი დღეს სხვას არავის აქვს. თან — ექსპრომტად შეიქმნა. არც მეგონა, თუ გაამართლებდა. ჩემდა გასაკვირად, გაამართლა... თუმცა, ამ საქმეში ფულს მაინც ვერ იშოვი.

— სამაგიეროდ, „შინა მანა კენა“ ცნობილად გაქციათ. სიმღერაში გამოყენებული სიტყვები, ფაქტობრივად, იმპროვიზაცია იყო?

— ამ სიმღერის მუსიკაც და ტექსტიც იმპროვიზაცია გახლავთ, ჩემია.

— და გაუგებარ ენაზე ამღერდით?... რას გვერჩით?... თან, კრიტიკულიც ყოფილხართ, რადგან მსოფლიოში 3000-ზე მეტი ენაა, თქვენ კი არც ერთი არ ინდომეთ, რატომ?

— სიმღერა უცბად, ერთი ამოსუნთქვით შეიქმნა. ერთხელაც, კარგ ხასიათზე ვიყავი, ვთქვი — მოდი, ვისაღლისოთ-მეთქი, — და თხუთმეტი წუთში, რაც შიგნიდან, გულიდან ამოვიდა, იმ ბგერათა ნაყოფით შევქმენი სიმღერა. გეტყვით იმასაც, რომ მერე ამ მუსიკი-

„შინა მანა კენა“ „პრეზიდენტთან“ დაკითხვაზე დაიბარა

სთვის სხვადასხვა ენაზე (ერთ-ერთ აფრიკულზე, ინგლისურზე, მეგრულზე) ტექსტის შესამებასაც ვეცადე, მაგრამ არც ერთი არ მოუხდა. ამიტომ დარჩა ისე, როგორც დაიბადა.

— სახლში, ახლობლებთანაც ასეთ გაუგებარ ენაზე ლაპარაკობთ?

— არა, არა (იციინს). ხომ ვთქვი, ეს სიმღერა რაღაცნაირად ასე გამოვიდა. მოდი, მას ექსპერიმენტიც დავარქვათ, რომელმაც ვერ ვიტყვი, რომ არ გაამართლა.

— ნინო, ფონოგრამის გარეშე ანუ ცოცხლად მღერით?

— რა თქმა უნდა. ვინც მე მიცნობს, ყველამ იცის, რომ ცოცხლად სიმღერა არ მიჭირს, ეს ჩემთვის პრობლემას არ წარმოადგენს, ძალზე ადვილია. ცხოვრებაში სხვადასხვა სტილის სიმღერა მაქვს ნამღერი. ამასთან, ქართულ ჰანგებზე ვარ ალბრდილი. ასე რომ, ჩემთვის „შინა მანა კენას“ მღერა არააფერია. უბრალოდ, მომღერალს სიახლე, ექსპერიმენტები სჭირდება. ეს საინტერესოა. მთავარია, რომ მისი ნამუშევარი გამაღიზიანებელი არ იყოს და ახალგაზრდების გემოვნების ჩამოყალიბებაზე ცუდად არ იმოქმედოს. „შინა მანა კენა“ ცუდი სიმღერა არ არის...

— რაც არ უნდა ვთქვათ, ეს ნამუშევარი თქვენთვის წარმატებული აღმოჩნდა. მინდა, მოგილოცოთ... როგორც ვიცი, თქვენ „ჯეოსტარი 1“-ში მონაწილეობდით. მგონი, იქ დამარცხდით. იქნებ მითხრათ, რა მოხდა? ამ ფაქტმა თქვენზე სერიოზულად იმოქმედა?

— „ჯეოსტარში“ ცხოვრებაში პირველად განვიცადე მარცხი. 9 წლის ასაკიდან სერიოზულად ვმღერი და სულ

წარმატებული ვიყავი, ასეთი შემთხვევა არასდროს მქონია. მუსიკასთან ჩემი პირველი შეხება ქუთაისში მოხდა. მუდმივად ჯგუფებში ვმღეროდი. მაგრამ ისე მოხდა, რომ ფილარმონიის სცენაზე აღნიშნულ კონკურსში წარმატებას ვერ მივალენი.

— დამარცხებას ალბათ არც ელოდით, ხომ?

— მე კი არა, თვით ნიკა მემანიშვილიც არ ელოდა ჩემს მარცხს და ფიურის არც ერთი წევრი, მაგრამ როგორც ჩანს, იქ რაღაც მოხდა...

— აღნიშნეთ, რომ საქართველოში შოუბიზნესი არ არსებობს. როგორ წარმოგიდგინათ თქვენი თავი ამ სფეროში, პირადად თქვენ, რისი თქმა გასურთ?

— საქართველოში ამ სფეროში ძალზე ცუდი სიტუაციაა. ნიჭიერ მომღერალს არა აქვს ფული, რომ სიმღერა ჩაწეროს, კლიპი გადაიღოს. ამიტომაც არის, რომ უნიჭოები წერენ სიმღერებს, იღებენ და ტელეეფერში უშვებენ კლიპებს. ჩვენში მეცენატობა, პროდიუსერობაც არ გამოხდით. თუმცა, მე ნამდვილად გამიძარტლა. ჩემი ქმარი მუსიკოსია, აქვს საკუთარი სტუდია, ის ჩემი პროდიუსერიც არის. რომ არა გიგა, ვერ ვიმღერებდი, არ მექნებოდა სიმღერის ჩაწერის საშუალება. არადა, მუსიკისა და სიმღერის გარეშე ძნელია ჩემი ცხოვრება. ხომ გითხარით, ზავშვობიდან ვმღერი, პრეტენზიაც მაქვს იმისა, რომ ეს საქმე ვაკეთო, რადგან სხვა არაფერი ვიცი. თუმცა პროფესიით მევიოლინე ვარ, ვიოლინოზე დაკვრის პარალელურად, სულ ვმღეროდი.

— სხვადასხვა სტილში მაქვს ნამღერი, — თქვით. მაინც?..

— ჯაზი, ჯაზ-როკი, სოული, ლირ-

იკული სიმღერები, ფოლკლორული ნამუშევრები... ამას ამბიციურ ნათქვამად ნუ ჩამოართმევთ. ვიმეორებ — ვინც მიცნობს, იცის, როგორი მომღერალი ვარ...

— „შინა მანა კენას“ წესით, „გარე მანა კენა“ უნდა მოჰყვეს — ამაზე არ გიფიქრიათ?

— (იციანის) ვფიქრობ და ვაპირებ კიდევ. თუმცა ბევრს ვფიქრობ, მაგრამ ჯერჯერობით ვერ გადავწყვიტე — სერიოზული ნამუშევარი შევთავაზო მსმენელს თუ ისევ ჰიტი. ზოგი რას მირჩევს, ზოგი — რას. თქვენ რას მირჩევდით?

— ვფიქრობ, ამ ეტაპზე ისევ ჰიტი ჯობია — სომ გითხარით, „გარე მანა კენა“ ჩაწერეთ-მეთქი.

— (იციანის) დიდი მადლობა რჩევითვის.

— მერე ახალი სიმღერით სამთავრობო კონცერტებზე გამოგიყვანა. „შინა მანა კენაც“ იმღერეთ და „გარე მანა კენაც“. ჩვენი ჟურნალის საშუალებით, მინდა, მსმენელს, მკითხველს, თქვენს თავანისმცემლებს მიმართოთ: რას უსურვებთ მათ?

— პირველ რიგში, მინდა, რომ ქვეყანაში მშვიდობა იყოს.

— მაგის გარანტიას მე გაძლევთ!..

— (იციანის) ჩვენს სახელმწიფოში ყველაფერი დალაგდეს; ნიჭი დაფასდეს და გარშემო ბევრი ჯანმრთელი და ჯანსაღი ხალხი გვყავდეს. ჩემს თავანისმცემლებსა და გულშემატკივრებს კვლავაც ექსპერიმენტებს შევთავაზებ.

— მინდა, წარმატებები გისურვოთ. აქამდე არ გიცნობდით, ახლა გაგიცანით, მე თქვენზე კარგი შთაბეჭდილება შეიქმნა. მეც მიგულეთ თავანისმცემელთა რიგში. გისურვებთ, ყოველთვის გქონოდეთ სცენაზე გასვლის საშუალება — ამაზე მეტი ბედნიერება ხელოვანი ადამიანისთვის არაფერია — და მაყურებლები გაგესხარებიანოთ.

— დიდი მადლობა!

ვინც მიცნობს, იცის, როგორი მომღერალი ვარ...

ქურნალისტი – ნინო კოხანიძე რესპონდენტი – მამუკა ლომაშვილი

— „იუმორის“ სარეკლამო კლიპში ამბობთ: „ვაზი და ვენახი, მტრის ჯინაზე გადარჩენილია, ახლა შოუ-ბიზნესს მივხედვით“... რას გულისხმობთ ამაში?

— გეთანხმებით. შოუბიზნესში მართლაც, მძიმე მდგომარეობაა. ამიტომ, მისი გამოცოცხლებისა და დახმარების საქმეში პრეზიდენტიც ჩაება. ვუცდებით, ვუშვლოთ, რადგან არ არსებობს გამოუვალი სიტუაცია. დროა, ამ სფეროში საქართველოში აღორძინება დაიწყო.

— ეს პრეზიდენტის უზენაესი სურვილია?

— დიახ, ჩემიც და პრეზიდენტისაც. გული მწყდება, რომ ამ სფეროში ბევრი რამ დასახვეწი, ზოგი რამ კი — ჩამოსაყალიბებელია. ამ კითხვაზე პასუხს თქვენც და მაყურებელიც „იუმორისის“ კონცერტებზე მიიღებთ.

— რა არის „იუმორისა“?

— გააჩნია — ვისთვის: ჩემთვის ის — ცხოვრებაა, სიხარულია, შრომაა, მოკლედ — ყველაფერი...

— შოუბიზნესს რას მატებს „იუმორისა“?

— რას მატებს?.. ერთადერთი ნათელი წერტილი ქართულ შოუბიზნესში — „იუმორისის“ კონცერტებია.

— ასე ფიქრობთ?

— ეს რომ ასეა, დაგიბტკიცებთ. უპრეცედენტო მოვლენაა, როდესაც დღეს საქართველოში კონცერტებზე სრული ანშლაგია... „იუმორისა“ — ხალხის მოთხოვნაა, ჩვენ მის „დაკვეთას“ ვასრულებთ. ეს ხდება მაშინ, როდესაც ცალკეულ მომღერლებს სოლო კონცერტზე ფილარმონიის დარბაზის მაყურებლით გაგვება უჭირს.

— რაში მდგომარეობს „იუმორისის“ წარმატებული კონცერტების საიდუმლო?

— არავითარი საიდუმლო. „იუმორისაში“ გამოხატულია განსაკუთრებული დამოკიდებულება ხალხის მიმართ, ასახულია ის პრობლემები, რომლებიც მას აწუხებს და მისთვის გასაგები ენითაა გამოხატული. ჩვენ გულწრფელები ვართ და საქმეს მაქსიმალური დატვირთვით ვაკეთებთ. ამის გამო მაყურებელიც ჩვენდამი ნდობას იჩენს.

— რა განცდაა, როდესაც ხარ იმიტატორი და ქვეყნის პირველი პირის პაროდიას აკეთებ?

— როცა სცენაზე გავდივარ, მაყურებლისგან საოცარ ენერჯიას ვიღებ. ჩემ მიერ გაკეთებული, პრეზიდენტის პაროდია ჩემთვის როლია. მას ისევე ვასრულებ, როგორც თეატრში ნებისმიერ სხვა როლს.

— თუ იცით, რას ფიქრობთ თქვენზე პრეზიდენტი?

— არ ვიცი.

— არც გაინტერესებთ?

— შეიძლება, მაინტერესებს კიდევ, მაგრამ ჩემთვის მთავარია, რას ფიქრობს ხალხი. რასაც ვაკეთებ, ხალხისთვის ვაკეთებ. სხვათა შორის, ჩემი გმირი, რომელიც ჩემ მიერვე შექმნილი, ძალიან მიყვარს, მასზე დიდი შრომა მაქვს განუული. „ჩემი მიშა“ მაინც სხვანაირია.

— როგორ გკონიათ — თქვენსა და პრეზიდენტს შორის, რაიმე პიროვნული მსგავსება ხომ არ არსებობს?

— მე პროფესიით იურისტი ვარ, მსახიობობა ჩემი შინაგანი მოთხოვნილება იყო. თავიდან, არც იმიტატორი ვყოფილვარ და მიმაჩნია, რომ ამის ამბიცია არც ახლა მაქვს,

„ჩემი მიშა“ მაინც სხვანაირია

რადგან ჩემზე ძლიერი პაროდისტები გვყავს. სკოლის მოსწავლეობიდან მოყოლებული, სტუდენტობის, არასამთავრობო ორგანიზაციებში საქმიანობის დროსაც, — ყველგან, სადაც კი ვყოფილვარ და ხალხთან ურთიერთობა მქონია, „მლადუჩი სააკაშვილი“-ს ან „მიშა-2“-ს მეძახდნენ. მერე „კავენში“ მოვხვედი. წავედი, წავედი და რალაცნაირად, დამერქვა პრეზიდენტის პაროდისტი. ასე რომ, ყოველთვის მამსგავსებდნენ.

— არის თუ არა მინილ სააკაშვილი თქვენი კერძი?

— რალაც მომენტებში — არის, რალაც მომენტებში — არა. მაგრამ ხანდახან ჩვენი პრეზიდენტი ისეთ რალაცას იტყვის, რომ გულს კარგად ხვდება, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც საკითხი რუსეთს ეხება...

— ხომ არ გიფიქრიათ ოდესმე პრეზიდენტობაზე?

— არა, ეს უდიდესი პასუხისმგებლობაა. უბრალოდ, ხანდახან გამჩენია სურვილი — ნეტავ, მქონდეს საშუალება, ვიღაცებს რალაცაში დავეხმარო-მეთქი!.. სკოლაში იურისტად დავინსყე მუშაობა და იქ ბავშვებთან ურთიერთობის შემდეგ, უფრო გამომავრდა მათი დახმარებისა და მხარში დგომის სურვილი.

— სხვათა შორის, თქვენსა და პრეზიდენტს შორის მსგავსებას მეც ყოველთვის ვამჩნევდი. ერთი ასეთი კითხვა გამიჩნდა: არ გიფიქრიათ

თაღლითობაში ბრალდებულ შოუბენებს ანონიმური ზარებით ფინანსურ დახმარებას სთავაზობენ

გასული კვირის საინფორმაციო გამოშვებების ერთერთ მთავარ თემსა, შოუბენების ცნობილი წარმომადგენლების — თეა გობეჯიშვილის, ნეკა ლომიძისა და მომღერალ თემო რცხილაძის მეუღლის, ოლღა რიჟაკის დაპატიმრება წარმოადგენდა. როგორც უკვე ცნობილია, ამ ადამიანებს თაღლითობაში ედებათ ბრალი. ისინი სამართალდამცველებმა თაღლითობაში დაადანაშაულეს, ხოლო სასამართლომ თითოეულს, გირაოს სახით, 50 ათასი ლარის გადახდა დააკისრა. როგორც სამართალდამცველები აცხადებენ, ქართული შოუბენების ამ წარმომადგენელთა მიერ სახელმწიფოსთვის მიყენებულმა ზარალმა ნახევარ მილიონ ლარს გადააჭარბა.

თაღლითურ საქმიანობაში რამდენიმე სხვა პირიცაა ექვმიტანილი სამართალდამცველები აცხადებენ, რომ ისინი პოლიციას ემალებიან და მათი ადგილსამყოფლის დადგენის მიზნით, ამჟამად ოპერატიული ღონისძიებები ტარდება.

მეზო სანაპი ნათია ქვიციანი

2006 წლის 22 სექტემბერს, ფინანსური პოლიციის საგამოძიებო დეპარტამენტმა სახელმწიფო ქონების უკანონოდ დაუფლების ფაქტზე გამოძიება დაიწყო. საქმე ყალბი დოკუმენტების გამოყენებით სახელმწიფო ქონების დატაცებას ეხებოდა. ყალბი დოკუმენტები ფეხმძიმე ქალების მონაცემებს ასახავდა. სამართალდამცველებმა მიიღეს ოპერატიული ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ გაყალბებული საბუთებით — ფეხმძიმე ქალების მონაცემების გამოყენებით, სხვადასხვა დანესებულება სოციალური დაზღვევის ერთიან სახელმწიფო ფონდს მიმართავდა, ამ მონაცემების საფუძველზე, ფონდიდან გამოყოფილ თანხას კი, დანესებულებების ხელმძღვანელები ითვისებდნენ.

გამოძიების პერიოდში, დანაშაულში ექვმიტანილ ინდენარმეთა შორის, შოუბენების ცნობილი წარმომადგენლების გვარებიც ამოტივტივდა. სამართალდამცველთა ინფორმაციით, ინდენარმეები — „ნიკოლოზ ლომიძე“, „თეა გობეჯიშვილი — ვერნისაჟი“, „გიორგი ძულიაშვილი“, „ოლღა რიჟაკ-რცხილაძე“, „მანანა ბურჭულაძე“, „მაია იოლჩევა“, შპს „თამარი“ — ქალთა საკონსულტაციო ცენტრებთან იყვნენ „შეკრულები“, მათგან 7-8 თვის ფეხმძიმე ქალების ზუსტ მონაცემებს იღებდნენ, შემდეგ, ამ ქალებს საკუთარ ფირმებში არეგისტრირებდნენ, როგორც თანამშრომლებს და მათ გვარებზე მაღალ ხელფასებს ნიშნავდნენ.

ეს ყველაფერი ხდებოდა ისე, რომ რეალურ პიროვნებებს ამაზე წარმოდგენაც არ ჰქონდათ. ქალთა საკონსულტაციო ცენტრებში ექიმი-გინეკოლოგები ფეხმძიმე ქალებს სახელმწიფო დახმარების პროგრამაზე ელაპარაკებოდნენ და წინასწარ შერჩეულ ფირმებში, ვითომდა სამუშაოს დანყებას სთავაზობდნენ. ამის შემდეგ, გაცურებულ ქალბატონებს მოტყუებით აწერიდნენ ხელს გაურკვეველ საბუთებზე. ფეხმ-

ძიმე ქალები მცირეოდენ თანხას იღებდნენ, დანარჩენი ფული კი — ათასობით ლარი, სოციალური დაზღვევის ფონდიდან ყოველთვიურად, პირდაპირ ხელმოთ ალნიშნული ფირმების საბანკო ანგარიშებზე ირიცხებოდა. აღსანიშნავია, რომ სადევრეტო შვებულებაში გასვლის შემდეგ, სოციალური დაზღვევის ერთიანი სახელმწიფო ფონდიდან ამ ქალბატონების სახელზე ოთხჯერ მეტი ხელფასი ირიცხებოდა. ხელფასებს ფირმის ხელმძღვანელები ითვისებდნენ, ამასთანავე, შემოსავალს ისინი, რა თქმა უნდა, თავიანთ მოკავშირეებს — ქალთა საკონსულტაციო ცენტრების თანამშრომლებს, ექიმ-გინეკოლოგებსაც უყოფდნენ...

თაღლითური საქმიანობის გამო, ამჟამად ხუთი ადამიანი დაკავებული: მაია იოლჩევა, შპს „თამარის“ ხელმძღვანელი — თამარ კაპანაძე, გიორგი ძულიაშვილი, მანანა ბურჭულაძე და ექიმი-გინეკოლოგი გიორგი საყვარელიძე. აღნიშნულ ფაქტთან დაკავშირებით გამოძიება გრძელდება...

როგორც გაირკვა, მთავარ ექვმიტანილად მიჩნეულია თენგიზ ბურჭულაძე, რომელიც ცოტა ხნის წინ, ჯგუფ „ფლეშის“ პროდიუსერი იყო და ამავე ჯგუფის ერთ-ერთი წევრის, აჩიკო (ჩიბო) ბურჭულაძის ძმია. თენგიზ ბურჭულაძეს ამჟამად პოლიცია ეძებს.

იმის გასარკვევად, თუ რა მოხდა სინამდვილეში, მომღერალ **თამარ რცხილაძეს** დავეუკავშირდით.

— თუ შეიძლება, გვიამბეთ, თქვენი მეუღლე როგორ მოხვდა ამ გაუგებრობაში?

— ეს ყველაფერი ადამიანებს შორის ნდობის ფაქტორიდან გამომდინარე მოხდა. ის ადამიანი, ჩვენი ძველი მეგობარია. ცოტა ხნის წინ, ჩემს მეუღლეს შესთავაზა — მაინც შინ ზიხარ, არსად მუშაობ და მოდი, ფირმა გავხსნათ და კონცერტები ჩავატაროთო. ჩემი მეუღლე, რა თქმა უნდა, დათანხმდა ამ წინადადებას. ოღონდ იმ ფირმის დირექტორად გააფორმეს, თუმცა საბუთებს და ყველა მნიშვნელოვან საქმეს ის ადამიანი კურირებდა.

იმაზე, რომ შესაძლოა, გოგონას იმის გამო შეუწყარდეთ, რომ პრეზიდენტს ჰგავხართ?..

— ასეთ რამეს არ დავუშვებ... თუმცა, თუ მე შემიყვარდა, როგორც არ უნდა იყოს საქმე, დამთავრებული ამბავია — ის ჩემი იქნება. მაგრამ ძალიან ვეცდები, რომ ვინმეს იმიტირებ არ შევუყვარდე, რომ პრეზიდენტის პაროდის ვაკეთებ... თუ ადამიანი ჩემში მამუკა ლომაშვილს არ დაინახავს, ეს ცუდი იქნება. მე — მე ვარ, ჩემი მინუს-პლუსები მაქვს, ჩემი სამყარო. მინდა, ისეთად მიმიღონ, როგორიც ვარ.

— მაგრამ გოგონებში პოპულარული ხომ მაინც იმით გახდით, რომ პრეზიდენტის პაროდისტი ხართ?

— საერთოდ, არა მაქვს პრეტენზია, ბევრ გოგონას მოვწონდე, მთავარია — მე ვინ მომწონს... ისე, გამოხატვის ფორმასაც მნიშვნელობა აქვს.

— აქტიური გოგონები არ მოგწონთ?

— არა, ამ თვალსაზრისით, აზიანი ვარ. ზედმეტად მანუხებს და მთრგუნავს გოგონების აქტიურობა... აი, თქვენი თაყვანისმცემლების უმრავლესობა ხომ თინეიჯერები არიან! მოგწონთ დღევანდელი თინეიჯერები?

— არ არიან ცუდები, მაგრამ ზედმეტად თამაზები არიან, რაც მაინცდამაინც არ მომწონს. მეც ვერ ვვხუბვარ გოგონების აქტიურობას. ჩემი შვილი სამი წლის არის, ბჭის დედა ვარ და უკვე რაცღაც რაღაცები მალეფებს.

— აი, ხომ ხედავთ?! მეც ამას ვამბობ... მისხარია, რომ გაგიცანით, მომწონს, რომ „ქართულად“ აზროვნებთ და ცხოვრებისადმი ჯანსაღი დამოკიდებულება გაქვთ...

საერთოდ არა მაქვს პრეტენზია, ბევრ გოგონას მოვწონდე, მთავარია — მე ვინ მომწონს...

— თქვენ ალბათ თენგიზ ბურჭულაძეზე ლაპარაკობთ...

— მოდით, დაკონკრეტება არ გვინდა, რადგან გამოძიება ჯერ კიდევ მიმდინარეობს და მისი სახელისა და გვარის ზედმეტად ხსენებით, ამ ყველაფერს ხელი არ უნდა შევუშალოთ... მოკლედ, ერთი კონცერტი მართლაც, ჩაატარეს „ნონა-ნოაში“. სხვათა შორის, საკმაოდ ლამაზი საღამო გამოვიდა და ის ყველაფერი პრესაშიც გაშუქდა. ანსამბლი „ვერნისაჟი“ ცეკვავდა, ხოლო ნიკა ლომიძე ამ საღამოს წამყვანი იყო. იქ მოდელების ჩვენებაც მოუნყო, რომელშიც ორსული ქალები მონაწილეობდნენ. სპეციალურად მათთვის შეკერეს ახალი კოსტიუმები და ლამაზი ჩვენება გამართეს. დაახლოებით თვე-ნახევრის შემდეგ, იმ ადამიანმა ჩემს მეუღლეს უთხრა — შენს ანგარიშზე თანხაა მოსული, ეს თანხა იმ ქალების ჰონორარია და ხელი უნდა მომიწერო. ჩემმა მეუღლემაც მოუწერა ხელი. იმ ფულიდან ოლიას „კაპიკიც“ არ უნახავს. რადგან უთხრეს, რომ ეს იმ ქალების ჰონორარი იყო, მათ გადაუხადა კიდევ. კიდევ კარგი, ამის მეტი კონცერტი არ ჩატარებულა, თორემ, რამდენი გვექნებოდა ახლა სახელმწიფოს ვალი, ხომ წარმოგიდგენიათ?!. საერთოდ, ჩემს მეუღლეს რომ იცნობდეთ, მაშინვე მიხვდებოდით, რომ ის ბიზნესისგან საკმაოდ შორს დგას. ამ საკითხში საერთოდ ვერ ერკვევა, ამიტომაც გააცურეს ასე ადვილად.

— თქვენ რამდენის გადახდა დაგაკისრეს გირაოს სახით?

— ჩვენ, ნიკასაც და თეასაც ერთნაირი რაოდენობის თანხის გადახდა დაგაკისრეს.

— ანუ 50.000 ლარი?

— ძალიან გთხოვთ, თანხის დაკონკრეტება არ გინდათ, რადგან ეს უკვე გამოიყენეს ვილაც აფერისტებმა: დღეში მილიონჯერ მირეკავენ და რალაც-რალაცებს მთავაზობენ, თითქოსდა ჩვენი დახმარების მიზნით...

— ახლა თქვენი მეუღლე თავს როგორ გრძობს?

— ოლია ახლა უკეთესად არის. გუშინ ცოტა შეუძლოდ იყო. „სასწრაფო დახმარების“ გამოძახებაც კი დამჭირდა. ეს ბუნებრივიც არის: ვილაცამ ასე მოატყუა და ამ დღეში ჩააგდო! რა თქმა უნდა, ინერვიულებდა...

თვა გობეჯიშვილი და ნიკა ლომიძე კომენტარზე უარს ამბობენ, რადგან მათი თქმით, ეს გამოძიების ინტერესებში შედის და თუ ისინი რაიმეს პრესის მეშვეობით იტყვიან, ამით გამოძიებას ხელი შეეშლება. თავად თენგიზ ბურჭულაძის ძმას, აჩიკოს (ჩიბოს) ვერ დავუკავშირდით, მაგრამ იმის გასარკვევად, ამ საქმესთან ჯგუფ „ფლეშს“ რაიმე კავშირი თუ

ეს ყველაფერი ადამიანებს შორის ნდობის ფაქტორიდან გამომდინარე მოხდა

აქვს, მის ერთ-ერთ წევრს, აჩიკო (რაჯა) ჭოტიშვილს შევხვდით.

— აჩიკო, როცა ნიკა ლომიძე და თვა გობეჯიშვილი თაღლითობის ბრალდებით დააკავეს, ამის გამო გაკეთებულ კომენტარებში თქვენი ჯგუფის სახელი ისმოდა. რა შეგიძლია გვითხრა ამის შესახებ?

— ვერაფერს გეტყვით, გარდა იმი-სა, რომ ეს დიდი შეცდომა იყო. ვრლაცამ შეიყვანა შეცდომაში ხალხი — თითქოს ექვმიტანილი თენგიზ ბურჭულაძე ჯგუფ „ფლეშში“ მღერის. ის ჩვენი ჯგუფის წევრი არ არის. უბრალოდ, ჩვენი ჯგუფის ყოფილი მენეჯერია.

— და თქვენი ჯგუფის წევრის ჩიბოს ძმა...

— დიახ, ასეა.

— იცოდით რაიმე მისი საქმიანობის შესახებ?

— არა, ნამდვილად არაფერი ვიცოდით. არ ვიცოდით, რა ფირმა ჰქონდა და რას საქმიანობდა.

— ღვიძლმა ძმამაც არაფერი

იცოდა?..

— არ ვიცი. მე არაფერი ვიცოდი. მომხდარის კომენტარის მისაღებად, ნიკა ლომიძისა და თვა გობეჯიშვილის მეგობრებსაც დავუკავშირდით.

ნიკა ნიშნარაძე:

— ის ფაქტი, რომ ნიკა და თვა თაღლითები არიან და მათ მსგავსი დანაშაული ჩაიდინეს, ჩემთვის აბსოლუტურად წარმოუდგენელია. მე რომ რაიმე მსგავს სიტუაციაში აღმოვჩენილიყავი, დარწმუნებული ვარ, არც ისინი დაიჯერებდნენ, რომ მე რაიმე ცუდი საქციელის ჩამდენი ვიყავი. ჩვენ ერთმანეთს ძალიან კარგად ვიცნობთ. რასაკვირველია, ისინი მოტყუებული არიან — იმ ადამიანმა გააცურა.

— თქვენ თუ იცნობთ თენგიზ ბურჭულაძეს?

— სამწუხაროდ თუ საბედნიეროდ, არ ვიცნობ. ახლა გავიგე, რომ „ფლეშის“ პროდიუსერი ყოფილა. მეც ხომ ვმუშაობდი „ვერნისაჟში“. შესაბამისად, ნანახი ალბათ მყავს, მაგრამ მას გარეგნულად, ვერაფრით ვიხსენებ.

— თქვენი აზრით, ეს ფაქტი ნიკასა და თეას რეპუტაციაზე უარყოფითად იმოქმედებს?

— არანაირად არ იმოქმედებს უარყოფითად, რადგან პირველი დღე არ არის, რაც თვა და ნიკა პოპულარულები არიან და ისინი ხალხს უყვარს.

— თუმცა, საზოგადოებრივმა მაუწყებელმა ამ ინცინდენტის შემდეგ, ნიკას თანამშრომლობაზე უარი უთხრა...

— მართალია, მაგრამ ეს ყველაფერი დროებითია. ზვალ-ზეგ ყველაფერი გაირკვევა, დალაგდება. გამოიძიებენ, სინამდვილეში ვინ ტყუის და ვინ მართალია და ნიკა და თვა ისევ ისეთი საყვარელი ადამიანები იქნებიან ხალხისთვის. ჩემი აზრით, ისინი კიდევ უფრო მეტ წარმატებას მიაღწევენ...

ნიკა ძაპთარაძე:

— მე მაგ საქმეში დიდად გარკვეული არა ვარ, თუმცა აღწევნა, რომ ეს ძალზე სამწუხარო ამბავია. გამორიცხული არ არის, რომ ნიკა და თვა მარ-

თვა გობეჯიშვილი და ნიკა ლომიძე კომენტარზე უარს ამბობენ

სპორტსმენი გოგონა, რომელმაც მცირე ასაკის მიუხედავად, უკვე რამდენჯერმე ასახელა მშობლიური ერიც და ამასთანავე, რუსული საციგურაო სკოლაც, იძულებული გახდა, თავისი მწვრთნელი და ჩვეული ყინულის მოედანი დაეტოვებინა და კარეერის სათანადოდ გასაგრძელებლად, ახალი გზები ეძებნა. „ასეთ გაურკვეველობაში არასოდეს ვყოფილვარ, არ ვიცი, რა და როგორ იქნება. დიდი შანსია იმისა, რომ ამით ელენეს კარეერა დამთავრდეს...“, — მითხრა მოციგურავე ელენე გედე-ვანიშვილის დედამ — მბაბ გამრეკლიძე-გიდევიანიშვილმა, რომლისთვისაც, სულ ახლახან ავსტრიაში მისი შვილის მიერ ტურნირის მოგებით მოგვრილი სიხარული უამრავმა პრობლემამ დაჩრდილა. დედა-შვილმა საკუთარ თავზე გამოცადა ქართველთა მიმართ რუსეთის მიერ წარმოებული პოლიტიკის სისასტიკე. ვენიდან დაბრუნებულებს, სასწრაფოდ მოსკოვს გამორიდება მოუხდათ. საბედნიეროდ, რუსულ აგრესიას გადაურჩა ელენეს უმცროსი ძმა — დიტო, რომელიც სათხილამურო სპორტს მისდევს და ამჟამად ასევე ავსტრიაში გადის წვრთნას...

ვინ დაიხსნა ელენე გედევიანიშვილის ქაა რუსული აკრესიისგან?

„პასპორტში ჩამირტყეს შტამპი — „ვიდვორიტ“... მიღებული ჰქონდათ ბრძანება, „გაეფუჭებინათ“ ჩვენი საბუთები“

თამუნა კვინიკაძე

— პირველ რიგში, მინდა ლირსების ორდენით ელენეს დაჯილდოება მოგილოცოთ. სამწუხაროა, რომ ეს ასეთი გართულებული პოლიტიკური მოვლენების ფონზე მოხდა. როგორი იყო მოსკოვში ელენეს კარეერის დასაწყისი?

— როდესაც ელენე პირველად ჩავიყვანე მოსკოვში და მწვრთნელს გადასინჯე, ძალიან მოეწონათ. ერთი წლის განმავლობაში მართო ვცხოვრობდით. ელენე თანდათან აღწედა წარმატებებს, მის ნიჭს ხელშეწყობა სჭირდებოდა. თბილისში საამისოდ საჭირო პირობები არ იყო. აქ ბინა გავყიდეთ და ჩემი მუშაობა და ვაჟიც საცხოვრებლად მოსკოვში გადავიდნენ. ერთოთხიანი ნაქირავებ ბინაში დავბინავდით და როგორღაც თავი გავგვონდა. ნელ-ნელა, ცხოვრება უკეთ აგვეწყობოდა. ალბათ რამდენიმე წელი კიდევ დავრჩებოდით იქ, მოვლენები ასე რომ არ განვითარებულყო.

— როგორ და სად მოხდა თქვენი დაკავება?

— 3 ოქტომბერს მე და ელენე ვარჯიშიდან სახლში ვბრუნდებოდით. ქუჩაში მილიციელმა გაგვაჩერა და საბუთები მოგვთხოვა. საბუთების წარდგენის შემდეგ მითხრა, რომ მას განყოფილებაში უნდა გაგყოლოდით. მე შევეწინააღმდეგე: ყველაფერი წესრიგშია და განყოფილებაში რა მინდა-მეთქი?! დამპირდა — ბევრ დროს არ წაგართმევთ, 15-წუთიან გასაუბრებაზე გახვალთ და გაგიშვებენო. რაღას ვიზამდი? გავყევით და 15 წუთის ნაცვლად, იქ 6 საათი გავგაჩერეს.

— რას აკეთებდნენ ამ ხნის განმავლობაში?

— თავიდან საბუთების შევსება დაიწყეს. წერდნენ, სად დაგვაკავეს. მოგვიანებით

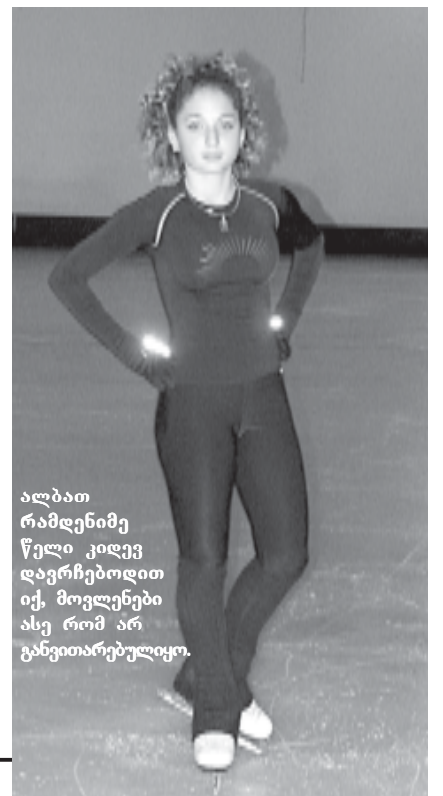
მათი ერთ-ერთი თანამშრომელი მოვიდა და ჩვენი დაკითხვა დაიწყო. ყველაფერს დანვრით გვეკითხებოდა — ვინ ვიყავით, იქ რატომ ვცხოვრობდით და ა.შ. ეს კაცი ფაშისტური გარეგნობით გამოირჩეოდა, საშინლად აგრესიულად გვექცეოდა. ელენე რეგისტრირებულია იმ ბინაში, სადაც ვცხოვრობდით, მე კი, სხვაგან — საერთო საცხოვრებელში, მაგრამ ყველა საბუთი საადვოკატო ბიუროში გვქონდა გაფორმებული, ამიტომ, არც მათი დაკითხვის და შემოწმების შემშინებია. მაგრამ ძალიან გავღიზიანდი, 5-6 საათი დაკითხვაზე რომ გვამყოფებდნენ... დავურეკე მწვრთნელს — ტატიანა ტარასოვას (ის ელენეს, მსოფლიო პირველობაზე ახლდა). ის ქალაქში არ იმყოფებოდა და დასახმარებლად სხვა მწვრთნელი გამომიგზავნა. თუ მე საძაგელი, საზიზღარი და მატყუარა ვარ, იმიტომ, რომ ქართველი ვარ, სიმართლეს ეს გეტყვით-მეთქი, — მივმართე მილიციელებს, მაგრამ არც მწვრთნელის ნათქვამი შეისმინეს. ალბათ იარაღიდან სროლის უფლება რომ ჰქონდეს, სიამოვნებით დაგვცხრილავდაო, — მითხრა მწვრთნელმა იმ რუს სამართალდამცველზე. როდესაც ჩემი საბუთების შევსება დაამთავრეს და ხელმოსაწერად გადმომცეს, ნაჯითხვა მოვითხოვე. დამიშალეს — ნუ კითხულობ, თორემ, მოსამართლეს ვეტყვი, მკაცრი სასჯელი მოგიხაჯონო...

— რა ენერა იმ საბუთებში?

— ენერა, თითქოს ვალიარებდი, რომ არ გავიარე რეგისტრაცია იქ, სადაც საჭირო იყო — ანუ საკუთარი თავის საწინააღმდეგო ჩვენებას ვაძლევდი. ამაზე ხელი უნდა მომენერა... ელენემ მთხოვა — დედა, აქ ყოფნა აღარ შემიძლია, მოანერე ხელი, იქნებ გავიშვანო... პასპორტში ჩამ-

ირტყეს შტამპი — „ვიდვორიტ“ — და იქ დაიტოვეს. 10 დღის განმავლობაში უნდა დაგვეტოვებინა რუსეთის ტერიტორია. იმ ხალხს აშკარად ეტყობოდა — მიღებული ჰქონდა ბრძანება, „გაეფუჭებინა“ ჩვენი საბუთები. ჩემი პასპორტის გამოტანა ისეთ გავლენიან პირსაც კი, როგორც ელენეს მწვრთნელის — ელენა ვოდორეზოვას მუშაობა, გაუჭირდა: ორი დღე ანვალეს.

— საქართველოს საელჩოს არ მიმართეთ?

ალბათ რამდენიმე წელი კიდევ დავრჩებოდით იქ, მოვლენები ასე რომ არ განვითარებულყო.

— ცუდად ნურავინ გამიგებს, მაგრამ ვარჩიე, რომ ისევე რუსებს მოეგვარებიანთ ყველაფერი.

— **ვოდორეზოვას მეუღლეს პასპორტი რომ არ გამოეცანა, მაშინ რა მოხდებოდა?**

— მაშინ იმ „სანახირეში“ (მაპატიეთ ამ გამოთქმას) ჩამსვამდნენ და დეპორტაციას გამიკეთებდნენ — ასე ხომ უამრავ ქართველს მოექცნენ!..

— **რას ფიქრობდით დაკავების მომენტში? მართლა დაიჯერეთ, რომ 15-წუთიან გასაუბრებაზე მიჰყავდით?**

— მაშინ ელენეს იმდენად დატვირთული დღის რეჟიმი ჰქონდა, რომ ტელეგადაცემების საყურებლადაც ვერ ვიცლიდი, ძალზე ზოგადად ვიცოდი გართულებული მდგომარეობის შესახებ და არ მეგონა, თუ ყველაფერი ასეთ სახეს მიიღებდა. ძალზე შეწუხებული ვარ — მოსკოვიდან ჩვენი წამოსვლის გამო, დიდი შანსია, რომ ელენემ კარიერა იძულებით დაასრულოს: უდიდესი მნიშვნელობა აქვს მწვრთნელს... ასეთ გაურკვევლობაში არასოდეს ვყოფილვარ...

— **როგორ შეხვდა ამ ამბავს ვოდორეზოვა?**

— ძალიან განიცადა. მოგეხსენებათ, რომ 12 და 13 ოქტომბერს ავსტრიაში გამართულ საერთაშორისო ტურნირზე ელენე პირველ ადგილზე გავიდა. ასეთ წარმატებას ნამდვილად არ ველოდით, არც მე და არც მისი მწვრთნელი. ელენე დიდი სტრესის ქვეშ იმყოფებოდა... ვოდორეზოვამ ავსტრიაში ყოფნის დროსვე შემომთავაზა — ელენეს ჩემს ოჯახში გადმოვიყვან საცხოვრებლად, ვარჯიშებზე მანქანით ვატარებო, — მაგრამ ელენე ამაზე არ დათანხმდა. საერთოდ, ვოდორეზოვა მკაცრია და დაჰპირდა — არ იდარდო, სახელში ასეთი არ ვიქნებიო, — მაგრამ მაინც ვერ დაიყოლია... ალბათ ყველაფერი ასე უნდა მომხდარიყო, ალბათ ასეთი იყო ღვთის ნება...

— **როგორც ცნობილია, ელენე 8-9 ნოემბერს ჩინეთში დაგემილ საერთაშორისო ტურნირში მიიღებს მონაწილეობას. როგორია დღეს მისი მდგომარეობა?**

— ძალიან მეცოდება: ჯერ კიდევ ემოციის ქვეშ არის, მის ირგვლივ გაურკვეველობაა. პირველად მიიღებს მონაწილეობას ამ შეჯიბრებაში — „დიდების გრანპრიში“. იქ მისი კონკურენტები — მსოფლიოს საუკეთესო მოციგურავეები იქნებიან. ელენეს თბილისში ნორმალურად ვარჯიშის საშუალება არა აქვს. არადა, ახლა მისთვის თითოეული წუთი ძვირფასია...

— **ახლა, თუ შეიძლება, თქვენს მეორე, ასევე სპორტსმენ შვილზე — დიტოზე მოგვიყვით.**

— დიტო სათხილამურო სპორტით არის გატაცებული. 1 თვის წინ წავიდა ავსტრიაში, სადაც ბატონი გოგი თოფაძის დაფინანსებით გადის წვრთნას. ის 13 წლისაა. კარგია, რომ დიტო მაინც გადაურჩა რუსულ აგრესიას... ჩემი

მეუღლე ახლა მოსკოვში იმყოფება, ჯერჯერობით არ დაუკავებიათ. ამ დღეებში, ბაქოს გავლით, ჩამოვა თბილისში.

— **თბილისში რამდენი ხნით დარჩებით?**

— არ ვიცი. ალბათ, ისე მოვიქცევით, როგორც ვოდორეზოვა გვიჩვენებს — ესტონეთში გადავალთ საცხოვრებლად და

ასეთ წარმატებას ნამდვილად არ ველოდით, არც მე და არც მისი მწვრთნელი.

ელენე თავის კარიერას იქ გააგრძელებს, რა თქმა უნდა, ისევე თავისი მწვრთნელის ხელმძღვანელობით. ჯერჯერობით სხვა გზა არა გვაქვს. შეიძლება, კვლავ მოსკოვში, არაღელვარებულად დავრჩენილიყავით, მაგრამ ქუჩაში ვეღარ გამოვიდიოდი, მუდმივად შიშის ქვეშ უნდა მეცხოვრა და ასეთ ყოფნას რა ფასი ექნებოდა?! ასეთ გაურკვეველობაში რომ ვიმყოფებოდი და ვეღარ ვიგებდი, რა გამეკეთებინა, მოსკოვში ქართული ეკლესიის მოძღვარს

ვთხოვე რჩევა. მამა მაქსიმემ მითხრა — საქართველოში უნდა დაბრუნდე, შენ ღმერთმა ხელში დროშა მოგცაო... ამ სიტყვებმა იმდენად იმოქმედა ჩემზე, რომ რუსეთის დატოვება გამიადვილა.

— **მოსკოვში ქართულ ეკლესიაში ბევრი ქართველი დადის?**

— დიახ. იქ „პატარა საქართველოა“. ჩვენი ოჯახი ეკლესიურად ცხოვრობს. თვეში ერთხელ მაინც ვახერხებდით ზიარებაზე მისვლას... საქართველოში დაბრუნება ჩვენს მოძღვარს არა მარტო ჩემთვის ურჩევია, ის ყველა ქართველს ეუბნება: თუ იქ ცხოვრების სულ ცოტა შანსი მაინც გაქვთ, აუცილებლად დაბრუნდითო... ერთ-ერთი ლოცვის დროს, ამ ეკლესიაში რუსი მილიციელები მისულან და ქართველების საბუთების შემოწმება დაუწყიათ. თავად განსაჯეთ — რაოდენ შემაძრწუნებელი ფაქტია იმისთვის, რომ არ დაგიჭირონ, ეკლესიაში წასვლაზეც უარი უნდა თქვა...

— **ხომ არავინ დაუკავებიათ?**

— იმ დროს იქ არ ვიყავი, ეს ამბავი მეორე დღეს მომიყვინო. ზოგი წაუყვანიათ, მეგრე მგალობლების საბუთებიც შეუმონებიათ... სკოლებიდან ქართველ ბავშვებს ყრიან და ეუბნებიან — შენ აქ აღარ სწავლობო. თუმცა უნდა აღვნიშნო, რომ ეს ყველგან როდი ხდება — გააჩნია, როგორი ხელმძღვანელი ჰყავს სკოლას. ზოგი ნებას არ რთავს, ზოგიც, პირიქით, ქართველ ბავშვთა სიას გადასცემს.

— **რას ამბობენ შექმნილ მდგომარეობასთან დაკავშირებით რუსეთის რიგითი მოქალაქეები?**

— ის ხალხი, რომელიც პოლიტიკაში არ ერევა, შეძრწუნებულია. მოსახლეობის დიდი ნაწილი არ ამართლებს ასეთ პოლიტიკას. შეამაყებოდა ტელევიზიით იმ კადრების ნახვა, რომლებზეც აღბეჭდილი იყო, თუ როგორ აცილებდნენ თბილისიდან წამსვლელ რუს მოქალაქეებს ქართველები. მართალია, დღეს დიდ გაურკვეველობაში ვიმყოფები, მაგრამ არ ვნანობ, რომ მოსკოვიდან წამოვედი. საქართველოს მთავრობისგან უდიდეს მხარდაჭერას ვგრძნობ. ელენეს დიდი სტიმული მისცა მისთვის „ღირსების ორდენის“ მინიჭებამ. მჯერა, რომ ყველაფერი კარგად იქნება... ■

„აბიტურიენტი 2005“ ბთაჰაზობთ მომზადებას
პრტიანი პროფესული გამოცდასთვის.
22 და 29 ოქტომბერს 13.00
საათზე ღია კარის დღეს ატარებს
თეიმურაზ ტორონჯიაძე
 თფთცფმდწ ზქწსუთში ჩუდქჰმფტუდ-ლწტოგდეფტემ
 მაშქ-ქფაუქფემლში ქუსტყ ვწლწკშ
 ღფკად-ფქუკშლგდმ გტშმუკთმუეუემო ზქწაუთწკშყ
 ქმთქ ზულმტმთ ღყ 31 შმ თფგბ შმ თფკყ
 ეუდქ „,-№,-.-:ყ .;:-,“-№,-?,,

„ჩვენს უნაღი“, ქართული ქონილუნი სანაკნათუნი სალოლი ჟონის ასლი უს - ჯალჯალს ანაღილი სასულუონო სოკინი...

ქართველი ემიგრანტების საკმაოდ დიდი ნაწილი საბერძნეთში იმყოფება. ხშირად იქ მხოლოდ ერთი ადამიანი კი არა, თითქმის მთელი ოჯახი მიდის და ყველა მუხლჩაუხრელად შრომობს. თუმცა, ბევრი მათგანის თქმით, მძიმე სამუშაო არ ხვდებათ, მის საფასურად კარგ ანაზღაურებასაც იღებენ და თუ სამშობლოსადმი ნოსტალგიას არ ჩავთვლით, უზრუნველდაც ცხოვრობენ.

რამდენიმე ხნის წინ საქართველოში ფესტივალი „ჩვენებურები“ დასრულდა, რომელშიც თურქეთიდან და საბერძნეთიდან ჩამოსული ქართველები მონაწილეობდნენ. მათთან ერთად, ჩემს ემიგრანტ რესპონდენტებს შორის ყველაზე ახალგაზრდა, ოციოდე წლის სალომე ნათასირალიშვილიც იყო, რომელიც ამ ფესტივალსა და „ბერძნულ“ ცხოვრებაზე მოგვითხრობს.

ნათია ქივიძე

— ჩემი აქ ჩამოსვლის მიზეზი — ფესტივალი „ჩვენებურები“. საქართველოს წარმომადგენლები დაუკავშირდნენ ჩვენს მოძღვარს საბერძნეთში და სთხოვეს, რომ იქ მცხოვრებ ქართველებს ამ ფესტივალში მონაწილეობა მიეღოთ. იქ არის ქორეოგრაფიული წრე, რომლის ხელმძღვანელიც დავით მჭედლიშვილი გახლავთ. მოძღვარმა სწორედ მას შესთავაზა საქართველოში გამომგზავრება. მე იმ ანსამბლში არ ვცეკვავ, უბრალოდ, საქართველოში ცხოვრების დროს დავდიოდი ცეკვაზე და კარგად ვიცდი. როცა გავიგე, ისინი აქ მოდიოდნენ, მხოლოდ მაშინ დავინწყე რეპეტიციებზე სიარული, რომ მეც შემძლებოდა ფესტივალში მონაწილეობა. ამ ანსამბლს „ღალია“ ჰქვია. სახელწოდება თავად მამა ზაქარიამ შერჩია: ღალია ერთ-ერთ იქაურ ქართულ ნამონასტრალს ჰქვია, სადაც ახლა არქეოლოგიური გათხრები მიმდინარეობს. აქ წამოსვლისას ძალზე დიდი პრობლემები შეგვექმნა: ხან ბილეთები არ იყო, ხან — ვიზას ვერ ვაფორმებდით, მაგრამ მამაოს კურთხევით, ყველა ეს პრობლემა გადავლახეთ და ჩამოვედით... ახლა უკვე დამთავრდა ფესტივალი „ჩვენებურები“ და ძალიან კმაყოფილი ვარ, ყველაფერმა არაჩვეულებრივად კარგად ჩაიარა. კონცერტები გულის ამარწყებელ ვითარებაში მიმდინარეობდა. გარდა ამისა, გავიცანი ისეთი არაჩვეულებრივი ხალხი, როგორებიც არიან: ქალბატონი გიული ალასანია — ამ ფესტივალის ორგანიზატორი, ანზორ ერქომაიშვილი, მურმან ჯინორია... აქაური ქართველები არაჩვეულებრივად შეგვხვდნენ. თვითონ „ჩვენებურების“ მონაწილენიც ისეთი თბილი და კარგი ადამიანები არიან, რომ ერთმანეთთან ყველა საოცრად კარგი ურთიერთობა ჩამოგვყალიბდა. ქართველების გარდა, სხვა ეროვნების წარმომადგენლებიც იყვნენ, რომლებიც ქართულად მღეროდ-

ჩემი აქ ჩამოსვლის მიზეზი — ფესტივალი „ჩვენებურები“.

ნენ და ცეკვავდნენ. გული მწყდება, რომ ამ დღეებმა ასე მალე გაიბრინა და უკვე საბერძნეთში უნდა გავემგზავრო.

— სალომე, პირველად როდის გადაწყვიტეთ, რომ საბერძნეთში უნდა გეცხოვრათ და რამ მიგიყვანათ ამ გადაწყვეტილებამდე?

— მეოთხე წელია, რაც საბერძნეთში ვართ. თავდაპირველად იქ დედაჩემი — მანანა ტოხიშვილი გაემგზავრა, მერე კი, ნელ-ნელა მთელი ოჯახი წაგვიყვანა. ასეთი გადაწყვეტილება დედამ, რა თქმა უნდა, ცუდი მატერიალური პირობების გამო მიიღო. საქართველოში სამუშაო ვერ მოძებნა, ჩვენ კი მრავალრიცხოვანი ოჯახი გვაქვს. ახლა კვიპროსზე ვცხოვრობთ. ჩემი მშობლები და დამამა მუშაობენ და თავს ძალიან კარგად ვგრძნობთ.

— იქ რა სამუშაო მოძებნეს შენმა მშობლებმა და რამდენად ადვილია თავის რჩენა?

— იქ შესაძლებელია კარგი სამუშაოს მოძებნა და ნორმალურ პირობებში ცხოვრება. დედა სასტუმროში მუშაობს, მამა — ნოდარი და ჩემი ძმა შავლეგო კი — მშენებლობაზე. ბინა გვაქვს დაქირავებული, მაგრამ ძვირი სულაც არ

არის. ოჯახის თითქმის ყველა წევრი მუშაობს, ამიტომ მატერიალურად არ გვიჭირს... მხოლოდ ჩვენი ოჯახი კი არა, კვიპროსზე იმდენი ნათესავი მყავს, ხანდახან მგონია, რომ საქართველოში ვარ. თუმცა, იქ ყოფნა მაინც ძალიან მიჭირს, რადგან სამშობლოს ნოსტალგია ხშირად მანუხებს. იმის გამო, რომ ჩემი მშობლები სამშობლოში დაბრუნებას ვერ არ აპირებენ, მეც იძულებული ვარ, რომ იქ ვიყო.

— ბერძნები როგორი ხალხია? ქართველების მიმართ როგორი დამოკიდებულება აქვთ?

— აბსოლუტურად ნორმალური ურთიერთობა აქვთ ჩვენთან, რადგან ქართველები ძალზე უყვართ.

— იქ ქართველები არ ქურობენ და სახელი გატეხილი არა გვაქვს?

— სამწუხაროდ, ასეთი შემთხვევაც ხშირად ყოფილა. მაგრამ იქაურებმა იცინა, რომ ყველა ქართველი, ქურდი არ არის და ჩვენთან პატიოსანი ხალხიც ბევრია. ამიტომ, ისინი მაინც ძალიან აფასებენ ქართველებს. ხშირია ბერძნებისა და ქართველების მეგობრობა. მოკლედ, ისინი იქ საცხოვრებლად აბსოლუტურად ნორმალურ პირობებს გვიქმნიან. ჩვენს ოჯახსაც ძალიან ბევრი ბერძენი მეგობარი ჰყავს. რაც შეეხება

ამ ანსამბლში არ ვცეკვავ, უბრალოდ, საქართველოში ცხოვრების დროს დავდიოდი ცეკვაზე

ქართველებს, — თუკი იქ ვინმე ქართველია, ყველას ვიცნობთ და ერთმანეთთან არაჩვეულებრივი ურთიერთობა გვაქვს, რადგან სწორედ ეს ურთიერთობა გვეხმარება ყველა სიძნელის გადატანაში. ყველაზე მეტი ქართველი კვირაობით, ეკლესიაში ვიკრიბებით ხოლმე. ჩვენი მამოც, რა თქმა უნდა, ქართველია. კვიპროსზე საპატრიარქოს წარმომადგენელია მამა ზაქარია ფერაძე, რომელიც ცდილობს, რომ სამშობლოს მონატრება შეგვიმსუბუქოს.

— ნირვა-ლოცვა ქართულ ენაზე აღევლინება?

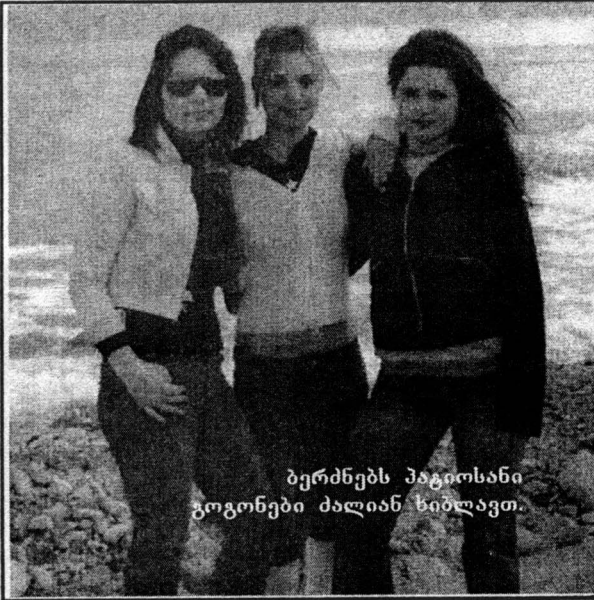
— დიხ. ლიმასოლსა და პალოსში ქართული ეკლესიები გვაქვს, სადაც ყოველ შაბათ-კვირას ნირვა-ლოცვა აღევლინება. ყველა მართლმადიდებლურ დღესასწაულს აღვნიშნავთ. მამაოს ძალზე დატვირთული რეჟიმი აქვს, რადგან ეს ქალაქები ერთმანეთისგან დიდი მანძილით არის დაშორებული, მას კი თითქმის ყველა ქალაქში უწევს ჩასვლა და ქართველი მრევლისგან აღსარების ჩაბარება. წარმოიდგინეთ, რა დიდი მრევლი ეყოლება! მაგრამ ღვთის წყალობით, ყველაფერს ახერხებს და ყურადღებას არც ერთ ჩვენგანს არ აკლებს. მეც, რა თქმა უნდა, მამა ზაქარიას მრევლი ვარ და თან, ქართულ ეკლესიაში ვგალობ.

— ძალიან კარგია. სამუშაოს გარდა, საბერძნეთში სწავლის პირობებიც თუ არის?

— რა თქმა უნდა. მე ვსწავლობ კოლეჯში, სადაც ბერძნულ ენას ვეუფლები. როცა იქ ჩავდივით, ბერძნული ენა საერთოდ არ ვიცოდით და ძალიან გაგვიჭირდა, განსაკუთრებით მე. ჩემი ოჯახი იქ რომ არ მყოლოდა, ალბათ, ვერც გავეძღებდი იმ სიძნელეებს, რომელთა წინაშეც აღმოვჩნდი, თუმცა ბერძნები არ არიან ისეთები, რომ დაგცინონ ენის უცოდინარობის გამო, პირიქით — გვეხმარებოდნენ და ცდილობდნენ, ჩვენთვის ყველაფერი გაეგებინებინათ და აეხსნათ.

— ამდენი ქართველი რომ ხართ საბერძნეთში, ქართული ოჯახები თუ იქმნება?

— რა თქმა უნდა. ერთ კვირაში, ჩემი დის, ნათიას ქორწილი შედგება.

ბერძნებს პატიოსანი გოგონები ძალიან ხიბლავთ.

ის ქართველ ბიჭს მიჰყვება ცოლად. მათ საქართველოშივე უყვარდათ ერთმანეთი. მერე, როცა ჩვენ კვიპროსზე წავედით, ცოტა ხანს უერთმანეთოდ ყოფნამ მოუწიათ. მოგვიანებით კი, აჩიკოც (ნათიას საქმრო) და მისი ძმა რამინიც იქ ჩამოვიდნენ და მას შემდეგ ნათია და აჩიკო სულ ერთად არიან. ახლა ტრადიციული, ქართული ოჯახის შექმნა გადამწყვეტს და ქორწილის დღეც დანიშნეს. რა თქმა უნდა, ჯვარს მამა ზაქარია დასწერს. სხვათა შორის, ცოტა ხნის წინ, რამინმაც ქართველი გოგონა მოიყვანა ცოლად.

— შეგიძლია იქური ქორწილების ტრადიციების შესახებ მომიყვე?

— ქართველებს ჩვეულებრივი, ქართული ქორწილები აქვთ. ახლა ნათიასა და აჩიკოს ქორწილისთვის რესტორანში ვიქირავეთ დარბაზი, მაგრამ კერძები ჩვენ უნდა მოვაგზავოთ, რადგან იქ არ იციან ქართული საჭმელების მომზადება. აქედან სუნელები და სხვა საწვავები მიმაქვს სპეციალურად საქორწილო კერძებისთვის. რა თქმა უნდა, სტუმრებს შორის, ბერძნებიც იქნებიან, მაგრამ მათ პატივსაცემად, მუსიკოსები მხოლოდ „სირტაკის“ დაუკრავენ, დანარჩენი კი, თამადიითა და ნეფე-პატარძლის ქართული ცეკვით დაწყებული, სადღეგრძელოებითა და სიმღერებით დამთავრებული, —

ყველაფერი ქართული იქნება. — **შენც ხომ არ აპირებ, საბერძნეთში შექმნა ოჯახი? როგორც ვიცი, ქართველებმა იქაც არ უღალატეს ტრადიციას და მოგიტაცეს...**

— (იცინის) ჩემი მოტაცება არცთუ ისე ადვილია. ორჯერ სცადეს, მაგრამ არაფერი გამოუვიდათ. ორივე მათგანი ქართველი იყო... გათხოვებას ჯერჯერობით არ ვაპირებ, რადგან ჩემი დისგან განსხვავებით, შეყვარებული არა მყავს.

— ისე, ბერძენი თავყანისმცემლებიც თუ გყავს?

— რა თქმა უნდა. ბერძნებს პატიოსანი გოგონები ძალიან ხიბლავთ. მიუხედავად იმისა, რომ საბერძნეთს ევროპას უწოდებენ, ასეთ რალაცებს ყურადღებას აქცევენ. მათ განსაკუთრებით მოსწონთ გოგონა, რომელიც სიგარეტს არ ეწევა, ალკოჰოლურ სასმელს არ სვამს და გათხოვებამდე, ქალწულია. ამიტომაც გვცემენ ქართველებს განსაკუთრებულად დიდ პატივს. იქაურებში ეს იშვიათობაა. ამიტომაც, ხშირია შემთხვევა, როცა ბერძნულ-ქართული ოჯახები იქმნება.

— ქართველ ბიჭებსაც მოჰყავთ ბერძენი არაქალიშვილი გოგონები?

— მაგდენი არ ვიცი... ისე კი, იქ მცხოვრებ ქართველ ბიჭებს მოდად ექცათ, რომ მომავალი ცოლი ტელეფონით გაიცნონ: ძალზე ხშირია შემთხვევა, როცა „ქართულ“ (აქაურ) ნომრებზე მესიჯს აგზავნიან, თუ გაუმართლათ და იმ ნომრის პატრონი, გოგონა აღმოჩნდა, თანაც — გასათხოვარი, ერთმანეთს ტელეფონით ეცნობიან, გარკვეული პერიოდის შემდეგ, თუ მიხვდებიან, რომ ერთმანეთი უყვართ, სურათებს გაცვლიან. მერე ის გოგონა საბერძნეთში მიჰყავთ შეყვარებულ ბიჭებს და ასე იქმნება ახალი ქართული ოჯახები.

— შენ და შენი ოჯახის წევრები რამდენად ხშირად ჩამოდიხართ საქართველოში?

— პირადად მე, ყოველ წელს ჩამოვდივარ. არ შემეძლია, რომ ყოველ ზაფხულს არ ჩამოვიდე.

— ოდესმე თუ აპირებ აქ სამუდამოდ დაბრუნებას?

— რა თქმა უნდა. იმის იმედით ვცხოვრობ იქ, რომ ბოლოს და ბოლოს, საქართველოში ჩამოვალ და აქ ვიცხოვრებ. შევეგუე საბერძნეთში ცხოვრებას, მაგრამ საქართველო ყველა ქვეყანას მირჩევნია და აქ მინდა ყოფნა.

თუ თქვენ ახლა ემიგრანტი ხართ, ან ოდესმე ყოფილხართ ემიგრაციაში და გსურთ, თქვენი საინტერესო თავგადასვლის შესახებ ჩვენმა მკითხველმაც შეიტყოს, მაშინ დაგვიკავშირდით ტელეფონის ნომერზე: 877 72 88 88 ან მოგვწერეთ წერილი მისამართზე: nat8888@yahoo.com

რამდენიმე ხნის წინ საქართველოში ფესტივალი „ჩვენებურები“ დასრულდა

„ნატალი, თურმე მართლა არსებობ“

„რომ გავიგო, ზურა ჩემი ქმარია, დედას გეფიცებით, მე თვითონ თუ არ შევუწყო ხელი მათ ბედნიერებას...“

„გზის“ წინა ნომერში მკითხველს ჩვენი რეალური რომანის გმირთან, პანდორასთან ინტერვიუ შევთავაზეთ. ნატალის უამრავი მკითხველი შეეხმიანა და მისთვის საკუთარი აზრის გაზიარება მოინდომა. მივიჩნიეთ, რომ ურიგო არ იქნებოდა, მკითხველთა რჩევები და მოსაზრებები თქვენთვისაც გაგვეცნო.

მარი ჯაფარიძე

„თუ საშუალება გაქვთ, კიდევ გაზარდეთ ზურასა და პანდორას ამბის მოცულობა, თორემ ახლა დავამთავრე კითხვა და ლამის არის გავგიჟდე, ისე მაინტერესებს, რა მოხდება“.

„მე ნატალის და ზურას მხარეზე ვარ. მინდა ვუთხრა, რომ გაუფრთხილდნენ თავიანთ სიყვარულს. იმედია, მათი ამბავი კიდევ გაგრძელდება. მოუთმენლად ველი ყოველ ხუთშაბათს“.

„ზურა, ნატალის მაგრად უყვარხარ, ბედნიერი კაცი ხარ... დიდი სიამოვნებით გაგიცნობდით ორივეს. მაგარია, მეც არ ვიტყვოდი უარს ჩემი რომანის გამოქვეყნებაზე, ასეთი ლამაზი ურთიერთობა რომ შექონდეს ვინმესთან“.

„ნატალი, ნუ ნერვიულობ, შენ ისეთი კარგი გოგო ხარ, რომ არავინ გაგიბრაზდება. თქვენი ამბავი ლეგენდად დადის. ყველა კითხულობს და თუ ვინმემ ვერ მოახერხა ერთი ნომრის ნაკითხვა, აუცილებლად სხვებს ეკითხება თქვენს ამბავს და ისინიც უყვებიან. გისურვებ წარმატებებს. ნია“.

„მინდა, ნატალის და ზურას ვუთხრა, რომ ისინი მიეკუთვნებიან იმ იშვიათი კატეგორიის ადამიანებს, ვინც თავის სიყვარულს პოულობს. ბევრს არა აქვს ამის ილბალი. ამიტომ ნატალის გასაგონად ვიტყვი, რომ ნერვიულობა არ არის საჭირო. რასაც ბედი მოგცემს, უნდა მიიღო“.

„სონას ამბავმა შემძრა. რა ტრაგიკული ბედის ყოფილა. მიხარია, რომ ახლა მაინც იმოვა ბედნიერება. კარგი მეგობრობა აქვთ მას და ნატალის. მათი ამბის კითხვის დროს ცრემლი ვერ შევიკავე გურანდა“.

„ნატალი, თურმე მართლა არსებობ. შენი ინტერვიუ ნაკითხვით და უფრო მომეწონე. მე გათხოვილი ქალი ვარ და როდესაც შენს ამბავს ვკითხულობ, ზურას ადგილზე ჩემს ქმარს წარმოვიდგენ ხოლმე. ამის წარმოდგენაც კი ძნელია. სალად თუ ვიმსჯელებ, მე უარყოფითად უნდა ვიყო განწყობილი შენ მიმართ, მაგრამ ამას ვერ ვახერხებ. შენ დადებითი პერსონაჟი ხარ და მხოლოდ წარმატებას გისურვებ“.

„უამრავი წიგნი მაქვს ნაკითხული, მაგრამ რომანის გმირთან უშუალოდ დაკონტაქტების საშუალება არასოდეს მქონია. თურმე სულ სხვა მულაში აქვს, როცა

იცო, რომ პერსონაჟები ნამდვილია, სადაც აქვე, შენ გვერდით ცხოვრობენ და ისიც კი შეგიძლია, რომ აზრი გაუზიარო. წარმატებებს გისურვებ“.

„ზურა, შენთვის მინდოდა ორიოდ სიტყვის თქმა. ნატალი მაგარი გოგოა და გაგიმართლა, რომ იპოვე. მე მგონია, რომ უბრალოდ, თქვენ გვიან შეგახვედრათ ბედისწერამ, თორემ, იდეალური ოჯახი გექნებოდათ. მარიამი“.

„მე გული ცუდს მიგრძნობს. ნატალი რომ გამოქცევას აპირებს ბათუმიდან, არ მომწონს. ზურა და პანდორა რომ დაშორდნენ, გავგიჟდები. ჯერ ერთი, იმიტომ, რომ ასეთი სიყვარული დაიკარგება, მეორეც იმიტომ, რომ რომანი დამთავრდება და მერე, რას დაველოდო ხუთშაბათობით?“

„მეც პანდორას დღეში ვარ. ცოლიანი კაცი მიყვარს და მასაც ვუყვარვარ. ძალიან განვიცდი, მის ცოლზე ვეჭვიანობ კიდევ და გადაწყვეტილების მიღებაც მიჭირს. ზურასგან განსხვავებით, რომელიც მზადაა, ცოლს გაშორდეს, მე ამის წინააღმდეგი ვარ და ვფიქრობ, საერთოდ დავშორდე, რადგან გასათხოვარი ვარ და ჩემი ოჯახი გადაირევა, რომ ვთქვა, შვილებიან, ცოლს გაშორებულ კაცზე უნდა გავთხოვდე-მეთქი. არადა, მიყვარს...“

„ნატალი, ზურას არ დაუჯერო, გატყუებს, მაგას შენი ლოგინში შეთრევა უნდა და მეტი არაფერი. თანაც, მაგრად ჩაღირობს და გაბამს. არ გაება მის დაგებულ მახეში. მერე სანანებლად არ გაგიხდეს საქმე. ყველა კაცი ერთნაირია და არც ზურაა გამონაკლისი“.

„ზურასა და ნატალის ამბავს რომ ვკითხულობ, ჩემი თავი მასხენდება. მე და ჩემმა

ქმარმაც ასე გავიცანით ერთმანეთი, ოღონდ, ტელეფონით ვმესიჯობდით. 6 თვე არ ვხვდებოდით. მერე კი შევხვდი და პირველსავე პაემნიდან შინ გავყვე. მე გამომართლა. იმედია, ნატალისაც გაუმართლებს, რადგან კარგი ადამიანია“.

„ვკითხულობ პანდორასა და ზურას ამბავს და ცხარე ცრემლით ვტირი. მეც მაგ დღეში ვარ, ოღონდ იმ განსხვავებით, რომ სადაცაა, ცოლი უნდა მოვიყვანო... საცოლე მყავს, მე კი ტელეფონით გაცნობილი გოგო შემიყვარდა, რომელიც ჯერ არ მინახავს... არადა, სადაცაა, ქორნილი მაქვს... ცუდ დღეში ვარ, ცუდ დღეში“...

„მშვენიერი წყვილია... რომ დავფიქრდი, მივხვდი, შესაძლოა, მსგავსი ამბავი ყველას შეემთხვას... რომ გავიგო, ზურა ჩემი ქმარია, დედას გეფიცებით, მე თვითონ თუ არ შევუწყო ხელი მათ ბედნიერებას... იმიტომ კი არა, რომ ქმარი არ მიყვარს... იმიტომ, რომ ასეთ სიყვარულს ლოგიკური გაგრძელება უნდა ჰქონდეს“.

„გამარჯობა. იცით, სულ სხვა თვალთ შევხედე ცხოვრებას და მეც იმედი გამიჩნდა, რომ ოდესმე მეც ვიპოვი ჩემს ნილ ბედნიერებას. ზურას და პანდორას კი ვუსურვებ, რომ ეს გრძნობა არასოდეს ჩამქრალიყოს. მაია“.

„ამ ყველაფერში მე სონას ამბავი და ნატალისა და ბაჩოს ამბავი უფრო მაინტერესებს... ზურა არ მომწონს. მგონია, რომ ნატალის ატყუებს და ეშმაკობს. რაც შეეხება სონას, ეს სულ სხვა თემაა... მაგარი ხარ, სონა!“

„მარი, ყველა მწერალს უყვარს თავისი რომანის გმირები. შენ თუ გიყვარს ზურა და პანდორა? მე მიმაჩნია, რომ შენ მათი ურთიერთობის განვითარებაში გარკვეული წვლილი მიგიძღვის...“

„მწერალი“ ალბათ ძალიან ხმამაღლაა ნათქვამი, მაგრამ ჩემი პერსონაჟები მართლაც, ძალიან მიყვარს. მით უმეტეს, რომ ორივე პირადად გავიცანი, ძალზე კარგი შთაბეჭდილება მოახდინეს ჩემზე და მათთან დამეგობრებაც მოვასწარი. შევთავაზებ: თქვენი შვილის ნათლია ვიქნები-მეთქი, მაგრამ ამასთან დაკავშირებით თავის გეგმებს წყვილი ჯერჯერობით არ ამხელს. ჩვენ კი, მათ ცხოვრებას კვლადაკვალ მიყვებით და თუ შვილის გაჩენას გადაწყვეტენ, ალბათ, არც ამას დავგიმალავენ... ■

პრეპარატი **ფენსი** გაძლევეთ უნიკალურ შანსს

ზსმრიაზი
მგზავს ენათ სავსეს
ნაიძღვრებთ გამორჩეულ ფენსს!
სამრება იკითხეთ
იმეორნაღმთ აფთიაქაზი

საუკუნოვანი გამოცდილების მქონე, ყველაზე ეფექტური, არაპრომოცონალური ალამოს საშუალებით

საბითნიკაპალია

სახელი ხაზი: 39 66 03

მკურნალთაგან 7 კვირის შემდეგ

მკურნალთაგან

შაბი.ge პარალელური საყაროში

ვირბუალური წყვილის რეალური ამაზი

გაგრძელებით

დასაწყისი იხ. „გზა“, №35-41

ჩვენს ვირტუალურ წყვილს ამ კვირაში მძიმე დღეები ჰქონდა. მათი ამბავი მოულოდნელად, სულ სხვა კუთხით შეტრიალდა. თუ რას ვგულისხმობ, ამას მათი მესიჯებიდან შეიტყობთ. ახლა კი ამბის გაგრძელებას იქიდან დავიწყებ, როცა ნატალი ბათუმიდან გამოიქცა და ის პატრულმა ოქროს ქურდობისთვის დააკავა.

მარი ჭაყარიძე

10 სექტემბერი, კვირა 02:05

პანდორა: გამარჯობა, სონა. როგორ ხარ?

სონა: მე კარგად, მაგრამ მოსაკითხი მგონი, შენ უფრო ხარ. დღევანდელი დღის გმირი, როგორ ხარ?

პანდორა: შენზე გაბრაზებული ვარ. უფრო სწორედ, ვიყავი...

სონა: რატომ, ჩემო სიხარულო? ახლა გაგიარა გაბრაზებამ? შენ მარტო ჩემზე კი არა, მთელ მსოფლიოზე იყავი გაბრაზებული. მათ შორის, შენს საყვარელ ზურაზეც. ერთი სული მაქვს, როდის გავიგებ ყველაფერს უფრო დანვრისებით...

პანდორა: ისე, ღირსი იქნები, რომ არ მოგიყვებ...

სონა: ვინა, შენა? მე? არ მომიყვებ აბა, რას ამბობ? შენ თვითონ თუ გჯერა შენივე ნათქვამის? აბა, ჰე, დაიწყე!

პანდორა: არ მოგიყვები, არა! ტყუილად მელიდები...

სონა: მე რომ დაგირეკე, შენ უკვე „მარშრუტკაში“ იჯექი და მითხარი, ბათუმიდან ახლა გამოვედი. მერე?

პანდორა: ბარგი ნინა სადამოსვე ჩავალაგე. ჰოდა, დილით დავავლე ჩანთას ხელი და უთენია გავექეცი, რომ 7-საათიანი „მარშრუტკისთვის“ მიმესწრო. ძალიან ბევრი ხალხი იყო, მაგრამ მაინც ვიშოვე ერთი ადგილი და თანაც, მძღოლის გვერდით. ვიდრე „მარშრუტკა“ დაიძვრებოდა, ხალხის ყაყანმა იმის საშუალება არ მომცა, რომ ჩემს ფიქრებში ჩავძირულიყავი, აზრი მეფანტებოდა. როგორც კი ადგილიდან დავიძარი, მაგრად „დავიგრუზე“, ბოლმა ყელში მიჭხირებოდა და ფეხები უკან მრჩებოდა.

სონა: მე რომ გელაპარაკე, მაშინ თავი ყოჩაღად გეჭირა და არ მიგრძნია, რომ ტირილი...

პანდორა: არ გაგრძობინე, რადგან შენი ამბავი რომ ვიცი, დამინყებდი ჭკუის დარიგებას და დამშვიდებდა, მე კი უფრო ხმაბლლა ავტირდებოდი. ვცდილობდი, მხოლოდ კარგზე მეფიქრა. ფიქრი ბაზოზე გადამქონდა და გულში მტკიცედ გადავწყვიტე, რომ თბილისში ჩავიდოდი თუ არა, მის

ძებნას შევუდგებოდი. მერე ფიქრი ისევ ზურაზე გადაქონდა და მის გახსენებაზე, ცრემლი მახრჩობდა... „მარშრუტკის“ ჯაყაყაყი გულს უარესად მინვრილებდა. რაც დრო გადიოდა, მით უფრო მიჭირდა თავის მოთოკვა და მალე ცრემლები წამომცვივდა. ჩემ გვერდით ახალგაზრდა მამაკაცი იჯდა, რომელიც გაოცებული მიყურებდა. ალბათ ფიქრობდა, რომ საზაფხულო თავგადასავლის გამო ვიყავი გულმოკლული. რამდენჯერმე გამოლაპარაკებაც სცადა, მაგრამ მისთვის არ მცხელივდა. ასე ვიარეთ ქუთაისამდე. იქ კი, ქალაქის გასასვლელში საპატრულო პოლიციამ გავაჩერა და ყველას სათითაოდ საბუთები შეგვიმოწმა. მათთვის არც შემხედია, ისე მივანოდე ჩემი პირადობის მოწმობა. „პასპორტს“ დახედეს, მერე ამხედ-დამხედეს და მითხრეს: ქალბატონო ნატო, თუ შეიტლება ჩამობრძანდით, თქვენი ბარგი ჩამოიღეთ და სამორიგეოში გამოგვეყვითო. ჯერ გავოცდი, მერე გავწინმავტი — არსადაც არ წამოვალ-მეთქი. მითხრეს: სადაც თქვენ ცხოვრობდით, იმ სახლის დიასახლისმა პატრულს შეატყობინა, რომ გაგიძარცვავთ და მისი ოქროს-ლობა მიგითვისებიათო. ლამის გავგიჟდი. „მარშრუტკის“ მგზავრები გაფართოებული თვალებით მიყურებდნენ. მე კი ზურაც დამავიწყდა, ბაზოც და საკუთარი თავიც. მხოლოდ იმაზე ვფიქრობდი, რომ თუ იმ ქალმა ოქროსლობა მართლა დაეარგა, ჩემი უდანაშაულობა რითი უნდა დამემტკიცებინა. ამასობაში მძღოლი ჩამოვიდა, საბარგული გახსნა და ჩემს ჩანთაზე მიუთითა. ერთ-ერთმა პატრულმა ჩანთა ჩამოიღო და იქვე მდგომი „მერსედისის“ საბარგულში ჩადო. მე კი უკან კარი გამიღო და თავით მანიშნა, დაჯექიო. საყვარელზე რომ მოვთავსდი, მხოლოდ მაშინ შევხედე მძღოლს და ისტერიკა დამემართა — საჭესთან ზურა იჯდა და საკრიდან მიყურებდა. აღარ ვიცოდი, მეცინა თუ მეტირა. ბოლოს, მაინც ტირილი ამივარდა. ვტიროდი იმიტომ, რომ რალაც მიხაროდა, მაგრამ ვერ გეტყვი, რა უფრო გამიხარდა — ქურდობის გამო თავის მართლება რომ არ მომიწევდა თუ ის, რომ ზურა დავინახე. ალბათ, უფრო პირველი. ხმაც არ ამოულია და ჩემი ტირილისთვის ყურადღებაც არ მიუქცევია. მანქანა უსიტყვოდ დაძრა და

უკან, ისევ ბათუმისკენ წამოვიდა. კარგახანი დამჭირდა გონზე მოსასვლელად. ტირილს რომ მოვრჩი, მანქანა გააჩერა და მითხრა: ტაქსის მძღოლი ხომ არა ვარ, კლიენტითი უკან რომ ზიხარ, წინ გადმობრძანდი, თუ შეიძლებაო. ყველაზე საოცარი კი ის იყო, რომ სიმსუბუქეს ვგრძნობდი და ისეთ კარგ გუნებაზე ვიყავი, რომ მის ყველა ბრძანებას უსიტყვოდ შევასრულებდი.

სონა: ძალიან ჯიუტი ხარ... ბათუმიდან გაქცევა არ გინდოდა, მაგრამ რადგან თქვი, რომ უნდა ნასულიყავი, უკან აღარ დაიხიე, თორემ როგორც ვხვდები, შენი ტირილის მიზეზი სწორედ ის იყო, რომ საკუთარი სურვილის საწინააღმდეგოდ იქცევიო.

პანდორა: ალბათ, ასე იყო...

სონა: განაგრძე, მერე რა მოხდა?.. როგორც მიხვდები, პატრულს დახმარება მან სთხოვა.

პანდორა: ჰო. მერე მითხრა, ახლობელს ვთხოვე და ის დამემხარაო... პირველი, რაც მკითხა, ის იყო: სად გარბოდი? ვუპასუხე: სახლში-მეთქი. მკითხა: ხომ იცოდი, რომ მოვდიოდი და რატომ არ დამელოდეო? — ვჭკარობდი, მინდოდა, საკუთარი ციხისმაგრისთვის შემეფარებინა თავი-მეთქი — ვუპასუხე... ჩემთვის არც ერთს არ გითქვამთ, რომ წინადადეს ერთმანეთი გაიცინით და ისუბროდით. ძალიან გამიკვირდა, საინდუნდა სცოდნოდა, რომ მე თბილისში მივდიოდი. ვერ წარმოვიდგინე, რომ მას შენ დაურეკავდი და ეტყოდი, რომ ბათუმიდან გამოიქეცი. მერე გეცე რომ გავარკვიე, ვთქვი: სონას მოვკლა-მეთქი. გაიცინა. მაგას ჩემთან ამბობ, თორემ დარწმუნებული ვარ, მადლობას გადაუხდით... თავის თავში ისეა დარწმუნებული, რომ მგონი, „ნარცისიზმი“ სჭირს. ერთი სიტყვით, აღარც მასსოვდა, რომ ცოტა ხნის წინ ყველაზე უბედური ადამიანი ვიყავი და თავს ტირილით ვიკლავდი. რომ დავმშვიდდი, საოცარი შიმშილი ვიგრძენი და ვუთხარი: მშობა-მეთქი. დღისით ფენოვანი ხაჭაპურისა და ნაყინის მეტს არაფერს გაჭმევ, საღამოს კი რესტორანში წავალთო — მითხრა. გადავირიე... ის კი ძალიან სერიოზული სახით იჯდა და მეუბნებოდა, რომ ფეხით სიარული და ფენოვანი ხაჭაპურის ქუჩაში ჭამა მოუნატრა და მაინცდამაინც დღეს უნდა აესრულებინა ეს

ნატვრა. ბათუმში რომ ჩავვდივით, მითხრა: პირდაპირ სასტუმროში მივიდეთ და შენი ბარგი იქ მივიტანოთო. ქვა ავაგდე და თავი შევუშვირე: არა, იმ სახლში უნდა წავიდე, სადაც ცეცხოვრობდი-მეთქი, მაგრამ არაფერი გამომივიდა... სასტუმროში არ აესულვარ, თვითონ აიტანა ბარგი და უკან დაბრუნდა. მე მხოლოდ პლაჟისთვის საჭირო ნივთები დავიტოვე ცელოფანის პარკით. გზაში თეთრი პერანგი და შავი, კლასიკური სტილის შარვალი ეცვა. ნომერში ასულს კი ტანსაცმელი გამოუცვლია და ჯინსის შარვლითა და მაისურით ჩამოვიდა. ისე უხდებოდა, რომ თვალი ვერ მოვწყვიტე. მანქანა სასტუმროს სადგომზე გააჩერა და ბათუმის ქუჩებს ფეხით გავუყვივით.

სონა: ფეროვანი ხაჭაპური გიყიდა?

პანდორა: თვითონაც შიოდა. პირველსავე საცობთან შეჩერდა და ნ ცალი ხაჭაპური იყიდა. ისე მადიანად ილუქებოდა, რომ მეც აყვივი. მერე სიმინდიც იყიდა და ისიც ქუჩაში წაშა. თან გაიძახოდა, დაშინაურად ცხოვრება მომენატრაო... ასე, წამა-წამით

არა ნომერში, მაგრამ ჩემი ტანისამოსი იქ იყო და ძალიან ცუდად გამომივიდოდა, რომ მეტეკვა: არ შემოვალ-მეთქი. შევინძნე, რომ როდესაც კარს ალბედა, ხელი აუკანკალდა ე.ი. ნერვიულობდა. მისი ნერვიულობა მეც გადმომედო და კარი გააღო თუ არა, ოთახში პირველი შევიჭერი და ჩანთას ვეცი. ჩემი ახალი კაბა და ფეხსაცმელები ამოვიღე და გადავწყვიტე, სააბაზანო ოთახში გამომეცვალა. დავინახე, რომ ზურაც სანოლზე დადებულ მომცრო ჩანთაზე იყო დახრილი. ისე აფუარე გვერდი, რომ მეგონა, ვერც კი შევნიშნა. სააბაზანოს კართან მისი ხმა მომწვდა. მეძახდა. ოთახში რომ შევბრუნდი, ის დონჯით იდგა, კისერი მოუღერებინა და მიყურებდა. მითხრა: ჩემთან მოდიო... ლამის გულმა დამარტყა. — დასაკლავი ხბოსავით ნუ მიყურებ, ახლოს მოდი, რაღაც უნდა გაჩვენოო... უცებ გამოვფხიზლდი — კაცმა რაღაც უნდა მაჩვენოს, მე კი სულ სხვა რაღაც ვიფიქრე-მეთქი. ახლოს რომ მივედი, ტანისამოსი ხელიდან გამომგლიჯა და სანოლზე დაყარა. მერე,

რომ გავიდე, რას იტყვის? სონა: ნატალი, რით ვერ გაიგე, რომ სხვის აზრს ყურადღება არ უნდა მიაქციო? შენ უარს იტყვი საკუთარ სურვილზე მხოლოდ იმიტომ, რომ ფიქრობ: რას იტყვის ჩემი მასპინძელიო?

პანდორა: ჰო, სონა, ხომ იცი, ის ჩემი მეგობრის, მაიკოს მამიდაა. აქ ერთად ჩამოვედით. მაიკო მხოლოდ ერთი კვირით დარჩა და თბილისში დაბრუნდა... ეს ქალი უცხო რომ იყოს, მართლაც დაფურეკავდი ახლა ზურას...

სონა: და რას ეტყობი?

პანდორა: ვეტყობი: ძალიან მიყვარხარ, ვნანობ, უარი რომ გითხარი, შენთან მინდა, მოდი და წამიყვანე-მეთქი... მოიცა, მოიცა, ახლა შენ ისევე არაფერი იმამიშუნო... მაინც ვერ გავალ სახლიდან და ტყუილად არ დააფეთიანო...

სონა: არა, არა, ნუ ნერვიულობ, არ დაფურეკავ...

პანდორა: დილით კი უთენია დავადგები თავზე მძინარეს და გავალეძებ...

სონა: სასტუმროში აპირებ მისვლას?

პანდორა: ჰო, რა, არ მივიდე? შენ ფიქრობ, რომ არ უნდა მივიდე?

სონა: მე ვფიქრობ, რომ შენ ახლაც იქ უნდა იყო...

პანდორა: ჰოდა, დილის 7 საათზე დავადგები თავზე...

სონა: ჰოდა, ახლა დანეკი და დაიძინე. როდის შემატყობინებ ახალ ამბებს?

პანდორა: ხვალ, გვიან ღამით, რადგან საღამოს თბილისში მივდივართ...

სონა: უკვე? ზურა მანდ არ რჩება?

პანდორა: არა, ვერ დარჩება, რადგან მუშაობს და ორშაბათს დილით სამსახურში უნდა იყოს.

11 სექტემბერი, ორშაბათი 10:10

ზურა: ნატალი, ტელეფონი ჩართე და ბავშვით ნუ იქცევი... მინდა, რაღაც გითხრა... მიყვარხარ...

12:56

ზურა: ნატა, ჩართე ტელეფონი, ნუ ჯიუტობ. მე ხომ მიყვარხარ, პატარავ...

16:45

ზურა: ნატა, ახლა უკვე ვბრაზობ. სერიოზულად მალბიანებს შენი სიჩუმე. მიპასუხე, ვიდრე მთლად არ გავგიჟებულვარ. შენ ჩემი გაბრაზება არ გინახავს... მიყვარხარ, გაიგე? სისულელებზე ფიქრს თავი დაანებე და ხმა გამეცი.

20:33

ზურა: ჩემი ნერილები წავგიტოხავს და პასუხი არ გამეცი? ნატა, ნუ ჯიუტობ, ხმა ამოიღე! მიყვარხარ! ახლა სახლში წავალ და იქიდან შეგეხიანებ. იმედია, საღამოს მაინც ინებებ პასუხის გაცემას. დროებით...

23:25

ზურა: აქ ხარ? როგორ ხარ, სისხარულო?

23:41

ზურა: პასუხს არ მცემ? რატომ ხარ საიტზე? ვის ელაპარაკები? ახალ სიყვარულს ეძებ? ხმა გამეცი, ნატა, სანამ გადაწყვეტილი ზომები არ მიმიღია...

საწოლზე დაყრილ ტანისამოსს ხელი დაგავლე, ცელოფანის პარკში ჩავყარე...

ვიარეთ, პლაჟზე წასვლა კი საღამოსთვის გადავდეთ. ბევრი ვინანნაღეთ, მერე შევეცოდეთ და კაფეში შემიყვანა, სადაც ყავაზე და პიცაზე დამპატიჟა. იქიდან კი პლაჟზე წავიდეთ. თვითონ უცებ გაიმძრო ტანისამოსი და შეზღოვებულა დაჯდა. მერე მითხრა: მიდი, გაიხადე, უნდა გიყურო, როგორ იხდიო. ამის გამო გავიბნე, გავფიქრდი და ქოლგის ქვეშ ჩაცმული დავჯექი. სიცილით კვდებოდა. მერე წყალში შევიდა და მეც გავიხადე.

სონა: შე გოიმო... შენს ადგილზე მისი თანდასწრებით ისე სექსუალურად გავიხადდი, რომ სულ თავბუდს ვაწყვლინებდი...

პანდორა: კარგი, რა, სონა! რომელი სტრიპტიზის მოცეკვავე მნახე? ნაპირთან მელიოდა. მეც რომ შევედი წყალში, შემომთავაზა — შორს გავცუროთო. ვუთხარი: ყოფილი მოცურავე ვარ და ნუ შემეჯიბრები-მეთქი, მაგრამ არ მომეშვა. ისე შორს გავცურეთ, რომ ნაპირზე მყოფი ხალხი ჭიანჭველებივით მოჩანდა. მასველები რუპორით გვიყვიროდნენ — გამოდიოთო. ერთი წამით დავიჭირე ზურას მზერა და შემეშინდა, რადგან თავში სულელურმა აზრმა გამიელვა: იქნებ, ჩემი დახრჩობა უნდა-მეთქი... რა თქმა უნდა, სასაცილოა, მაგრამ ერთი წამით ესეც კი დავუშვი და სასწრაფოდ დავიწყე ნაპირისკენ გამოცურვა. პლაჟზე რომ გამოვედით და თავი სამშვიდობოს დავიგულე, ჩემი ეჭვი მასაც გავუზიარე. სიცილისგან ლამის გაიგუდა. მერე მითხრა: ზღვაში დახრჩობის რა მოგახსენო, მაგრამ აღერსით ნამდვილად დაგახრჩობო.

სონა: ახლა არ მითხრა, რომ მაგაზეც უარი უთხარი...

პანდორა: პლაჟიდან რომ წამოვედით, კარგა ხანი ბილიარდს ვთამაშობდით და მერე სასტუმროში მივედით, რომ ტანისამოსი გამოგვეცვალა. სასტუმროში, კიბეზე რომ ავიდოდით, ხელი მომხვია. მაშინვე არა, მაგრამ კართან რომ მივედით, ხელი გავაშვებინე. ვყოყმანობდი, შევსულიყავი თუ

ალარ მახსოვს როგორ აღმოჩნდი მის მკლავებში. მხოლოდ ის ვიცი, რომ მკოცნიდა და მე არ მინდოდა, რომ დამთავრებულიყო ის „ვარდისფერი ნისლი“, რომელსაც მთელი სხეულით შევიგრძნობდი. ის მკერდზე ისეთი ძალით მიკრავდა, თითქოს ჩემი შესისხლხორცება უნდოდა. მისმა სიტყვებმა გამომაფხიზლა. ჩურჩულებდა — ღმერთო, რა ტკბილი ხარო... სანოლზე დაყრილ ტანისამოსს ხელი დავავლე, ცელოფანის პარკში ჩავყარე და იმ საბაბით, რომ თმის დასავარცხნად სალონში უნდა წავსულიყავი, ოთახიდან გავედი. ცოტა ხანში დამირეკა და მითხრა: მე მანქანას გავარეცხვინებ, გასაღები დაბლა, პორტიგთან იქნება და შეგიძლია, ტანისამოსი მშვიდად გამოიცვალო... ერთ საათში უკვე „პორტო ფრანკოში“ ვისხედით — ეს მაღალი კლასის რესტორანია, გამსახურდის ქუჩაზე. თავიდან საუბარი ვერ ავანწყვეთ. ჩემი ბრალი იყო. იმ ერთი კოცნის გამო დავკომლექსდი. მერე უკვე ისევ გავმინაურდი. კარგად მოვილხინეთ. ცოტა დავლიე კიდევ, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ვერ დამიყოლია, რომ ღამე მასთან დავრჩენილიყავი. უარი რომ არ გამდიოდა, ავდექი და ტირილი დავიწყე. არ მეტირებოდა, მაგრამ განგებ ვიტყვი, რომ არ დაეძალებინა. ატირებული რომ დამინახა, გადაირია, ბოდიშები მისხადა. მერე კი შემრცხვა, მაგრამ აბა, რა უნდა მექნა?

სონა: რა უნდა გექნა და უნდა გაჰყოლოდე. მისთვის უნდა დაგვეგერებინა.

პანდორა: შენ ასე ფიქრობ? ისე, მეც ვნანობ, რომ არ დავუჯერე. სულ 2 საათის წინ დავმორდი და უკვე მენატრება.

სონა: დაურეკე, მოვა და წავიყვანს...

პანდორა: არა, რას ამბობ? ჯერ იყო და ჩემს მასპინძელს თბილისში ვეგონე და შუალამისას თავზე რომ დავადექი, ამაზე გადაირია (ხომ იცი, თავისი შვილისთვის მოვწონვარ, რომელიც ამჟამად თურქეთშია წასული). ახლა, ამ შუალამისას გარეთ

00:18

პანდორა: მოხვედრი?

სონა: ჰო, აქ ვარ. როგორ ხარ, საყვარელო? აბა, ველარ ვისვენებ, სანამ შენს ამბავს გავიგებ. ჰო, მართლა, შენ ხომ გუშინ უნდა დამკონტაქტებოდი? გირეკავდი. რატომ გაქვს ტელეფონი გამორთული? ხომ მშვიდობაა?

პანდორა: ჰო, ისე, რა!

სონა: ნატალი, ისევ რაღაც მოხდა? გადამრე შენ მე...

პანდორა: ამჯერად მართლა დამთავრდა ყველაფერი...

სონა: რა იყო, მითხარი, ნუ დამტანჯე... მიხვედი დილით?

პანდორა: კი, მივედი...

სონა: მერე? ამოღერდე, ნუ დამტანჯე!

პანდორა: როგორც გითხარი, დილით უთენია მივაღდექი. ვიფიქრე, რომ გაუხარდებოდა და ჩემი აზრით, სიურპრიზი მოვუწყვე. ისე მოხდა, თავგზა აებნა. შიგნით არ მეპატიჟებოდა. მეკითხებოდა: აქ რა გინდაო? და კარს ლამის ცხვირწინ მიხურავდა. ვუთხარი: შენთან მოვედი, არ შემომიშვებ-მეთქი? აღარ იცოდა, რა ეთქვა. კარს ხელით მივაწვქი და ბოლომდე გავაღე. სანოლში ვილატე შავთიანი გოგო წამოშდარიყო და კარისკენ იყურებოდა. აკანკალდი. ისეთ დღეში ჩავგარდი, რომ სიკვდილს ვნატრობდი... ხმა არ ამოიღია, ისე წამოვედი იქიდან...

სონა: თვითონ რა გითხრა?

პანდორა: არაფერი, სრულიად არაფერი. არც გამაჩერა. ნახევარ საათში დამირეკა. ალბათ, თავის მართლება უნდოდა, მაგრამ მე არ ვუპასუხე და იმის მერე ტელეფონი გამორთული მაქვს.

სონა: რატომ თავიდანვე არ გამორთე? რატომ დაელოდე მის ზარს?

პანდორა: მაინტერესებდა, დარეკავდა თუ არა...

სონა: ხომ ხვდები, ეგ რას ნიშნავს?

პანდორა: რას?

სონა: შენი პროფესიის ადამიანს არ უნდა გჭირდებოდეს ჩემი ახსნა. ეგ იმას ნიშნავს, რომ მიუხედავად ამ ამბისა, შენ მას აპატიებ და შეურიგდები.

პანდორა: არა, არავითარ შემთხვევაში!

სონა: კი, ასე იქნება... დაიმასსოვრე ჩემი სიტყვები... ძალიან ინერვიულე?

პანდორა: ცუდ დღეში ვარ... ნეტავ, ახლა აქ იყო...

სონა: კარგი, ნუ ნერვიულობ, ყველაფერი კარგად იქნება...

პანდორა: ახლა საიტზე და მესიჯს მესიჯზე მწერს, მე კი არ ვპასუხობ...

სონა: უპასუხე, მაინც ხომ უნდა შერიგდეთ? როგორ ფიქრობ, ვინ იყო ის გოგო?

პანდორა: არ ვიცი, წარმოდგენა არა მაქვს. მისი სამსახურის ფილიალია ბათუმში და სწორად უწევს იქ ჩასვლა. შესაძლოა, ჰყავს ვინმე ბათუმელი მეგობარი...

სონა: არა მგონია... შენ რითი დაბრუნდი თბილისში?

პანდორა: დღეს დილით „მარშრუტკას“ გამოვეყვი. ჩემი ტანისამოსით საცხე ჩანთა კი მასთან ნომერში დარჩა. ვეტყვი, რომ მძლოლს გამოატანოს...

სონა: ჰო, უთხარი...

00:46

ზურა: სონა, გამარჯობა... ვიდრე პასუხს გამცემდე, ერთი სათხოვარი მაქვს: თუ ნატალი ახლა შენ გესაუბრება, ნუ ეტყვი, რომ დაგეკონტაქტე. სერიოზული საქმე მაქვს შენთან.

სონა: გაგიმარჯოს. ვხვდები, რა საქმე შეიძლება გქონდეს, მაგრამ მე ალბათ ვერ დაგეხმარებ, რადგან ახლა ნატალი მწარედ ტირის და მეც ძალიან გაბრაზებული ვარ...

ზურა: ვიცი, რომ ძალიან განიცდის, მაგრამ ყველაფრის ახსნის საშუალებას არ მაძლევს.

სონა: მხოლოდ ერთი კითხვა მაქვს: ვინ იყო ის გოგო?

ზურა: ის გოგო სასტუმროს „პუპელა“... მეძავია, რომელსაც დილით ფული გადავუხადე და წავიდა. ქალი ხარ და ვიცი, ჩემი გაგება გაგიჭირდება, მაგრამ ერთ რამეს გეტყვი — ბათუმში უამრავი ნაცნობი მყავს. მათ შორის, ბევრი ქალია. შემეძლო, ნებისმიერთან დამერეკა და მეთხოვა, რომ ის ღამე ჩემთან გაეტარებინა, მაგრამ ეს არ გავაკეთე, მეძავი ვარჩიე მხოლოდ იმიტომ, რომ მასთან ღამის გათევას ღალატად არ მივიჩნევ.

სონა: არასწორად მსჯელობ...

ზურა: ვიცი, მაგრამ მაინც ასე მგონია, რომ 2 ვარიანტიდან ყველაზე ნაკლებად მტკივნეული ამოვარჩიე. თანაც, რა ვიცოდი, თუ ნატალი დილაუთენია დამადგებოდა თავზე? იმ საღამოს ვხვდნენ, რომ ჩემთან დარჩენილიყო. იტირა და ამიტომ აღარ დავაძალე.

სონა: ვიცი, მომიყვა და ძალიან ნანობდა, რომ არ გამოგყვა. ამიტომ გადაწყვიტა, დილით მოსულიყო...

ზურა: მიხვდები... კარზე რომ აკაკუნებდა, ვიფიქრე: სასტუმროს თანამშრომელი

მაგრამ არა მგონია, რომ დავითანხმო...

ზურა: ხომ არ გითქვამს, პარალელურად მე რომ მელაპარაკები?

სონა: არა, არ მითქვამს... მისი ჩანთა შენთანაა, ხომ?

ზურა: კი, ჩემთანაა... ნელან მინდოდა, მის ნივთებს შევხებოდი და მოვფერებოდი, მაგრამ მერე გადავიფიქრე... იქნებ, რა აქვს ჩანთაში ისეთი, რაც მე არ უნდა ვნახო?

სონა: ჰოდა, ჩანთას რომ დაუბრუნებ, მაშინ სცადე და იქნებ შეგირიგდეს?

ზურა: სონა, მისი მისამართი მითხარი...

სონა: არა, ვერ გეტყვი... არ შემიძლია, ნატალი მომკვლავს...

ზურა: არ ვეტყვი, რომ შენ მითხარი... გეფიცები... მე სხვა არხებითაც შემიძლია გავიგო, მაგრამ მხოლოდ დილით.

სონა: შენ რა, ახლა გინდა მისვლა?

ზურა: კი, ახლავე...

სონა: კარგი, გეტყვი...

ზურა: ჯიგარი ხარ! კიდევ ერთი სათხოვარი მაქვს — ცოტა ხანი ლაპარაკში შეიყოლიე, რომ არ დაიძინოს და 10 წუთში მასთან გავჩნდები.

სონა: კარგი, რა გაეწყობა...

02:40

სონა: ნატალი, მე მაინც ვფიქრობ, რომ ის გოგო ალბათ, ვილაც მეძავი იქნებოდა... გადარიე კაცი და რა ექნა?

პანდორა: რას ჰქვია, გადავრიე? იქნებ, ისიც მითხრა, რომ მე თვითონ მივუყვანე და ლოგინშიც ჩავუწვინე? ჩემთვის მნიშვნელობა არა აქვს, მეძავი იქნებოდა თუ მისი საყვარელი. ქალი ქალია და მის ლოგინში იწვა. მორჩა, აქ ყველაფერი დამთავრებულია...

სონა: მაგას ნუ იტყვი, რადგან კაცს მსგავსი რაღაცები ეპატიება...

ზურამ თვალები მოიფშენიდა და რომ დამინახა, ისე აღელდა, თავგზა აებნა. შიგნით არ მეპატიჟებოდა. მეკითხებოდა: აქ რა გინდაო?

იქნება-მეთქი. მეგონა, იმ გოგოს ექებდა, რომ სხვა კლიენტთან გაეგზავნა. მაგრამ ხელში ნატალი შეპჩიხა... ცხოვრებაში ასე არაფერი მინანია... მიშველე, სონა და შემარჩე ნატალისთან...

სონა: მე ვერ გიშველი. ნატალი ამბობს: არავითარ შემთხვევაში არ შეეუბრებოდი...

ზურა: აბა, რა უნდა ვქნა? მე ის მართლა მიყვარს...

სონა: რომ გყვარებოდა, ასე არ მოიქცეოდი...

ზურა: მისი საქციელიდან გამომდინარე ჩავთვალე, რომ ჯერ კიდევ კარგა ხანი დამჭირდებოდა საიმისოდ, რომ ნატალი შემჩვეოდა. მოვლენებს არ ვაჩქარებდი, მაგრამ კაცი ვარ და სექსის გარეშე ვერ ვიცხოვრებ...

სონა: აი, ეს არის სწორედ უბედურება...

ზურა: ასეა და რა ვქნა? ეს რეალობაა... მაგრამ როცა ნატალი ჩემს ცხოვრებაში ბოლომდე შემოვა, როცა ჩვენ ერთმანეთისთვის ძალიან ახლობლები ვიქნებით, მაშინ ის ერთადერთი იქნება... სონა, დაელაპარაკე ნატალის... ვიცი, დაგიჯერებს...

სონა: არ იცი, რა ჯიუტია? მე ვეტყვი,

პანდორა: ჰოდა, ერთი შენმა რობამ გაგიკეთოს ასეთი რამ და როგორ აპატიებ, დავინახავ... ხვალღიდან მართლა დავინყებ ბაჩოს ძებნას...

სონა: ნატალი, დარწმუნებული ვარ, რომ დიდ შეცდომას უშვებ... ის რომ ცოცხალი იყოს, ამდენი წლის მანძილზე თავად მოგძებნიდა... ასე არ არის?

პანდორა: მოიცა, კარზე კაკუნია...

სონა: ამ შუალამისას ვინ უნდა იყოს? სონა: ნატალი, სად ხარ?

03:23

სონა: ნატალი, მიპასუხე...

03:54

სონა: ნატალი, მხოლოდ ერთი სიტყვა მომწერე, რომ კარგად ხარ და თავს დაგანებებ...

04:42

სონა: ნატალი, არ გესმის? მიპასუხე...

05:11

სონა: წავედი. იმედია, მშვიდობაა... კარგად... ხვალ მომიყვი დანარჩენი...

გაგრძელება შემდეგ ნომერში

ნათია ქარშიძე

— ქალბატონო სალომე, როდესაც დიპლომატის პროფესია აირჩიეთ, წარმოიდგენდით, რომ საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრი გახდებოდით?

— დარწმუნებული ვიყავი, რომ ოდესღაც საქართველო აუცილებლად გახდებოდა დამოუკიდებელი. ვფიქრობდი, რომ ამ პროფესიით ჩემს ქვეყანას უფრო მეტად გამოვადგებოდი. მართალია, ეს არ იყო ერთადერთი არგუმენტი, რის გამოც ეს გადამწყვეტილება მივიღე, მაგრამ ერთ-ერთი კი, ნამდვილად გახლდათ.

— თქვენი კარიერის ერთ-ერთ საფეხურზე მონაწილეობდით ევროპის უშიშროებისა და თანამშრომლობის კონფერენციის მუშაობაში. იქ საბჭოთა და არა მარტო საბჭოთა იარაღის, თუ საბრძოლო ტექნიკის განადგურების საკითხები წყდებოდა. ალბათ, იქ მიღებული გამოცდილება დაგეხმარათ, საქართველოდან რუსული ბაზების გაყვანის მოლაპარაკებებში.

— ვენის მოლაპარაკებები, ცივი ომის უკანასკნელ მოლაპარაკებებზედ არის ცნობილი. ჩემთვის ეს სერიოზული გამოცდილება იყო. იქ მიმდინარე დისკუსიებზე წყდებოდა, კონკრეტულ ტერიტორიაზე რამდენი ტანკი უნდა განადგურებულიყო, სად რამდენად უნდა შემცირებულიყო სამხედრო ძალები. მაშინ, მართლაც ვერ წარმოვიდგენდი, რომ ისტორია გამოვრდებოდა. 15 წლის შემდეგ მე, როგორც საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრს, მომხსნა მენარმოებინა მოლაპარაკებები რუსული სამხედრო ბაზების გაუქმების შესახებ საქართველოში.

— თქვენ მუშაობდით ევროპის თითქმის ყველა ქვეყანაში, ასევე ამერიკის შეერთებულ შტატებში. აფრიკაში როგორ მოხდით?

— აფრიკაში, ჩადში, კერძოდ ნჯამენაში, მაშინ ჩავედი, როდესაც ამ ქვეყნის

მაშინ, როდესაც სალომე ზურაბიშვილი ფრანგული დიპლომატიის მემკვიდრით ცდილობდა, აფრიკულ რესპუბლიკა ჩადში უსისხლო რევოლუციას მოეწყო და დიქტატორული რეჟიმი შეეცვალა, ვერც კი წარმოიდგენდა, საქართველოშიც თუ მსგავსი რამ მოხდებოდა. მაშინაც, როდესაც ვენაში საბჭოთა ტანკების განადგურების შესახებ მოლაპარაკებებს აწარმოებდა, ვერ წარმოიდგენდა, რომ სწორედ მისი ხელმოწერის შემდეგ დაიწყებოდა საქართველოდან რუსული სამხედრო ბაზების გაყვანა. სალომე ზურაბიშვილის კარიერა ბევრ საინტერესო დეტალს შეიცავს. ამის შესახებ მკითხველს თავად ქალბატონი სალომე მოუთხრობს.

ეღჩის ფეხთან გაგორებული ატამი, ბეისბოლის ჯოხით მოხარშული ღომი და 4 წლის ასაკში ნასწავდი ქართული

„ვერც ჯი წარმოვიდგენდი, თუ მინისტრი გავხდებოდი...“

ისტორიაში უმნიშვნელოვანესი მოვლენები ვითარდებოდა. ქვეყანას მართავდა დიქტატორი ჰისენ ჰაბრე. საფრანგეთი მის შეცვლას ცდილობდა. ჰისენ ჰაბრეს ხელისუფლება იდრის დების ჯარებისთვის უნდა დაეთმო. ისინი საფრანგეთის მხარდაჭერით სარგებლობდნენ. მთავრობის შეცვლა უსისხლოდ უნდა მომხდარიყო. დიდი ხნის მოლაპარაკებების შედეგად გადაწყდა, რომ დიქტატორს და მის ამაღლას ერთ ღამეში უნდა დაეტოვებინათ ნჯამენა. გამთენიისას კი, ქალაქს იდრის დების ჯარები დაიკავედნენ. ამის შესახებ ქალაქში მხოლოდ მე და ელჩმა ვიცოდით. არასოდეს დამეფიქსებია ის ღამე. თერთად გავათენე, იმის შიშში, რომ რამე პროვოკაცია არ მომხდარიყო. არავინ იცოდა, რა შეიძლება მოემოქმედა დიქტატორის იმედგაცრუებულ, დამარცხებულ, შეიარაღებულ ხალხს. დილაშუალოდ, საფრანგეთის საელჩოს ყველა თანამშრომელი, აბსოლუტურად დაუცველები ვიყავით. არადა, გამწარებული დიქტატორის პირველი სამიზნე სწორედ ჩვენ შეიძლება გავმხდარიყავით.

— თქვენი კარიერის სახალისო მომენტებს ხომ ვერ გაიხსენებთ?

— 22 წლის ვიყავი, რომში სამუშაოდ რომ გამიშვეს. ელჩმა წინასწარ მოისურვა ჩემი გაცნობა (სანამ ჩემს დანიშვნაზე დათანხმდებოდა). შევხვდრა კურორტულად წარიმართა. სუფრასთან ატამი მოიტანეს. მე მისი დაჭრა სუფრის ყველა წესის თანახმად, დანა-ჩანგლით ვცაფე. ატამი ასხლტა და ელჩის ფეხებთან გაგორდა. საბედნიეროდ, ყველაფერი ჩემს ნერვიულობას დაპბრაღდა და დანიშვნაზე თანხმობა მივიღე.

— თქვენ, ალბათ ბევრ ცნობილ სახესთან მოგხვდათ შეხვედრა? ვინ იყვნენ ის ცნობილი ქართველები, ვინც თქვენ შეხვედრით?

— ბევრ საინტერესო პიროვნებას შევხვედრი-

ვარ. მათ შორის იყო ჯორჯ ბალანჩინი. როდესაც მას ჩემი თავი გააცნეს, არანაირი გრძობა არ გამოუხატავს ჩვენი საერთო წარმომავლობის შესახებ. ვაშინგტონში შეგხვდი ქართველ ფილოსოფოსს — მერაბ მამარდაშვილს. მან ჩემზე დიდი შთაბეჭდილება დატოვა, თავისი ერუდიციით, იუმორით, სამშობლოს სიყვარულით. ასევე შეგხვდი ლექსო თორაძეს, არანაწვეულებრივ პიანისტს. საერთოდ, ქართული ემიგრაციის დიდი ნაწილი ამერიკის შეერთებულ შტატებში გავიცანი. მათ შორის იყვნენ ჩვეულებრივი ადამიანები. მაგალითად, ერთი 70 წელს გადაცილებული მოხუცი, ბონდო კეველია. ის თავისი ბეისბოლის ჯოხით საუკეთესო ღომს ამზადებდა.

— ქართველ ემიგრანტებთან ქართულად ლაპარაკობდით და ეს მათთან კავშირს გიადვილებდათ როდის ისწავლეთ ქართული და ვინ იყვნენ ის ადამიანები, ვინც სამშობლოდან შორს შეგაყვარეს საქართველო?

— ვერ ვიტყვი, რომ ეს იყო ერთი ან ორი ადამიანი. ესენი იყვნენ ისინი, ვინც ჩემ გარშემო ცხოვრობდნენ. ესენი იყვნენ ის ადამიანები, მთელი ჯგუფი — ბებიები, ბაბუები, მშობლები, ნათესავები... მათ ერთმანეთს და თავიანთ შთამომავლებს შეგვიწარმუნეს დაკარგული სამშობლო. რაც თავი მახსოვს, საქართველო ჩემი სამშობლოა. მუდამ მელაპარაკებოდნენ მასზე, მიყვებოდნენ ლეგენდებს, ზღაპრებს. საქართველოს სიყვარული ბავშვობის პირველი დღეებიდანვეა ჩემში. 4 წლის ვიყავი, ქართული ანბანის სწავლა რომ დავიწყე. ქართულს ბიძია

ჩემი შვილები საქართველოში ჩამოსვლას არ აპირებენ...

შოთა ნიკოლაძე გვასწავლიდა. ქართულ სიმღერებს და ცეკვებს — სხვა შოთა ბიძია. ცეკვის ილეთების სწავლებისას დამტვრეული ფრანგულით ითვლიდა — „oune, deu, gausvit fexi...“

— ფრანგები ქართველებს როგორ გხვდებოდნენ? სკოლაში ბავშვები როგორ გეპყრობოდნენ?

— იმ დროისთვის ნოსტალგიით ანთებული ქართველობა, ფრანგებისთვის ერთგვარ ეგზოტიკას წარმოადგენდა. სამწუხაროდ, ახლა სულ სხვაგვარად არის საქმე. დღეს ევროპაში ჩასულ ქართველებს ზევიდან უყურებენ, როგორც შავ მუშას და არცთუ ისე სასურველ სტუმარს. საბედნიეროდ, ჩემს ბავშვობაში ასეთი რამ არ იყო. ჩვენ ვამაყობდით ჩვენი წარმომავლობით და დასამალავი არაფერი გვქონდა. ფრანგები კი, ჩვენ მიმართ დიდ ინტერესს იჩენდნენ.

— როგორ შედგა თქვენი და მიხეილ სააკაშვილის ნაცნობობა?

— მე საფრანგეთსა და საქართველოშიც (როდესაც ელჩად ვმუშაობდი) ხშირად ვხვდებოდი ქართულ ოფიციალურ თუ არაოფიციალურ პირებს. შევხვედრივარ ირინა სარიშვილს, ზურაბ ჟვანიასაც. მიხეილ სააკაშვილსაც ერთ-ერთი ვიზიტის დროს შევხვდი. მას შევთავაზე ჩემი დახმარება, რათა გამოეყენებინა ის კავშირები, რაც მე დიპლომატიურ წრეებში გამაჩნდა. ამ დროს მე ვფიქრობდი, რომ საქართველოს მთავრობასთან თანამშრომლობა კონსულტანტის სტატუსით მიქნებოდა. ვერც კი წარმომედგინა, რომ მთავრობის წევრი და მინისტრი გავხდებოდი.

— რთული არ იყო, ასეთი პრობლემატური ქვეყნის საგარეო საქმეთა მინისტრობა?

— რთული და ამავე დროს, ძალიან საინტერესო. რომ ყოფილიყო ასეთი არჩევანი — ან საფრანგეთის საგარეო საქმეთა მინისტრობა ან საქართველოსი, მე უთუოდ საქართველოს ავირჩევდი...

— ქალბატონო სალომე, რა იყო განხეთქილების მიზეზი?

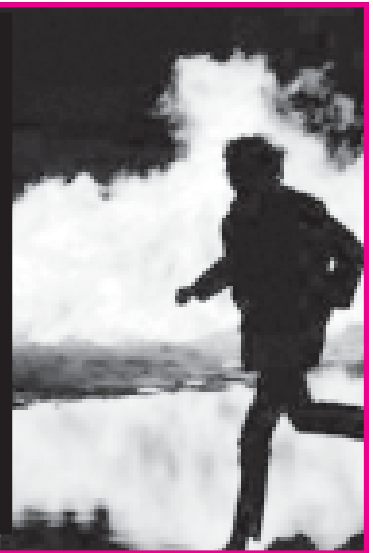
— ვფიქრობ, ბევრმა იმუშავა იმისთვის, რომ პრეზიდენტი ჩემს საწინააღმდეგოდ განეწყო. ეტყობა, ბევრს აღიზიანებდა ჩემი აქტიურობა. ხშირად ვჩანდი მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებით. ხალხის დიდი სიმბათია დავიმსახურე. საქმეს მართლა ვაკეთებდი. მათ კი როგორც ჩანს, ევროპული დიპლომატიის პიარისთვის სჭირდებოდათ, რათა დაერწმუნებინათ ყველა შინ და გარეთ, რომ დასავლური კურსი აიღეს.

— ქალბატონო სალომე, თქვენ არაერთხელ განაცხადეთ, რომ საქართველოში რჩებით და მისი წინსვლისთვის ბრძოლას განაგრძობთ. თქვენი შვილები თუ აპირებენ საქართველოში ჩამოსვლას და აქ ცხოვრებას?

— ჩემი შვილები უფრო ემოციურად და პესიმისტურად არიან განწყობილნი. დღევანდელი მდგომარეობით, ისინი საქართველოში ჩამოსვლას და აქ ცხოვრებას არ აპირებენ. მათ აქვთ აქ კავშირები, ნათესაური თუ მეგობრული. ჩამოდიან ხშირად, თუმცა აქ ცხოვრებას არ აპირებენ.

„ნუთუ აფხაზები პართლები იყვნენ?..“

— კითხვობს ბიჭი, როგორ აფხაზური ჯარიდან გამოიქცა

კეთი ნიკოლაძე

...ზონაში, რომლის პოლიტიკური სტატუსი აგერ უკვე მერამდენე წელია, გაურკვეველი რჩება, სადაც კვლავ საბჭოთა პასპორტებით სარგებლობენ, ხოლო ანგარიშსწორებას რუსული რუბლით აწარმოებენ, 1993 წლის შემდეგ თითქოს დრო გაჩერდა და ველარაჯის მოუხერხებია მისი „ამოძრავება“. მიუხედავად ამისა, ადამიანები ცხოვრობენ, მიმოდიან წარსულის მიერ დატოვებულ ნანგრევებს შორის, ქორწინდებიან და უკეთეს მომავალზეც ფიქრობენ... ასეთია ადამიანის ბუნება: ვერ ელევა საკუთარ ფესვებს, თუნდაც იქ გატარებული თითოეული დღე რისკის ფასად უღირდეს. როგორი იქნება ხვალნდელი დღე? აფხაზ კომინალთა ტერორის ქვეშ მყოფთ, ამაზე უსუსტი პასუხი არა აქვთ, მათთვის მხოლოდ „აქ“ და „ამნამს“ არსებობს...

ადამიანი, რომელზეც მინდა მოგიყვით, ერთი ჩვეულებრივი გალელი ახალგაზრდა, 20 წლის ლევან შამათაგა (გასაგები მიზეზების გამო, გვარ-სახელი შეცვლილია). 2006 წლის ივნისში, დაახლოებით დღის 12 საათზე ის მეგობრებთან ერთად პრიმორსკიდან ბრუნდებოდა. პრიმორსკი ზღვისპირა დაბაა გალის მახლობლად, სადაც იქაური ახალგაზრდები ხშირად დადიან საბანაოდ. სახლისკენ მიმავალთ, გზა „ჟიგული-06“-ის მარკის ავტომანქანამ გადაუჭრა, იქიდან რამდენიმე შეიარაღებული მამაკაცი გამოვიდა...

ლევან შამათაგა:

— თავიდან გავოგნდით, რადგან ვერ გაგვეგო, რა უნდოდათ მათ ჩვენგან. დაშავებით არაფერი დაგვიშავებია, მაგრამ თუ აფხაზს რაღაც ცუდი აქვს ჩაფიქრებული ქართველის მიმართ, სულაც არ არის აუცილებელი რამის ჩადენა — შენს დასაკავებლად მიზეზს უცებ გამო-

ძებნის... ისინი სამნი იყვნენ — მძლოლი და კიდევ ორი მამაკაცი. როგორც შემდეგ გავიგეთ, წინ მჯდომი, ბესიკ კირთაძე იყო — გალის რაიონის სამხედრო კომისარიატის წარმომადგენელი. მათ გვიბრძანეს, ჩავსხდარიყავით მანქანაში და გავყოლოდით, თუ სად — ეს არავის უთქვამს. ჩვენ ახსნა-განმარტება მოვითხოვეთ, მაგრამ მათ გვიბრძანეს, დაემორჩილებოდით და ჩვენც აღარ ჩავძიებთ, რადგანაც ამას აზრი არ ჰქონდა. თან, ასეთ შემთხვევაში, შესაძლოა, მოვეკალით კიდევ. არსებობს უამრავი მაგალითი, თუ როგორ უსწორდებიან აფხაზები დაუმორჩილებელ ქართველებს.

— სად წაგიყვანეს?

— მანქანა მთელი დღის მანძილზე მიდიოდა. საღამოს კი, გადმოგვსხეს და რაღაც ყაზარმისმაგვარ შენობაში შეგვიყვანეს. როგორც შემდგომში გავარკვიეთ, ეს სვანეთ-აფხაზეთის საზღვარზე მდებარე ე.წ. ლათის სამხედრო შტაბი ყოფილა. იქ სხვა წვევამდებლებიც დაგვხვდნენ, რომლებიც ჩვენსავით, ოჩამჩირიდან, ტყვარჩელიდან და აფხაზების მიერ დაკავებული სხვა ტერიტორიებიდან აყვანათ. იქ აგვისხნეს, თუ რა ედო საფუძვლად ჩვენს მოულოდნელ დაკავებას — ანუ ჩვენ უნდა გაგვეგო სავალდებულო სამხედრო სამსახური აფხაზურ ჯარში.

— მოშობებმა როდის გაიგეს აფხაზურ ჯარში შენი მოულოდნელი განვევის შესახებ?

— როგორც შემდეგ შევიტყვე, რამდენიმე დღის მერე, მათთან სახლში კომისარიატის წარმომადგენელი მისულა და ჩემი განვევის ამბავიც უცნობებია.

— შენი ახლობლებიდან თუ გაუნვევიათ ვინმე აფხაზურ ჯარში?

— როგორ არა. მაგრამ გალელი ახალგაზრდების უმრავლესობა მანამ, სანამ აფხაზების ხელში ჩავარდებდა, საკუთარი სურვილით მიდის ქართულ ჯარში.

— შენ რატომ არ მოიქცი ასე?

— არ ვიცი (დუმს)...

— არ გინდოდა, ჯარში გემსახურა?

— ...

რას გიყვებოდნენ შენი ნაც-ნობები აფხაზურ ჯარზე? როგორ ეპყრობოდნენ მათ იქ?

— ქართველ ჯარისკაცს — რაც არ უნდა სამაგალითოდ მოქცეულიყო — მინც ეჭვის თვალით უყურებდნენ და ამცირებდნენ.

როგორ?

— ბინძური სამუშაოს შესრულებას სთხოვდნენ, როგორც არის საპირფარეოს და მიმდებარე ტერიტორიების დალაგება, დაუმორჩილებლობის შემთხვევაში კი, მკაცრად სჯიდნენ, რაც შემდეგ საკუთარი თვალთ ვიხილე და გამოვცადა კიდეც.

მოდი, თანმიმდევრულად მოგიყვიე ყველაფერი და ლათას დაეუბრუნდეთ...

— ლათაში ზუსტად 20 დღე დაყავით. ამ ხნის მანძილზე ანტიქართულ პროპაგანდას გვიტარებდნენ. გვეუბნებოდნენ, რომ ჩვენ ვართ აფხაზეთის მოქალაქეები და ვალდებული ვართ, მტრისგან დავიცვათ იგი. მთავარ მტრად, რა თქმა უნდა, ქართველები იგულისხმებოდნენ. შემდეგ რუსულ ენაზე ფიცი მივიღეთ და გეზი სოსუმისკენ ავიღეთ... სოსუმში მაიაკის დასახლების მახლობლად მდებარე სამხედრო ბაზაში განგვათავსეს. რატომაც მეგონა, რომ იქ უამრავი ჯარისკაცი დამხვდებოდა, მაგრამ მხოლოდ ოცი ვიყავით. როგორც შემდეგ გავიგე, აფხაზეთის ჯარში დაბალი მატერიალური შესაძლებლობის მქონე ახალგაზრდა მიდის. 35.000 რუბლის გადახდა მათ ჯარისგან ათავისუფლებს... თავდაპირველად, ჩვენ მიმართ ნორმალური დამოკიდებულება ჰქონდათ, მაგრამ კოდორის მოვლენების შემდეგ, აფხაზეტში პანიკამ იმატა და ეჭვის თვალთ დაგვიწყეს ყურება. ისინი სულ გვიმეორებდნენ: თქვენგან ყოველ წამს ღალატია მოსალოდნელი, რადგანაც აქ იძულებით იმყოფებითო. აგრეთვე — თქვენს ძარღვებში ისეთი დამაბალი მეგრულენოვანი სისხლი ჩქეფს, რომ ქართულენოვანებიც ვერ გიტანენო... მე ვცდილობდი, კონფლიქტისთვის თავი ამერიდებინა, მაგრამ ჩვენს დამცირებას საზღვარი არ ჰქონდა. შემდეგ კი ისეთი რამ მოხდა, რამაც გაქცევა გადაიმანყვეტინა.

კერძოდ...

— როგორც უკვე გითხარით, რაც კი ბინძური სამუშაო იყო, ყველაფრის შესრულებას ქართველებს გვაძულებდნენ. პრაქტიკულად, მოსამსახურებდად გაგვამნესეს. სამხედრო წვრთნებთან არანაირი კავშირი არ გქონდა, ერთ-ერთი ასეთი შემთხვევის დროს უფროსს შევეწინააღმდეგე და ჰაუფტვახტში ჩამსვეს.

რა უთხარა?

— მე მას ვუთხარი, რომ იგივე უფლებები მქონდა, რაც დანარჩენ ჯარისკაცებს. არადა, ვიცოდი, რომ რისკზე მივდიოდი. ერთ ჩვენი გალელ მეზობელ ბიჭს ვერ მოუთმენია და ოფიცრისთვის ავტომატის კონდახი ჩაურტყამს თავში. შემდეგ გაქცეულა და მას მერე აღარავის უნახავს. ვინ იცის, იქნებ იპოვეს კიდეც, მაგრამ ფიზიკურ წინააღმდეგობაზე არ

გადავსულვარ, უბრალოდ, ზრდილობიანი ფორმით გამოვსატე ჩემი უკმაყოფილება.

— მინც რისი გავკეთება გთხოვეს?

— ერთ-ერთმა აფხაზმა ოფიცერმა მონდომა თავის ოჯახში წავეყვანე და იქ შემესრულებინა სამუშაო. კარგად მესმოდა, რომ ეს მონობის ტოლფასი იყო, შეიძლება შემდეგ იქიდან თავი ვერასდროს დამეღწია, ამიტომაც გავჯიუტდი.

— წვრთნები ალბათ რუსულ და აფხაზურ ენაზე მიმდინარეობდა.

— დიახ, მაგრამ ზოგიერთი ჩვენი ოფიცერი, ძალიან კარგად ლაპარაკობდა ქართულად.

— ისევ ჰაუფტვახტს დავუბრუნდეთ...

— ეს იყო ნახევრად დამაბალი, ბნელი ნაგებობა, რომელზეც ერთი გისოსებიანი ფანჯარა იყო დატანებული. ჩემთან ერთად იქ კიდეც ათი ადამიანი იჯდა. რა თქმა უნდა, ქართველები. როგორც კი ავხმაურდებოდით, **ПОЛЕЙ ЭТИХ КРЫС** — იტყოდნენ და ცივ წყალს გვასხამდნენ ფანჯრიდან. ამ წყალს, დასურულ შენობაში რა გამოაშრობდა და ფაქტობრივად, ტალახში გვინევდა წოლა.

— საჭმელს გაძლევდნენ?

— დღეში მხოლოდ ერთ პურს შემოგვიტანდნენ და ათ კაცს უნდა გვეყოფინა.

— რამდენჯერ მოხვდი ჰაუფტვახტში?

— სულ „მაიაკის“ ბაზაზე სამი თვე დაყავი და ჰაუფტვახტში ერთხელ ჩამსვეს. ერთი კვირის შემდეგ კი გამათავისუფლეს.

— ხელზე დაწვობის კვალი გაქვს. ეს ვინ ჩაიდინა?

თავიდან ჩემი რესპონდენტი უარყოფდა, რომ ეს აფხაზი ჯარისკაცების ნახელავი იყო და მიმტყიცებდა, რომ ნერვიულობის ნიშნად, თვითონ დაისახიჩრა საკუთარი თავი, ამის მოყოლისას მის თვალებში შიში ირეკლებოდა, რაც ნათელი დასტური იყო იმისა, თუ რა პირობებში უწევდა მას ბაზაში ყოფნა.

— როგორ გადამწყვიტე, რომ გაქცეულიყავი?

— ვგრძნობდი, რომ ყოველივეს ვერ გაუძლებდი და გაქცევის გეგმა შევიმუშავე ყოველ შაბათს ზღვაზე გაყავდით, სადაც ბანაობის საშუალებას გვაძლევდნენ. სამხედრო ბაზიდან გაქცევას მერჩივნა, მოვეკალი, ამიტომაც გადაწყვიტე, ეს შანსი გასაქცევად გამოეყენებინა. ამავედროულად, ვაცნობიერებდი, თუ როდენ დიდ რისკზე მივდიოდი. ერთ დღესაც ჩვეულებრივად სამეზობლოზე გავიყვანეს. ნაპირს რომ მიუახლოვდით, მანქანიდან ჩამოგვსხეს. ვიგრძენი, რომ ღმერთმა შანსი მომცა და უნდა გამოემყენებინა. მეგობარს გადავუღაპარავე, დროა, ნაწილს გამოვეყოთ-მეთქი. სანამ ზღვის ნაპირას აღმოვჩნდებოდით, გაუფანი ბურქნარი უნდა გავგველო, ჩვენი ნელ-ნელა ჩამოვრჩით და ბურქნებს შევაფარეთ თავი და იქიდან დავეწყეთ თვალთვალის ჯარს. ჯარისკაცები წყალში გაიშალნენ, ჩვენი არყოფნა როგორც ჩანს, ვერ შეიმჩნიათ, რადგანაც განგაში არ

ატეხილა. ეს ნაბიჯი კიდეც იმან გადადგმევინა, რომ სოსუმში უამრავი მიტოვებული სახლია, სადაც დანალვა შეიძლება. ასე ფოფხვა-ფოფხვითა და სხვადასხვა სახლში თავის შეფარებით მივალნით ფსოუმდე. იქიდან კი აჩიგვარამდე ავტობუსით ვიმგზავრეთ. ღამის 2 საათზე კი უკვე ჩვენს სახლში, გალის რაიონის სოფელ რეფო-შეშელეთში ვიყავით.

— მთელი ეს გზა სამხედრო ტანსაცმლით გაიარეთ?

— არა, გაქცევამდე რამდენიმე დღით ადრე ის ტანსაცმელი, რომლითაც მოგვიყვანეს, იქვე ზღვის ნაპირთან გადავმალეთ, გაქცევისას კი ჩავიცვით.

— რამდენი დღე იარეთ?

— რადგანაც ძირითადად ღამით გვინევდა გადაადგილება, შეშელეთამდე ჩასვლას ორი დღე მოვანდომეთ.

— ნუთუ გზაზე საფრთხე არ შეგხვედრათ?

— ჩვენ რამდენიმე ფაქტორმა შეგვიწყობი ხელი: ჯერ ერთი, აფხაზეტში ცოტა ხალხია; მეორეც — აფხაზებს ასეთი მეთოდი აქვთ: ჯერ გიცდიან, დარწმუნებულები არიან, რომ სახლში აუცილებლად მიხვალ. ამიტომაც დაგიდარაჯდებიან და ყველაზე მოულოდნელ მომენტში დაგესხებიან თავს. ჩვენ ეს გავითვალისწინეთ, ამიტომაც შუალამეს დაველოდეთ, მერე სახლში ეზოს უკანა ლობიდან შევიპარეთ და ერთი საათიც არ გავჩერებულვართ. გალიდან თხილით დატვირთულ მოსახლეობასთან ერთად გავედით. გადამწყვეტილი გვექონდა, თბილისში ჩავსულიყავით და ქართულ ჯარში გვემსახურა. კომისარიატში სამედიცინო შემოწმება გავიარეთ, მაგრამ იმ ფიზიკური დაზიანებების გამო, რომელიც აფხაზეტში მიგვალბინეს ცემის შედეგად, სამხედრო სამსახურისთვის მიუღებლად მიგვიჩინეს და არ მიგვიღეს.

— ახლა რის გაკეთებას აპირებთ?

— არ ვიცი. ფაქტია, რომ გალში ვერასოდეს დავბრუნდებო. მე ალბათ ფოთელ ნათესავებს შევეხიზნები.

— შენს მშობლებს რა ბედი ელის?

— იცით, ძალიან ბევრს ვფიქრობ ამაზე. დარწმუნებული ვარ, რომ მათ აუცილებლად მიაკითხავენ აფხაზეტში, მაგრამ ისინი არაფერ შუაში არიან, ჩვენი ფოთელი ნათესავები მათ გალიდან გამოსვლას ურჩევენ, მაგრამ ალბათ კარგად მოგესხნებათ, თუ როდენ რთულია შენი ამდენი წლის ნაშრომისა და ნაჯაფის დატოვება.

საუბრის დასასრულს კი მან ასეთი რამ თქვა:

— იცი, გული რაზე მწყდება? იმაზე, რომ ქართულ ჯარში არ მიმიღეს. ნუთუ მართალი იყო ის აფხაზი, როდესაც მითხრა, თქვენ, მეგრელები ქართველებსაც ეზიზღებთო?!

არავინ იცის, თუ როგორ წარიმართება მისი ცხოვრება და რა ბედი ელის მის ოჯახს. ის ერთ-ერთია იმ მრავალრიცხოვანი ახალგაზრდებიდან, რომელიც პოლიტიკური და პირისპირების უნებლიე მსხვერპლია.

ირმა ხარშილაძე

ახალციხეში ზეიმი იყო, თუმცა, მგონია, რომ დღესასწაულის ატრიბუტიკა მაინც აკლდა ამ ზეიმს. ერთ-ერთმა ორგანიზატორმა, რეჟისორმა ავთო ვარსიმაშვილმა კი მითხრა — თეატრალურ ფესტივალს არ სჭირდება პომპეზურობაო, მაგრამ ბოლომდე ვერ დავეთანხმები პრეზიდენტის კულტურის საბჭოს მდივანს: როცა თბილისში ან ბათუმში, სადაც კაფეში, რომელიმე მომღერლის რომელიმე კლიპის პრეზენტაცია ქართული ბოზონდის უკლებლივ ყველა წარმომადგენელი ესწრება და ზოგიერთი გამოცემა თითოეული სტუმრის ჩაცმულობის დეტალებსაც კი ხატოვნად აღწერს, ხოლო ასეთ ფესტივალს — ორგანიზატორების, ამ რეგიონის თეატრს მონაწილეობის მთავარი ფესტივალის, ფესტივალში მონაწილე თეატრების სამხატვრო ხელმძღვანელების, დასკვნით დღეს კი, კულტურის სამინისტროს ერთი წარმომადგენლისა და რამდენიმე ჟურნალისტის გარდა, არავინ ესწრება, — სიმწრითაც ვეღარ გაიცინებ...

„გზის“ მკითხველებს გახსოვთ, ალბათ, ერთი თვის წინ რომ დაგპირდით — რეჟისორ გიორგი შალუტაშვილთან ახალციხეში ჩანერილ ინტერვიუს შემოთავაზებთ-მეთქი. ჰოდა, ახლა ორმაგად ვასრულებ დანაპირებს: გიორგის ინიციატივით მოწყობილ ეროვნულ თეატრალურ ფესტივალზეც ვიამბობთ.

თავდაპირველად იმის შესახებ გვითხარით, თუ როგორ მოხვდით ახალციხის თეატრში.

— პირველად ახალციხეში 1986 წელს ჩამოვედი და სასწაული რა იყო, იცი?.. დამხვდა საოცრად ქართული ქალაქი და მერე მიხვდა, რომ ეს ქართველობა ამ ქალაქს შესძინა თეატრ-

სექტემბერ-ოქტომბრის მიჯნაზე ახალციხე ნაციონალური დრამატურგიის პირველ თეატრალურ ფესტივალს მასპინძლობდა. კარგა ხანა, მაყურებლით გადაჭედილი მესხეთის თეატრი აღარავის უნახავს. ბატონი რობერტ სტურუას „გამოგზავნილი“ სპექტაკლი — „თორმეტი განრისხებული მამაკაცი“ „სტუმრობამ“ ხომ ისე „შეაშინა“ სამცხელები, მსდომნი — გადაჩურჩულებას, ფეხზე მდგომნი კი — ფეხის შენაცვლებას ვერ ბედავდნენ...

ირმა ხარშილაძის შვილი, გაძდარებული რომელიმე ოჯახის და დღესასწაული, მოძლიერ მოდამ ჩვენთანაა

მა, ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით. უკვე თბილისშიც ვეღარ მოისმენ ისეთ ლიტერატურულ ქართულს, რომელზეც თუნდაც ახალციხის ბაზარში ლაპარაკობენ.

— დღესაც? — დღესაც, იმიტომ, რომ აქ გამძაფრებულია ეროვნული თვითშეგნება. მაშინ ძალიან რთულ პერიოდში მომინია ახალციხეში ყოფნამ: ხშირად იქმნებოდა კონფლიქტის საშიშროება. მაგრამ ადამიანურმა ურთიერთობებმა გაცილებით დიდი როლი ითამაშა და კონფლიქტი აგვაცილდა.

— რამდენი წლის იყავით?

— 21-ის. მაშინ ექვსი სპექტაკლი დავდგი აქ და შემიძლია ვთქვა, რომ მესუთე — „წმინდა ანტონიუსის სასწაული“ უკვე სპექტაკლი იყო — ანუ პირველად ვიჯექი პრემიერაზე უშიშრად... სხვათა შორის, საქართველოს დამოუკიდებლობის დღეს ახალციხეში შეგხვდი. ორი დღეა ჩემს ცხოვრებაში ყველაზე ბედნიერი: ჩემი გოგონას — ელენეს და-

ბადება და 1990 წლის 9 აპრილი. რა ხდებოდა, იცი, ახალციხეში?.. ნამდვილი ეროვნული ზეიმი იყო. სადაც არ უნდა ვიყო, ყოველთვის ვამბობ, რომ ორი ქალაქის — ქალაქ თბილისისა და ახალციხის შვილი ვარ.

— ლაპარაკისას ასწენთ, ქართული სული და სიტყვა ახალციხის მესხეთის თეატრმა შეუნარჩუნაო. ვინ დაგხვდათ მაშინ თეატრში?

— ვიცოდი, რომ მესხეთის თეატრს კარგი ტრადიცია ჰქონდა: ეს თეატრი 60-იან წლებში გაიხსნა საოცრად თეატრული სპექტაკლებით — ოთარ ჩხეიძის პიესებით „თევდორე“ და „ქეთევანი“, რომლებიც რეჟისორმა ნანა დემეტრაშვილმა დადგა. ეს იყო გმირობა, დანი-დენტობის ტოლფასი. მე და ზურა სიხარულიძე რომ ჩავედით, უკვე სერიოზული შემოქმედებითი კრიზისის პერიოდი ჰქონდა თეატრს. ეს ბუნებრივი პროცესია. პიტერ ბრუკი ამბობს, 5 წელზე მეტი არ უნდა არსებობდეს დასი ერთად და ალბათ, მართალია. მოკლედ,

სცენა სპექტაკლიდან „აჩრდილები“

კრიზისმა, ფაქტობრივად, დასის დამლა გამოიწვია, თუმცა თეატრში ჩვენი მუშაობის პერიოდი ძალიან საინტერესო იყო. საოცრად კარგი მსახიობები არიან აქ, თუნდაც კახა გოგაძის მაგალითით რომ ავიღოთ. ის წამყვანი მსახიობია მესხეთის, ახმეტელის სახელობისა და „თავისუფალი თეატრების“, „ვაკის სარდაფის“. მესხეთის თეატრში არიან მსახიობები, რომლებიც თავისუფლად გაუნევენ კონკურენციას ნებისმიერი თეატრის წამყვან მსახიობებს.

— სწორედ ამ მსახიობების — ლია სულუაშვი-

ლის, გულადი კოსრეიძის, ვაჟა ნიკოლაიშვილის და სხვათა ნამუშევრით დაიხურა ნაციონალური დრამატურგიის I თეატრალური ფესტივალი: დრამატურგ ირაკლი სამსონაძის პრესაზე გიორგი შალუტაშვილის მიერ დადგმული სპექტაკლის — „ვანილის მოტკობი, სევდიანი სურნელის“ პრემიერა 10 ოქტომბერს შედგა მესხეთის თეატრში და მაცურებელთა დიდი მონონებაც ხვდა წილად.

— ფესტივალი კი, 29 სექტემბერს გავსენით მიხეილ თუმანიშვილის სახელობის კინომსახიობთა თეატრის სპექტაკლით „ბაკულას ღორები“ (რეჟ. მიხეილ თუმანიშვილი). ეს სიმბოლური იყო, რადგან დიდი ხნის წინ კინომსახიობთა თეატრი სწორედ ამ სპექტაკლით დააფუძნა მიხეილ თუმანიშვილმა. თბილისიდან თეატრის დასს სამხატვრო ხელმძღვანელი, თეატრალური უნივერსიტეტის რექტორი გიორგი მარგველაშ-

ვინოთ კლასიკური დრამატურგიის ფესტივალი, ბათუმში მოენყოს შავი ზღვის სპირეთის თეატრების ფესტივალი, კომედიის, ვოდევილის ფესტივალები კიდევ სხვა ქალაქებში ჩავატაროთ... რადგან საფესტივალო ცხოვრება ჯანსაღი თეატრალური აზროვნების გამოხატულებაა. საერთოდ, თეატრი დალხენილი, არც ერთ ქვეყანაში არ არის. ეს არ არის ბიზნესი, არ გახლავთ მომგებიანი, ეს სულიერი ფენომენია. გინდა, გითხრა ჩემი საყვარელი ფრაზა? — ამ შემთხვევაში, მე ვარ პლაგიატორი: ტარკოვსკის (რუსი არ გგვონოთ — ლეკია...) აქვს გენიალური ფრაზა: „მშვენიერებას მივყავართ აზროვნებამდე და აზროვნებას — ღმერთამდე“. ეს არის ჩემი ცხოვრების და შემოქმედების კრედიო. ვიმედოვნებდი, რომ გაიხსნებოდა სამყარო, ათეიზმის ჯოჯოხეთი და დიდი სულიერება შემოვიდოდა დასავლეთიდან. აღმოჩნდა, რომ იქიდან მოდის ეკონომიკური კეთილდღეობა — ანუ ყველაფერი, რაც

ფესტივალის ორგანიზატორები: ავთო ვარსიმაშვილი, გოგა ხაჩიძე, გიორგი შალუტაშვილი და თამაზ პეტრიაშვილი

ვილიც ჩამოჰყვა.
— როგორც ვიცი, სამომავლოდ ფიქრობთ, რომ ფესტივალი საერთაშორისო გახდეს, ამჯერად კი მხოლოდ რამდენიმე თეატრალური დასი ეწვია ახალციხეს საქართველოს სხვადასხვა კუთხიდან: თბილისიდან (მუთ შორის, სოსხუმის თეატრი) ბათუმიდან, ქუთაისიდან...

— წელს ფესტივალს დათვალეირების სახე მივეცით. მომავალი წლიდან პრიზებიც დანესდება. მინდა გითხრათ, რომ ყველა დასმა შემოსავალი მთლიანად მესხეთის თეატრს დაუტოვა, რათა აქ ბევრი საინტერესო სპექტაკლის დადგმა მოხერხდეს. ავთო ვარსიმაშვილის იდეა არის, რომ სხვადასხვა ქალაქის თეატრალურმა დასმა ახალი სპექტაკლებით საქართველოს ქალაქებში იმოგზაუროს. ამ დროს გაცილებით მეტი მაცურებელი მიდის თეატრში, მაცურებელიც ხალისდება — აბა, ერთსა და იმავეს რამდენჯერ ნახავს! საერთოდ, ავთო ვარსიმაშვილს, მე და ჩვენს მეგობრებს ძალიან გვინდა, თელავში აღვადგ-

„ხორცს ალაზნეებს“. სარტრი ამბობდა — ყველაზე თავისუფლები ვიყავით მაშინ, როდესაც ფაშისტებს საფრანგეთი ჰყავდათ ოკუპირებულიო. ის გულისხმობდა იმას, რომ ჰქონდათ თავისუფლების ყველაზე დიდი არჩევანი და მოთხოვნილება.

მაცურებელს მაღალი რანგის სპექტაკლები არ უნდა მოვანატროთ. საბჭოთა პერიოდში ტელეარხების დიდი არჩევანი არ გვქონდა და თეატრის დარბაზიც, რაც არ უნდა გეჩვენებინა, სასვე იყო. ახლა უსერიოზულესი ალტერნატივა გვაქვს ანუ თუ ძალიან კარგს, ძალიან საინტერესოს არ სთავაზობ მაცურებელს, არ მოვა სპექტაკლები — არსებობს ინტერნეტი, ან ჩართავს ტელევიზორს და უყურებს ჯეკ ნიკოლსონს და რობერტ დე ნიროს. როგორც კი ცნობიერება გადაერთვება იმაზე, რომ მირჩევნია, ვუყურო რალაღ უცხოს, რომელიც გათვლილია არაქართველ მაცურებელზე, ცდომილებასთან გვაქვს საქმე: უყურებ მხოლოდ იმას, რაც შენი არ უნდა იყოს. ეს კატასტროფაა...

ამბობენ — აგრესია უფრო ხშირად მაშინ ვლინდება, როდესაც ქალი საკუთარ სისუსტეს შეიგრძნობს ან მარცხდება. ფსიქოლოგები ამტკიცებენ, რომ სისასტიკე მეტწილად ყველა ქალშია მიძინებული, მაგრამ ის თავს ყოველთვის არ იჩენს და მხოლოდ გარკვეულ მომენტებში გამოვლინდება ხოლმე.

საგანგებოდ დაპატივებული სტუმარი

„მუშაობა ერთ სახელმწიფო დაწესებულებაში დავინწყე, სადაც დირექტორის მოადგილე ახალგაზრდა, უცოლო მამაკაცი გახლდათ, რომელიც გარეგნულად ძალზე კარგად გამოიყურებოდა. ცოტა ხანში მივხვდი, რომ მას საკმაოდ კარგი შემოსავალიც ჰქონდა. მიუხედავად იმისა, რომ განათხოვარი ვიყავი და ჩემი შანსები ძალზე მცირე იყო, მაინც დავინწყე მისი „შეშმა“. ლამის ურიის ვალი დავიდე, რომ ძვირფასი ტანისამოსი მეყიდა და მისთვის თავი მომეწონებინა. გეგმა დავსახე და წინ წელ-წელა მივიწვედი. მართალია, კარგა ხანი დამჭირდა, მაგრამ საბოლოოდ, მისი გული მაინც მოვინადირე და ყველა გასათხოვარი თანამშრომელი გულზე გახეთქე. რამდენიმე ხანში, ჩემს მზეს ფიც-ულობდა და ცდილობდა, როგორმე ლოგინში შევეტყუებინე, მაგრამ მაგრად დავუდექი და ვიდრე ხელი არ მთხოვა, მანამდე არ დავთანხმდი. მოკლედ, ვიქორწინეთ. ერთი წლის განმავლობაში ყველაფერი კარგად მიდიოდა. თან მყვებოდა, მანქანაც კი მიყიდა, მაგრამ ერთი წლის შემდეგ, მასზე გული ამიცრუვდა და მასთან გაჩერება აღარ მინდოდა, არადა, რომ ნამოვსულიყავი, ყველაფერს დავკარგავდი. როგორც ჩანს, ჩემმა ქმარმაც იგრძნო, რომ მის მიმართ ძველებურად აღარ ვიყავი განწყობილი და სრულიად შეიცვალა. მალე იმასაც მივხვდი, რომ მის ცხოვრებაში ვილაღ ჩემზე მოხერხებული ქალი გაჩნდა და შემოვკარი განგაშის ზარზე, მაგრამ უკვე გვიანი აღმოჩნდა. საშინელი აგრესია გამიჩნდა მის მიმართ — უკან აღარაფერზე ვიხვდი, ვაგიუბდი. აგრესია იმ ქალის მიმართაც გამიჩნდა. გადავწყვიტე, მისი ვინაობა გამეგო. ერთხელ, როდესაც ჩემი ქმარი შინ მთვრალი დაბრუნდა, დავაძინე თუ არა, მაშინვე მისი ტელეფონი „გადავჭექე“. იქ ბევრი ისეთი რამ აღმოვაჩინე, რაც მაინტერესებდა. რამდენიმე დღის შემდეგ, ჩემი დაბადების დღე მოდიოდა. ჩემს ქმარს რესტორანში წასვლაზე უარი იმ მიზეზით ვუთხარი, რომ მხოლოდ მასთან ერთად მინდოდა ამ დღის გატარება და სუფრა სახლში გავანწყვე. ჩემს ქმარს სასმელი დავაძალე და მაგრად დავთვრე. მერე მისი ტელეფონით მის ტურფას დავუმესიჯე: ჩემი ცოლი დედამისთან დარჩა და ჩემთან მოდი-მეთქი. ისიც წამოვეგო ანკესს და მომწერა: საათ-ნახევარში მოვალო. წარმოგიდგენიათ, მისამართიც არ უკითხავს. როგორც ჩანს, ადრეც იყო

ქალური აზრესია

ქამერუნელი სასიძო, „შრამიანი“ ანგელოზი და ძალით მოყვანილი ცოლი ანუ „ვარჯულებ აგრესიულებს“

ნამყოფი და იმიტომ. მივწერე: კარს ღიად დავტოვებ და პირდაპირ შემოდი-მეთქი. მისი ფეხის ხმა რომ გავიგონე, სამზარეულოში დავიმალე. ის ჩუმად შემოიძურწა სახლში და პირდაპირ საძინებლისკენ წავიდა. კარი შეაღო და ჩემს ქმარს თავზე დაადგა. მათთვის ხელი არ შემიშლია. როგორც იქნა, ჩემი ქმარი გონს მოეგო და თვალებს არ დაუჯერა. ის იყო, თვალები მოიფშვინტა და პირი იმის საკითხავად გააღო: აქ საიდან მოხვდიო, რომ მის კახას დავეძგერე და თმაში ვწვდი. მან თავი ვერ შეიკავა, ლოგინზე დავარდა. მაგრად დავუჯერე და ჩემი ქმარიც ზედ მივავოლე. ხმაურზე მეზობლები შემოცვივდნენ და ყველაფერი საკუთარი თვალით ნახეს. ამის შემდეგ, რა თქმა უნდა, ქმარს გავცილდი. მას კი დღემდე სჯერა, რომ მთვრალმა მართლაც თვითონ დაუმესიჯა საყვარელს. აი, ასეთი აგრესია დამემართა, მაგრამ სამაგიეროდ, განქორწინება ისე მოვახერხე, რომ დამნაშავე ის გამოვიდა... თუ ვინმეს გამოგადგებათ ჩემი ამბავი, შეგიძლიათ გამოიყენოთ. კარგად“.

„მიშველეთ!“

„მე დედაჩემის აგრესიის მსხვერპლი გავხდი. ახლა დანვრილებით მოგიყვებით, რაც მოხდა. ერთხელ (მაშინ მეორე კურსის სტუდენტი ვიყავი), მთელი ღამე შინ არ ვიყავი, ხოლო დილით, უთენია, როცა სახლის კარზე დავაკაკუნე და დედა და-

ინახე, ჯერ კიდევ მთვრალმა ასეთი მონოლოგი წარმოთქვა: „გამარჯობა, დედა! ხომ ხედავ, რა ადრე მოვედი, ჯერ 7-ის ნახევარია. იცი, რა? დარაჯმა ბიბლიოთეკაში ჩამკეტა და წავიდა... წარმოგიდგენია? რა დაუდევრად მოიქცა, არა? გეთანხმები, რომ დარაჯი ცუდად მოიქცა... ვინ მიჭირავს? არავინ! ააა, ესა? ეს ხომ გიაა, ჩემი ძმაკაცი. არ გახსოვს? ხომ იცნობ? არ მიჭირავს, თვითონ დგას! აი, ნახე, ორივე ხელი გავუშვი და არ იქცევეთ... ვაი, დაეცა... საქმე ისაა, რომ ძალიან გადაიღალა... მთელი ღამე თემაზე ვიმუშავეთ. ეს რა არის? არა, გული არ არევია, ჩანგალი დაუფარდა და „მაიკა“ დაესვარა... შარვალიც... ფეხსაცმელიც... არყის სუნი? საიდან? ააა,

ჰო, ახლა გადმოგვასხა თავზე, მესამე სართულის ანზორამ...“ — და აქ დაიწყო, რაც დაიწყო... დედაჩემის კვილი ცას სწვდებოდა... ჯერ კიდევ სადარბაზოს იატაკზე მწოლიარე გიაც კი გამოფხიზლდა და ფორთხვით წავიდა კიბისკენ. დროულად ვტაცე ხელი, რომ არ დაგორებულყო და შინ შევბათრიე. მთელი 3 დღე კიოდა დედაჩემი, მე და გია კი ვუსმენდით. დროდადრო, როცა დედაჩემი ჰაერს შეისუნთქავდა და გაჩერდებოდა, ერთმანეთს გადავხედავდით: მგონი, გაჩუმდა-თქო, მაგრამ წუთის შემდეგ კვლავ იწყებდა კვილს... 3 დღის შემდეგ, გია შინ გაუშვა, ხოლო მე ცოლი მომიყვანა. წინასწარ დაარიგა ჩემი მეუღლე, როგორ უნდა მომქცეოდა, რმალდედამთილმა მხარი მხარს მისცეს და ყოფა მიტირეს... ასე გრძელდება უკვე 7 წელი... მიშველეთ!“

დავინყებუი ცოლი

„მარი, რომ იცოდე, როგორ მეზარება ახლა მესიჯის წერა, მაგრამ საინტერესო ამბავი მაქვს მოსაყოლი... ცოლი 20 წლის ასაკში მოვიყვანე. ის რესპუბლიკურ საავადმყოფოში ექთანად მუშაობდა. 2 კვირის დაქორწინებული ვიყავი, როდესაც სამსახურიდან 2 დღით ბათუმში გამიშვეს. უკან რომ ვბრუნდებოდი, გზიდან ცოლს დავურეკე. უკვე გვიანი იყო და ვიფიქრე: ალბათ, უკვე სახლში მიდის-მეთქი. მან კი, რომ გაიგო, გზაში ვიყავი, მითხრა: ბარემ სამსახურში გამომიარე და ერთად წავიდეთო. თბილისში რომ შემოვედი, ღამის 10 საათი იყო. ძალიან დაღლილი ვიყავი და ალბათ ამიტომ ან იმიტომ, რომ არ ვიყავი მიჩვეული, ცოლი რომ მყავდა, მასთან სამსახურში მისვლა დამაინტერესებდა. შინ რომ მივედი, ის არც მაშინ გამხსენებია. ისე მეძინებოდა, რომ მაშინვე მკვდარივით ჩამეძინა. ტელეფონი კი გამოვრთე, რომ არავის შევწუხებინე. მთელი ღამე მეძინა. დილით რომ გავიღვიძე, მაშინღა გამახსენდა, ცოლი რომ მყავდა. 10 წუთში მასთან გავჩნდი. მაშინ მივხვდი, რას ნიშნავს ქალური აგრესია... ბრრრ... ახლაც რომ მახსენდება, ტანში მზარავს. იმის შემდეგ, ვცდილობ, ისე მოვიქცე, რომ აღარ გავაზრავო... ღამა“.

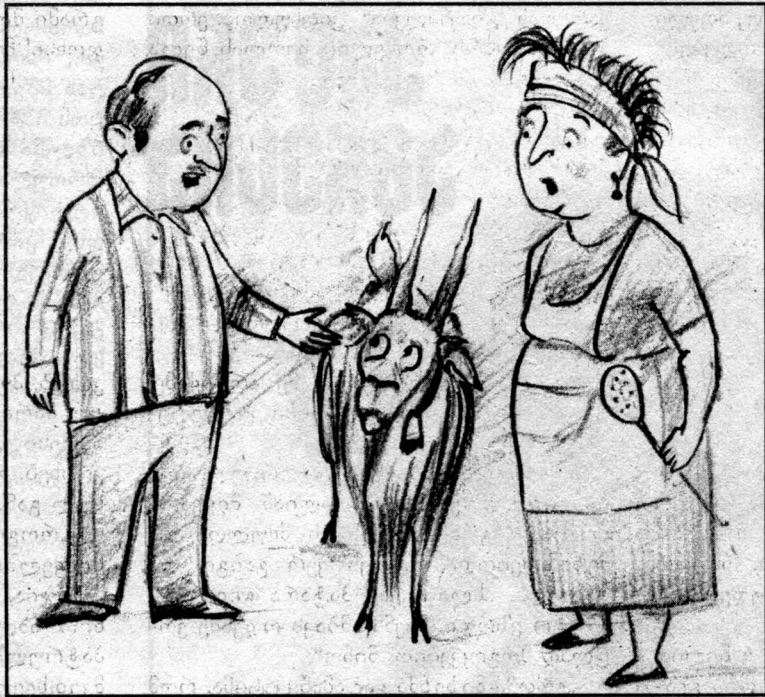
„კაი“ ჩაი

„ამბავია დაცემა... მე გადამხდა თავს. ჩემი ცოლი გიჟდება ჩაიზე. დღეში 10-ჯერ მაინც სვამს. ყოველთვის ძვირად ღირებულ ჩაის ყიდულობს და სმის დროს ისე აგემოვნებს, რომ მიხვდებით, უდიდეს სიამოვნებას ჰგვრის ეს პროცესი... ერთხელ, მაღაზიაში შევედი პროდუქტის საყიდლად. იქვე ერთი ჩინელი იდგა და ხელში ცელოფანის პაკეტები ეჭირა, რომელსაც ჩინური და

ინგლისური წარწერები ჰქონდა. მივხვდი, რომ პაკეტებში ჩაი იყო და ჩინელი მას ყიდდა. ფასი ვიკითხე და რადგან მომეჩვენა, რომ იაფი იყო, 5 პაკეტი ვიყიდე: ცოლს გავახარებ-მეთქი. მანანას ლამის საზეიმო ვითარებაში გადავეცი საჩუქარი. იმავე საღამოს დააგემოვნა და თქვა: რა ეგზოტიკური გემო აქვსო. კარგა ხნის განმავლობაში მიირთმევდა ამ ჩაის. ერთხელ, შინ მივედი და სტუმრად მისი ყოვლისმცოდნე დაქალი დამხვდა. მანანა კი ისეთი გაბრაზებული იყო, რომ თვალებიდან ნაპრ-ნკლებს ყრიდა. ჩემს დანახვაზე თავი ვერ შეიკავა და თავისი დაქალის თანდასწრებით მთელი აგრესია გადმონთხია. თურმე, მანანას საპატიო სტუმრისთვის ჩაი შეუთავაზებია. მასაც იგივე უთქვამს: რა ეგზოტიკური გემო აქვსო. მანანას კი ჩაის გაუხსნელი პაკეტი გამოუტანია და მისთვის უჩვენებია, თან ამაყად დაუმატებია: ჩემმა ქმარმა მომართვაო. დაქალს ინგლისური სცოდნია და პაკეტზე წარწერა წაუკითხავს... აბა, თუ გამოიცნობთ, რა იყო პაკეტში? ფხვიერი ნაკელი, რომელშიც ჩაის ფოთლები იყო შერეული და რომელსაც თურმე ჩინეთში მინის გასანოყიერებლად იყენებენ. წარმოიდგინეთ, რა დამართებოდა. ცოცხალი რომ გადავურჩი, ისიც მიკვირს. საქმე კი ის გახლავთ, რომ მანანა ვერ დავარწმუნე ჩემს სიმართლეში და მას დღემდე ჰგონია, რომ ყველაფერი განგებ გავუჩაღიჩე..."

„შავი“ სიყვარული

„პირველად გწერ მესიჯს და ძალიან მინდა, რომ დამიბეჭდო. ჯერჯერობით გათხოვილი არ ვარ, მაგრამ მყავს მეგობარი ბიჭი, რომელიც კამერუნიდანაა, ის კალათბურთელია და ერთ-ერთ გუნდში თამაშობს. თითქმის ერთი წელია, რაც ვიცნობ, მაგრამ თვე-ნახევრის წინ დავუახლოვდი. თავიდან ჩემთვის წარმოუდგენელი იყო შავკანიანთან ურთიერთობა, მაგრამ ახლა სიგიჟემდე მიყვარს. როცა მის გვერდით არა ვარ, ყოველთვის ვეჭვიანობ. ერთად როცა ვართ, ყველაფერს ვუკონტროლებ. ამას წინათ, მის მობილურში გოგოების ნომრები ვნახე და ყველას თითო ციფრი შევუცვალე, რომ მათთან ვეღარ დარეკოს... თვითონაც ძალიან ეჭვიანია. რამდენიმე დღის წინ დამირეკა და ცხარე ცრემლით მატირა. მითხრა: „რუსთავი2“-ზე სიუჟეტი ვნახე, რომელიც ბაზრობაზე იყო გადაღებული და იქ დაგინახე, ბიჭთან ერთად იყავი და რაღაცას ყიდულობდითო. ახლა მეცინება, მაგრამ მაშინ ბევრი ვიტირე. ვიცი, რომ ვუყვარვარ და მომავალზეც ხშირად ვლაპარაკობ, მაგრამ ჩვენ შორის უნდობლობა ჩამოვარდა და არ ვიცი, ამას რა მოუხერხობთ. იქნებ, არ გვიყვარს ერთ-

მანეთი და ჩვენი დაახლოება შეცდომა იყო? ცოლად რომ გავყვე, ალბათ ერთმანეთს დავხოცავთ. ყველაფრის მიუხედავად, მინდა იცოდეს, რომ ძალიან მიყვარს. სელენა“.

ახლა კი ჯერ ანეკდოტი, ხოლო შემდეგ კიდევ ერთი ამბავი ქალურ აგრესიაზე.

ქმარმა შინ მიიყვანა თხა. ცოლი გაოცებული უყურებს. ქმარი ამბობს:

— აი, ძვირფასო, ეს არის ის ძროხა, რომელთანაც მე სექსი მაქვს მაშინ, როცა შენ თავი გტკივა...

— ეს ძროხა კი არა, თხაა... — ეუბნება გაოგნებული ცოლი.

— ქალო, მე შენ კი არა, თხას ველაპარაკები!

„ჩემი ცოლი მინდა“

„ქალურ აგრესიას ნურავინ მასწავლის. მე ამ საქმეში ყველაზე გამოცდილი კაცი ვარ და კარგად ვიცი, რას ნიშნავს, როცა ქალი აგრესიულია. იქნებ, არასწორად ვიქცევი, როცა ჩემი ოჯახის ინტიმური ამბის საჯაროდ მოყოლას ვაპირებ; მაგრამ მარი, იმედია, ტელეფონის ნომერს საიდუმლოდ შეინახავ. მოკლედ, უბედური კაცი ვარ, რადგან ძალზე ცივი და სექსუალურად დაუნი ცოლი შემხვდა. სწორად იქცევიან უცხოეთში, რომ ჯერ ერთად წვებიან და მერე ქორწინდებიან. ისიც ძალიან მიკვირს, როგორ „გავაკეთე“ 2 ბავშვი. ჩემს ცოლს ხან რომანტიკული ვახშამი მოუწყვე, ხან — ტყეში წაიყვანე, ხან — ზღვაზე, მაგრამ არაფერი ეშველა. როგორც კი გვერდით მიკუნვები, ისეთი აგრესიული ხდება, ლამის თვალები გამომთხაროს. იწყებს ხელ-ფეხის ქნევას, სანოლიდან მაგდებს, თუ მაინც არ მოვეშვი, მერე ტირის... ამის შემდეგ რაღას ვიზამ? ავდგები და ჩემს სანოლში მივდივარ. ქალებს არ ვიკლებ, ვერ ვიტყვი, რომ ცოლის ერთ-

გული ვარ და მხოლოდ მასზე ვარ დამოკიდებული-მეთქი, მაგრამ მე ის მიყვარს. არ ვიცი, რა გზას დავადგე... ალბათ, უნდა ვუმკურნალო, მაგრამ ხომ გაგიჟდება, რომ ვუთხრა: ექიმთან უნდა წაგიყვანო-მეთქი? ვერც იმას ვიტყვი, რომ არ ვუყვარვარ... მოკლედ, ჯოჯოხეთის ცეცხლში ვტრიალებ...“

ახლა კი მოკლე მესიჯებს გავუცნოთ.

სხვისი ბარცყი

„აგრესიას ვერ გადაურჩება ის, ვინც ჩემი სიყვარულის წართმევას შეეცდება. პანკიონი, მე შენ მიყვარხარ“.

„სტიქია“, გოგონების მწვალებლებად მოხსენიებას თავი დაანებე, თორემ ქალური აგრესია დაგატყდება თავს და სიყვარულის წყურვილით მოკვდები. ემ-მაკუნა“.

„ოჯახი 22 წლის ასაკში შევქმენი. თავიდან ყველაფერი რიგზე იყო. შემდეგ გავიგე, რომ თურმე ჩემს ქმარს საყვარელი ჰყავდა. ჯერ არ შევიმჩნიე და თვალთვალი დავუწყე. სულ მალე გავარკვიე, რომ ერთის მაგივრად 2 ტურფას ხვდებოდა. ერთხელაც ამომივიდა ყელში ყველაფერი და სახლში თუ რაიმე დასამტვრევი იყო, სულ თავზე გადავამტვრე ჩემს მოლალაზე ქმარს. ამის შემდეგ უჩემოდ აღარსად დადის. მალაზიასიც თან დავყავარ, ისე შევემინდა ქალური აგრესიის“.

„აგრესიული მაშინ ვარ, როცა ჩემი შეყვარებული თავის ყოფილ ცოლზე ლაპარაკობს. ამ დროს ერთ კონცნასაც კი არ ვიმეტებ მისთვის. მიყვარხარ! შენი პატარა ცუნცულა, 171“.

„ეს იცოდე, სულ წახდება გემოვნება/ქვეყანას რომ ლექსობანა მოედება/ ვინ დალუპა პოეტური ხელოვნება?“ ეს ლექსი ეძღვნება სტიქიას, უცნობისაგან...“

„ჩემს კლასელ ბიჭს შევუყვარდი. თითქოს მეც მიყვარდა, მაგრამ ერთ დღეს აღმოვაჩინე, რომ მისი მეგობარი მიყვარდა. არ დავაყოვნე, ავდექი და სიყვარულში გამოვუტყედი. მას შეყვარებული ჰყავდა. იმ გოგომ რომ გაიგო, ძლივს გადავურჩი. ქუჩაში დამხვდა და ისეთი აგრესიით მიყვიროდა, თითქოს კაცი უკვე წავართვი. ყველა ჩვენ გვიყურებდა. ახლა ის მისი ცოლია და როცა მხვდება, ისე აგრესიულად მიყურებს, ლამის შემჭამოს. წინო“.

„ქალი მაშინ ხდება აგრესიული, როცა მის პირად ბედნიერებას საფრთხე ემუქრება. ისე, კბენა მიყვარს, მაგრამ სიყვარულით მომდის. ჩემსა შეყვარებულს კი მგონი, ცოფიანი ვგონივარ“.

„ჩემი აგრესია მაშინ გამოვვლინე, როცა ჩემმა საყვარელმა გუნდმა „მილანმა“ ჩემპიონთა ლიგის ფინალი წააგო. სახლ-

ში აღარც ერთი სკამი არ დავტოვე მთელი და ალბათ ტელევიზორსაც მივაყოლებდი, რომ არა — დედაჩემი. „ლივერპულის“ ფანებო, მიფრთხილდი! ღმერთმა შეგარგოთ ეგ თასი, მაგრამ „მილანამდე“ ბევრი გიკლიათ. წელს თუ „მილანი“ ვერ მოიგებს, მათ წაგებას ჩემი საცოდავი „ჯივისი“ შეეწირება. იმედია, ტელევიზორის გარეშე არ დამტოვებთ და როგორც „გზის“ ერთგულ მკითხველს, „კორფუჯს“ მაინც მიყიდით. ნინო“.

„ერთმა არაკაცმა თავი ისე შემაყვარა, რომ არც კი ვიცნობდი. ბავშვი ვარ და ზღაპრები დამაჯერა. მარი, ამ პატარა გულით გთხოვ, რომ ეს მესიჯი დამიბეჭდო“.

„ჩემს აგრესიას ის ანა და რუსკა ინვევენ, ბოშების სახელით რომ არიან ცნობილი. რუსკა, არ მევასები. რა ხარ ასეთი, რომ ბიჭები შენზე გიყვებიან? არ დაიჯერო!“

„ერთი ძმაკაცი მყავს. მთელი 6 წელია, ნამდვილი დაძმური ურთიერთობა გვაქვს. ამ ბოლო დროს კი მგონი გაგიჟდა. მთელი თვე უგზო-უკვლოდ დაიკარგება, ერთს არ დამიმესიჯებს, მერე უცებ გამოჩნდება, საუკუნის უნახავი მეგობარივით ჩამეხუტება (პრინციპში, ასეც არის), კომპლიმენტებით ამავსებს, ხუმრობა-ხუმრობით მეტყვის — შენს თავს გოგას არ დაუთმობო (მისი ძმაკაცია), მერე ჩემს „პაკლონიკებს“ დაერევა და ყველას აფრთხობს. 2 დღეში ისევ გაქრება და ასე... მისი ვერაფერი გამიგია. ნერვებს მიშლის და თუ არ დანყნარდება, საკუთარ თავზე გამოცდის ქალურ აგრესიას. იმ თმას, რომელსაც ჩემზე მეტად უვლის, თავზე აღარ შევარჩენ. „შრამიანი“ ანგლოზი“.

„ყველა ქალს მინდა ვუთხრა: ნუ იქნებით აგრესიულები, ცხოვრება ხომ მშვენიერია!“

„თუ ამ ცხოვრებამ მახე დაგიგოთ/სიყვარულმა კი ვეღარ გაგიგოთ/ თუ ამ ყველაფრით მაგრად გარეკეთ/ თქვენაირი ვარ, ჩემთან დარეკეთ!“ მიყვარხართ, ლიკა“.

„პატარა კნეჭები ნაპირს ეხეთქება/ ზღვასთან ჩაფიქრებულს ტალღა მეფერება/ ისევ მონატრება, ისევ სინანული/ მე არ მომბეზრდება შენი სიყვარული“... ეძღვნება ჩემს „ბაბნიკ“ შეყვარებულს, რომელსაც ჩემი ქალური აგრესია არ აკლია. კატია“.

„ამ ზაფხულს ჯგუფელები ერთად ვისვენებდით. როგორც ასეთ დროს ხდება ხოლმე, გოგონები ბიჭებს თითქმის ყოველამე „პასტავდენენ“. მე კი ამას არ ვაკეთებდი. ერთ ღამეს ვიგრძენი, რომ ლოყებზე რაღაც მესვა. თურმე მთელი ერთი კბილის პასტა დამაცალეს. ის ისეთი მწარე იყო, რომ ავბლავლდი. მერე კი ბიჭებს თავს დავაცხერი და აგრესია მაშინ უნდა გენახათ. მთელი ხმით ვნიოდი, ლოგინები კი ისეთ დღეში ჩავაგდე, რომ მთელი ღამე ვერ დაიძინეს. სამაგიეროდ, ჭკუა ისწავლეს: მეორე დღეს კი „აგრესიონერას“ მეძახდნენ. მარია“.

„ახლა სიცხე მაქვს და ლოგინში ვწე-

ვარ. თან „გზავნილებს“ ვკითხულობ. ერთი ბიჭი მიყვარს, რომელიც სკოლას წელს ამთავრებს. ის რომ სკოლიდან წავა, მერე ნახეთ ჩემი აგრესია. ეჰ, რა იქნება, რომ ლომიამ მეთერთმეტეკლასელებს ერთი წელი კიდევ დაუმატოს?“

„საერთოდ ძალიან მშვიდი გოგო ვარ, მაგრამ გუშინ სკოლიდან რომ მოვედი, ძალიან მშოიდა და სახლში მხოლოდ „სუში“ დამხვდა. არადა, ამ საჭმელს ვერ ვიტან. ჰოდა, ასე არ უნდა-მეთქი და საჭმელში კუჭის ასაშლელი ნამალი ჩავყარე. რა თქმა უნდა, მე არ ვჭამე, მაგრამ იმ დღეს ჩემს ოჯახში, ტუალეტთან გრძელი რიგი იდგა“.

„ჩემი ქალური აგრესია ორსულობის დროს გამოვლინდა. ძალიან მიყვარს დათო, მაგრამ იმ დროს მძულდა და მეზიზღებოდა. მან ეს ვერ გაიგო და წავიდა... ახლა ჩვენს პატარა გიორგის მარტო ვზრდი. ჩვენს ამბავს ოდესმე ვრცლად მოგიყვებით. ნინო“.

„ერთმა მიზეზმა გადაამწყვტინა, რომ თქვენთვის მომწენრა. არ მინდა, რომ სხვამაც იგივე ჯოჯოხეთი გამოიაროს საყრდელი გოგოს გამო. ერთხელ, ერთი მზეთუნახავი არსება დავინახე. მივედი და გავეცანი. მგონი, ერთი ნახვით შემყვარდა, მაგრამ რად გინდა? იმის გამო, რომ დროულად არ ვიმოქმედე, ცოლად სხვას გაჰყვა. ძალიან მიყვარდა და ისევ მიყვარს, მაგრამ ის ახლა უკვე სხვისი „ბარტყია“. რამდენიმე თვის წინ ქუჩაში შემთხვევით გადავეყარე და იცით, რა მითხრა? — ძალიან მიყვარხარ და რაც მოხდა, ყველაფერი შენი ბრალიაო. მართალიც იყო. ირმა, ძალიან მიყვარხარ და ვცდილობ, დაგივინყო... როსტომი, ბათუმი“.

„რამდენჯერაც გამოვავლინე ქალური აგრესია, იმდენჯერ გაილახა ეს თქვენი დიანა... თქვენ გაგიმარჯოთ, ვისაც ცოტა გაიარესიულიათ და დაღურჯებულს არ გივლიათ. სანწყალი დიანა“.

„ხალხო, ერთ „დარეტიანებულს“ ვუყვარვარ და მგონი, მეც მიყვარს, მაგრამ ახლა საქეფოდა ნათრეული და მუცელს ისეთქავს ღვინით. ჩემო გოჭუნა, გთხოვ, დამიმესიჯე, თორემ... აჰაააა... ვიცი, ეგ მოღუნული ცხვირი აღარ გექნება. ძირს ბიჭები! ეჰ... თქვენ რომ არ იყოთ, რა გვეშველებოდა უტიწო გოგონებს?“

„ქალური აგრესია მჭირს კაცებზე. ყველა კაცი ერთნაირია, ოღონდ სხვადასხვა მისამართზე ცხოვრობენ. აგრესიონერა“.

„ქალური აგრესია მას შემდეგ გამიჩნდა, რაც „ზასტაველი“ ანრი გავიცანი. ბიჭო, არ მოგებზრდა, ამდენი ქალის ერთად შებმა? ფრთხილად, თავი არაფერს მიატყა! „ზასტაველი“ გოგო. მარი, კიდევ „შემოგივილი“, „გზავნილებში“.

„გზავნილებს“ დაარსების დღიდან ვკითხულობ, მაგრამ ახლა გავბედე დამესიჯება. აგრესიულ ქალად მოვიარე, მაგრამ ერთი უნებისყოფო, ჭამის მოყვარული, დაბნეული და არაპროგნოზირებადი ადამიანი ვარ, რომელმაც მოახერხა და ერთ წელიწადში 12 კილო-

გრამი მოიმატა. თქვენ წინაშეა ბრიჯიტ ჯონსი! ჩემი აგრესიულობა კი მოჩვენებითია. ჩემს გაქნილ ქმარს ჩემი ბაჭიბუჭის აღარ სჯერა. იცის, რა ჩიტიც ეჭიკჭიკება. ფუნტი“.

„სანამ თქვენი ახალი ნომერი გამოვა, ჩემი საყვარელი ადამიანი უკვე გვერდით მევოლებო, ის ჩემი ცოლი იქნება. პატარა ბიჭივით ვწერვილობ, არ ვიცი, რა მჭირს. მინდა, ძალიან ბედნიერი იყოს და არასდროს ინანოს, რომ ჩემი ცოლი გახდა. მისი ბედნიერებისთვის ყველაფერს გავაკეთებ. პუტკუნ, ძალიან, ძალიან მიყვარხარ. მარი, სამშაბათს ვიპარებით და თუ ამ მესიჯს დამიბეჭდავ, ხუთშაბათს წავაკითხებ. გპირდები, შენს სადღეგრძელოს სულ განსხვავებულებით დავლევ“.

„როგორ ხარო, გენა? უკვე 3 დღეა, სოფელში ვარ. ანგარიშზე კი ბოლო მესიჯია, რომელიც „გზავნილებს“ ეკუთვნის. ახლა მით უმეტეს, რადგან რაც პატრულში დავინყე მუშაობა, ძალოვანი მკითხველებიც ბლომად შემოგემატნენ. ყველა ეკიპაჟსა და სამორიგეოში „გზა“ „იჩითება“. ეს ის ადამიანები არიან, ვისზეც ამ ბოლო დროს ჩემს ქალურ აგრესიას ვამჟღავნებ. ბავშვობიდან მიყვარდა ბიჭების ცემა, ოღონდ, სამართლიანად“.

„ცოლიან კაცთან მაქვს ურთიერთობა. მის ცოლს რომ დავინახავ, ისეთი აგრესია მემართება, რომ ვერ გადმოგცემთ. არადა, პირიქით უნდა იყოს. თუმცა, მან არაფერი იცის და ვერ ხვდება, რომ მისი ლამაზი ქმარიკო რქებს ადგამს, თორემ მერე გენახათ მისი აგრესია“.

„დარწმუნებული ვარ, „ქალურ აგრესიას“ ძირითადად მამაკაცები გამოეხმაურებიან. ის კი არ იცინა, რომ ჩვენ გარეშე მათ სიცოცხლეს აზრი არ ექნებოდა. აგრესიული ქალი“.

„იცით, რა საშინელებაა აგრესიული ადამიანი და ისიც ქალი? ამას პირადი გამოცდილებიდან გუბნებით, ბებიაჩემის გადამკიდვე. ისეთია, ჩხუბს რომ დაინყებს, აღარ ჩერდება. ერთხელ ისე გამაბრაზა, რომ გამწარებულმა მის საგულდაგულოდ შენახულ პროთებს წინაკა წავესვი. მთელი საათი წინ და უკან დარბოდა. ასე მოუხდება. ხალხო! ვარჯულებ აგრესიულებს სხვადასხვა ხერხით, გამოიმეხმარეთ! ინდივიდი“.

„ქალური აგრესია როგორ არ გვექნება ჩვენ, სანყალ დედებს, რომლებიც უცხოეთში ვართ წასულები. გვენატრება ყველა და ყველაფერი. ჩვენს აგრესიას უკვე შინ დაბრუნებაც ვერ უშველის. საბერძნეთი, მაია ჭლიძე. თებურ და ლევან, ენატრებით თქვენს აგრესიულ დედას!“

დღეს „გზავნილებს“ ამით ვამთავრებთ. მომდევნო ნომრის თემად გთავაზობთ: თუ იღბალი გაქვს... გამოგზავნეთ მესიჯები ტელეფონის ნომერზე: 8.77.45.68.61 ან მომწერეთ ელ. ფოსტაზე: marrita77@yahoo.com მე კი ველი თქვენს მესიჯებს და გემშვიდობებით მომავალ ხუთშაბათამდე.

ბარასას საქმის საქალაქო სასამართლოში განიხილავენ

ბრალდების დადასტურების შემთხვევაში, ე.წ. კანონიერ ქურდს ხანგრძლივი პატიმრობა ემუქრება

თბილისის საქალაქო სასამართლოში ე.წ. კანონიერი ქურდის — ტარიელ ფოცხვერიას (მეტსახელად, ტარასას) მიმართ აღძრული სისხლის სა-

მართლის საქმის არსებითი განხილვა დაიწყო. საქმეს მოსამართლე მამუკა ნოზაძე განიხილავს, განსასჯელის ინტერესებს კი, კერძო ადვოკატი — შალვა ხაჭაპურიძე დაცავს. ვარაუდობენ, რომ სასამართლო პროცესი საკმაოდ დაძაბული და ხმაურიანი იქნება. ტარიელ ფოცხვერიას ადვოკატი მიიჩნევს, რომ მისი დაცვის ქვეშ მყოფი სამართალდამცველებმა კანონის დარღვევით აიყვანეს და ესეც არ იკმარეს... მისი თქმით, საქმის წინასწარი გამოძიების პერიოდში არაერთხელ დაფიქსირდა კანონით გათვალისწინებული საპროცესო ნორმების უხეში დარღვევა. ხაჭაპურიძე აღნიშნავს, რომ დარღვევების დამადასტურებელი დოკუმენტი მას მრავლად აქვს და მათ აუცილებლად უკლებლივ ყველას წარადგენს სასამართლოს წინაშე. თუ რა დამამტკიცებელ საბუთებს წარმოადგენს ადვოკატი და რა რეაგირებას მოახდენს მათზე სასამართლო, — ამას სულ მალე შევიტყობთ. მანამდე შეგახსენებთ, რომ კანონიერი ქურდი ტარასა ქართველმა სამართალდამცველებმა სწორედ ზემოთ აღნიშნული სტატუსისა და 2006 წლის 27 მარტს თბილისის ციხეში მომხდარი ბუნტის ორგანიზებისთვის დააკავეს. მომხდარი ფაქტიდან ზუსტად ორი თვის შემდეგ, 2006 წლის 24 მაისს, უკრაინიდან დეპორტირებული ტარასა შს სამინისტროს სპეციალური ოპერატიული დეპარტამენტის თანამშრომლებმა თბილისის აეროპორტში, საქართველოს სახელმწიფო საზღვრის გადაკვეთის დროს აიყვანეს.

წარდგენილ ბრალდებაში ტარიელ ფოცხვერიამ თავი დამნაშავედ არ ცნო. ამ ბრალდებების დამტკიცების შემთხვევაში, მას საკმაოდ ხანგრძლივი პატიმრობა ემუქრება. ამ დროისთვის, რუსთავის №6 საპყრობილიდან ის თბილისის №7 საპყრობილესა გადაყვანილი. მისი ადვოკატი ირწმუნება, რომ ფოცხვერია მძიმე ავადმყოფია და მისი ჯანმრთელობის მდგომარეობა დღითი დღე უარესდება. შესაბამისი დოკუმენტით ბრალდებულის ავადმყოფობის ფაქტის დასადასტურებლად, ადვოკატმა ფოცხვერიას სამედიცინო შემოწმების დანიშვნის საკითხიც დააყენა. მისი თქმით, მაშინ შესაბამისი ექსპერტიზის ჩატარება დამოუკიდებელმა ექსპერტმა ც კი „ვერ გაბედა“.

ხალაქის საქმის გამოძიებალი სასამართლოს წინაშე წარდგა

სხდომაზე მურავიოვის დაკითხვას გვგზავნ

კახი კალაძის ძმის — ლევან კალაძის გატაცების საქმის ყოფილი გამოძიებლის — ბათუ სალინაძის მიმართ აღძრულ სისხლის სამართლის საქმეს თბილისის საქალაქო სასამართლო განიხილავს. საქმის არსებითი განხილვა უკვე უნდა დაწყებულიყო, მაგრამ ეს ძირითადი მოწმის გამოუცხადებლობის გამო ვერ მოხერხდა. სწორედ ამ მიზეზით, საქმის განხილვა 24 ოქტომბრისთვის გადაიდო.

ბათუ სალინაძეს სისხლის სამართლის კოდექსის რამდენიმე მუხლით ედება ბრალი. ბრალდების მხარე მას სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებაში, საიდუმლო დოკუმენტაციების დამალვაში, მუქარით, იძულებითა და მოტყუებით ჩვენების გამოძალვასა და აგრეთვე, ცეცხლსასროლი იარაღის უკანონო შეძენა-შენახვაში ადანაშაულებს.

ბათუ სალინაძე შინაგან საქმეთა სამინისტროს სტრუქტურებში 45 წლის განმავლობაში მუშაობდა. თუმცა, ყველა ზემოთ აღნიშნული კანონდარღვევისთვის (როგორც ამას ბრალდების მხარე ირწმუნება), კალაძის გახმაურებული საქმის გამოძიებელი 2006 წლის 5 ივნისს დააკავეს.

თავად სალინაძე კი თავს დამნაშავედ არ ცნობს, ის არც ერთ ბრალდებას არ აღიარებს და აცხადებს, რომ მისი დევნა ძალოვანი უწყებების ხელმძღვანელმა პირებმა მას შემდეგ დაიწყო, რაც ის ლევან კალაძის საქმის გამოძიებისას სწორ კვლას დაადგა. გენერალური პროკურატურის ინფორმაციით კი, ბათუ სალინაძე საზოგადოებისთვის კარგად ცნობილი აფრასიძეების მოსამსახურის — ვლადიმერ მურავიოვის ჩვენებების საფუძველზე დააკავეს. მურავიოვი ცეცხლსასროლი იარაღის უკანონო ტარება-გამოყენებისთვისაა გასამართლებული. სამართალდამცველების თქმით, მურავიოვმა მათ წინაშე აშხილა ბათუ სალინაძე და თქვა, რომ ის ყალბი ჩვენების მიცემის სანაცვლოდ, მას თავისუფლებას პირდებოდა. ისიც ცნობილია, რომ სწორედ მურავიოვის ჩვენების საფუძველზე, სვანეთში, სოფელ ცეცრში ძალოვანი სტრუქტურის წარმომადგენლებმა სამარხი გათხარეს, სადაც რამდენიმე წლის წინ დაკრძალული ადამიანების ცხედრები აღმოჩნდა...

სალინაძის წინააღმდეგ აღძრული სისხლის სამართლის საქმე, შს სამინისტროს ორგანოებში სისხლის სამართლებრივი დევნის კანონიერებაზე გენერალური პროკურატურის ზედამხედველობის სამმართველომ გამოიძია. საქალაქო სასამართლოში საქმეს მოსამართლე შორენა გუნცაძე განიხილავს. წინა სასამართლო სხდომაზე სწორედ ვლადიმერ მურავიოვი, როგორც ბრალდების ძირითადი მოწმე, უნდა დაეკითხათ. იმის გამო, რომ პროცესზე მურავიოვის წარმოდგენა ვერ მოხერხდა, სხდომა გადაიდო.

მიგოზარსა ბიზნესი უმძიმისი კრიმინალური დანაშაულით დასრულდა

„...გასროლა და გოგის ჩემს ვებებთან წაქცევა ერთი იყო...“

მცირეწლოვანი შვილის მამას, 34 წლის კაცს სამართალდამცველებმა უმძიმეს დანაშაულში დასდეს ბრალი. ბრალდება მას ორი მუხლით წაუყენეს, მაგრამ მან არც წინასწარი გამოძიებისას და არც სასამართლოში, თავი დამნაშავედ არ ცნო. გამოძიების მასალების მიხედვით, საქმე უახლოესი მეგობრების მიერ წამოწყებულ ბიზნეს ენება, რომელიც საბოლოოდ, საშინელი დანაშაულით დასრულდა. განსასჯელმა სასამართლოში თავისი ბიზნესპარტნიორის განზრახ მკვლელობა არ აღიარა.

საბრალდებო დასკვნის მიხედვით, 2003 წლის შემოდგომაზე ვანო ბახუტაშვილმა და მისმა მეგობრებმა — გოგი ბერძულმა და ტარიელ სანოძემ ბიზნესის წამოწყება გადაწყვიტეს. მოილაპარაკეს, გაეხსნათ სეტყის დამამუშავებელი საამქრო და დაწყობთ მზა ხეტყის გამოტანა რაჭის რეგიონიდან. იდეა, რომელიც ბახუტაშვილს ეკუთვნოდა, მისი მეგობრებისა და მომავალ-

ლი ბიზნესპარტნიორებისთვის მისაღები და მიმზიდველი აღმოჩნდა. სულ ცოტა ხანში მათ საჭირო ტექნიკა შეიძინეს და საქმეს შეუდგნენ. მოგვიანებით ამ ბიზნესში გოჩა თევდორაძე ჩაება. ის ბახუტაშვილის დედაშვილი გახლდათ. თევდორაძემ საქმეში ფულის ჩადების სურვილი გამოთქვა და იმის გამო, რომ იმ პერიოდში დამატებითი თანხები საქმესაც ძალიან სჭირდებოდა, ბახუტაშვილის მეგობრები ბიზნესში მეოთხე პირის ჩართვის წინააღმდეგები არ ყოფილან.

სრულფასოვანი საქმიანობა და საამქროს მთელი დატვირთვით ამუშავება მომავალი გაზაფხულიდან უნდა დაეწყოს. მაგრამ უთანხმოებამ უკვე ამ ეტაპზე იჩინა თავი. ბახუტაშვილის მეგობრები მიიჩნევდნენ, რომ მათი ახალი პარტნიორი, ისევე, როგორც თავად ბახუტაშვილი, წინასწარ ნაკისრ ვალდებულებებს არ ასრულებდნენ და საქმეში ჩადებული თანხების მითვისებას ცდილობდნენ. ისინი ეჭვობდნენ, რომ ფულს პირადი მოთხოვნებისთვის ხარჯავდნენ და არა საერთო საქმისთვის. სწორედ ამ მოტივით, ერთ დღეს, ბერძულმა და სანოქმე ბახუტაშვილს გამოუცხადეს, რომ ისინი საქმიდან გადიოდნენ, თან ბიზნესში მათ მიერ ჩადებული თანხაც სრულად მოსთხოვეს. როგორც საქმის მასალებში წერია, ეს თანხა — 6.000 დოლარს შეადგენდა. ფული მთლიანად ბერძულს ჰქონდა ჩადებული.

ამ მოულოდნელმა უსიამოვნებამ ბახუტაშვილი ძალიან გაღიზიანა. გაირკვა ისიც, რომ ბახუტაშვილი ბერძულისთვის ფულის გადახდას არ აპირებდა, რადგან მიანდა, რომ სხვადასხვა დროს ამ საფასურის მასალა მას საამქროდან უკვე წაღებული და მოხმარებულიც ჰქონდა იმ სააგარაკო სახლისთვის, რომელსაც ბერძული იმ პერიოდში იშენებდა. ყოველივე ამის გამო, ძველ მეგობრებს შორის უსიამოვნება წარმოიშვა. არაერთი შელაპარაკებისა და ჩხუბის შემდეგ გადაწყვიტეს, საქმე ქურდების ჩარევით გაერჩიათ...

ერთმანეთი მეტროს სადგურ „ახმეტელის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე დაიბარეს. ბახუტაშვილს სამი უცნობი პიროვნება ახლდა თან. გამოძიების მასალებში მათი ვინაობა არ ფიქსირდება (სამართალდამცველების თქმით, მათი ვინაობა გამოძიებამ ვერ დაადგინა), თუმცა აღნიშნულია, რომ ისინი ე.წ. ქურდული სამყაროს მიმდევრები იყვნენ. ცოტა ხანში მათ თევდორაძეც შეუერთდა. ბერძული, რომელსაც სანოქის გარდა, კიდევ ერთი თავისი ახლობელი — მერაბ გაჩეჩილაძე ახლდა, შეხვედრის ადგილზე, როგორც ჩვენებებიდან ირკვევა, ამდენ ხალხს არ ელოდა.

„ბახუტაშვილმა იქ უცნობი პირები დაგვახვედრა, ჩვენ კი ამაზე არ შევთანხმებულყავით. მოლაპარაკების თანახმად, ჯერ საქმეში ჩართულ პირებს უნდა გაგვეჩხია ყველაფერი, შევთანხმებულიყავით რამეზე და თუ შედეგს არ მოიტანდა ჩვენი შეხვედრა, მაშინ ჩავაყენებდით საქმის კურსში სხვებს. საერთოდ, საქმის ქურდული წესით გარჩევა, ბახუტაშვილის აზრი იყო. ის წარსულში ნასამართლვეი გახლდათ, შესაბამისად, ამ სამყაროსთან კავშირიც ჰქონდა, ე.წ. შავი გაგების ხალხს იცნობდა.

მიუხედავად ამისა, სატელეფონო საუბრისას, თვითონ უთხრა ბერძულს, — ჯერ ჩვენ, ყველამ ერთად დავილაპარაკოთ... იმ დღეს, მანქანაში მასა და თევდორაძესთან ერთად, სხვა პირებიც რომ შევნიშნეთ, ეს არ მოგვეჩონა. პირადად მე, მაშინვე დამეფულა უსიამოვნო გრძნობა და მივხვდი, რომ ეს შეხვედრა მშვიდობით არ დასრულდებოდა...“ — წერს ჩვენებამი **სანოქი**.

ამ ჩვენებას თუ ვირწმუნებთ, ბახუტაშვილმა სიტყვა გატეხა. დაზარალებულის მხარე მიიჩნევს, რომ ბახუტაშვილს ყველაფერი წინასწარ ჰქონდა მოფიქრებული და გათვლილი.

შეხვედრისთანავე, საუბარი არასასიამოვნოდ დაიწყო. განსაკუთრებით, როგორც სანოქე ამბობს, თევდორაძე აქტიურობდა. მისივე თქმით, მას აშკარად ეტყობოდა, რომ ნასვამი იყო. მან და ბახუტაშვილმა ბერძულსა და სანოქეს ხალხმრავალი ადგილიდან, ოდნავ მოშორებით გადაადგილება შესთავაზეს. ბახუტაშვილი თანხლებ პირებთან ერთად, გლდანის დასახლების მესამე მიკრორაიონის მიმართულელებით თავისი ავტომანქანით წავიდა; ბერძულიც, სანოქესთან ერთად, საკუთარი მანქანით გაჰყვა უკან.

„...გააჩერეს თუ არა ავტომანქანა, ბახუტაშვილი და თევდორაძე, რომელიც წინა სავარძელზე იჯდა, მაშინვე გადმოვიდნენ. ჩვენც გადავედით. თევდორაძე გამომწვევად იქცეოდა. ბახუტაშვილს მიმართა, ამით რა უნდა ელაპარაკო? — და ავღებულად გამოგვხედა. გოგამ (ბერძულმა) ვერ მოითმინა და საყვედურის ტონით თქვა — ასეთი ლაპარაკი თქვენთან არ მანყობს, ამისთვის თუ მომიყვანეთ, არ გამოვა, ახლავე დავიშალოთო. ამაზე თევდორაძე გაღიზიანდა, გოგის სიტყვებით პირად შეურაცხყოფად მიიღო და გაბრაზებულმა მიაძახა — აბა, მე მომიყვანე ტყუილადო? — თან შეაგინა. გოგამაც ვერ შეიკავა თავი და გინებთვე უბახუხა. მე გოგისკენ მივტრიალდი, მინდოდა მეთქვა — ვერ ხედავ, ნასვამია, თავი დაანებე და აქედან წავიდეო-მეთქი! — მაგრამ ვერ მოვასწარი... რალაც წამებში მოხდა ყველაფერი... უეცრად გასროლის ხმა გაისმა. გასროლა და გოგის ჩემს ფეხებთან წაქცევა ერთი იყო...“, — წერს **სანოქი** თავის ჩვენებაში.

საქმის მასალებში მიხედვით, თევდორაძეს ცეცხლსასროლი იარაღი — „მაკაროვის“ სისტემის პისტოლეტი საქმარეზე ჰქონდა მიმაგრებული. სანოქე ამბობს, რომ იმ დღეს, მანამდე იარაღი მის ხელში არ შეუშინებია და არც ის იცის, ატარებდა თუ არა საერთოდ პისტოლეტს. როგორც თავად მოწმე ამბობს, პირადად მას, იარაღი თევდორაძის ხელში არ შეუნიშნავს. საბრალებობ დასკვნის თანახმად კი, თევდორაძე დაახლოებით ორი თვის წინ, დაუდგენელი პიროსგან უკანონოდ შექცნილ „მაკაროვს“, ასევე უკანონოდ, ბოლო დროს სისტემატურად ატარებდა. გამოძიების თანახმად, იმ დღეს, ნათესავის ოჯახში შეზარხოშებულ თევდორაძეს ცეცხლსასროლი იარაღი თან ჰქონდა (თუქცა, ამას მოწმის სახით დაკითხული მისი ნათესავები არ ადასტურებენ). ბერძულთან შელაპარაკებისას თევდორაძემ პისტოლეტი შარვლის საქმრიდან მოულოდნელად ამოიღო

და შურისძიების სურვილით შეპყრობილმა, მოკვლის მიზნით დაუმიზნა და ესროლა ბერძულს. გასროლა ზედღებდ ორჯერ მოხდა. ბერძულმა სიცოცხლისთვის სამიში დაზიანებები მიიღო, ერთ-ერთი — გულმკერდის არეში მიყენებული ჭრილობა სასიკვდილო აღმოჩნდა და შედეგად, შემთხვევიდან მეორე დღეს, მძიმედ დაჭრილი ბერძული საავადმყოფოში გარდაიცვალა.

დანაშაულის ჩადენის შემდეგ, თევდორაძე და ბახუტაშვილი სწრაფად ჩასდნენ ავტომანქანაში და დანარჩენ პირებთან ერთად, მიიმალნენ. „...ის უცნობები მანქანიდან არც გადმოსულან. ისინი წესიერად არც დამინახავს და მათთან არც მისაუბრია“, — აღნიშნა **სანოქი** ჩვენების მიცემისას.

მომხდარი ფაქტიდან ერთ თვეში, მიმაღული თევდორაძის კვალს პოლიციამ მიაგნო. დაკავებულმა, რომელსაც დანაშაულის იარაღიც — „მაკაროვის“ სისტემის პისტოლეტი თან აღმოაჩნდა, წარადგინა ბრალებდებში თავი დანაშაულებდ არ ცნო; ნივთმტკიცებაზე — პისტოლეტზე კი თქვა, რომ იარაღი მას პოლიციამ დაკავებისას „ჩაუდო“. თევდორაძის თქმით, სინამდვილეში, ცეცხლსასროლი იარაღი მას არასდროს ჰქონია. გამოძიებამ მას ბრალი ორი მუხლით წაუყენა. თევდორაძემ არც განზრახ მკვლელობაში ცნო თავი დანაშაულებდ.

წინასწარი გამოძიების პერიოდში მან დუმილის უფლება გამოიყენა, სასამართლო პროცესზე კი განაცხადა, რომ მოსამართლის ობიექტურობაში, პროცესის მსვლელობიდან გამომდინარე, ეჭვი ეპარებოდა და ჩვენების მიცემას აზრი არ ჰქონდა. მან კვლავ დუმილის უფლება გამოიყენა.

„...იმ დღეს, შემთხვევის ადგილზე სრულიად შემთხვევით აღმოჩნდი. მე არც ვიცოდი, თუ ვანო (ბახუტაშვილი) ბერძულთან და სანოქესთან შეხვედრას აპირებდა. მოულოდნელად დამირეკა და მითხრა — „ახმეტელთან“ ვარ და გამოდი, თუ შეგიძლიაო. იმ დროს, ნათელულის ოჯახში ვსვამდი. ამის გამო, ჯერ უარი ვუთხარი, მაგრამ ბოლო მომენტში გადაწყვიტე წასვლა. ტელეფონში ვანოს ჩემთვის ბერძულთან შეხვედრის შესახებ, არაფერი უთქვამს“, — თქვა სასამართლო პროცესზე **ბანსასჯილა**. მისივე თქმით, მას არც იარაღი ჰქონია იმ დღეს.

მისი ვერსია მკვლელობის შესახებ ასეთია: ერთმანეთთან შელაპარაკების შემდეგ, შემთხვევის ადგილზე მყოფმა სანოქემ და ბახუტაშვილმა ისინი გააშველეს. ამ დროს ბერძულმა მისი მისამართით კვლავ შეიგინა, შემდეგ ცოლ-შვილიც შეუგინა. „...მისკენ მივტრიალდი, თან მეც ვიგინებოდი და სწორედ ამ მომენტში შევნიშნე მის ხელში იარაღი. სანოქე იმ დროს მოშორებით იდგა, რადგან რამდენიმე წამის წინ ბერძული მას ხელიდან დაუხსლტა და ჩემკენ გამოქანდა. მაშინვე ხელეში ვწვდი, ვცდილობდი, შემეკავებინა. გასროლაც მაშინ მოხდა. როგორ გავარდა ტყვია, არ მახსოვს, იმ სიტუაციაში ამას ვერც დავაფიქსირებდი. ყველაფერი წამებში მოხდა. იარაღიდან ტყვია ჭიდილის დროს გავარდა და თავისუფლად შეიძლებოდა, მეც მომხ-

ვედროდა...“ — თქვა სასამართლო პროცესზე **განსასჯელად**.

ჩვენება რომ დამაჯერებლობას მოკლებული იყო, პირველ რიგში, ამაზე სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა მიუთითებდა. ჭრილობის ხასიათი, შესაბამისად — ტყვიის ტრაექტორია, ექსპერტიზის დასკვნაში სხვაგვარადაა აღწერილი და განსასჯელის ჩვენებას — ასე ახლო მანძილიდან სროლის შესახებ, გამოიციხავს. ექსპერტების თქმით, ტყვია დაახლოე-

ბით 2 მეტრის მანძილიდანაა ნასროლი...

განსასჯელის მოლოდინი გამართლდა: სასამართლომ ის განზრახ მკვლელობაში, ისევე, როგორც ცეცხლსასროლი იარაღის უკანონო შექენა-ტარებაში, დამნაშავედ ცნო და სასჯელის ზომად, 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯა. ბრალის დამამძიმებელ გარემოებად სასამართლომ მიიჩნია ის, რომ თევდორაძე წარსულში ნასამართლევად გახლდათ; ადრე ის ხულიგნობისა და სხეულის განზრახ დაზიანების მუხლებით გასამართლეს. შემამ-

სუბუქებელ გარემოებად კი ჩათვალეს ის, რომ თევდორაძეს ცოლი და მცირეწლოვანი შვილი ჰყავს. მეუღლე, ისევე, როგორც მისი მშობლები, არსად მუშაობს და მთელი ოჯახი მის კმაყოფილებაზეა დამოკიდებული.

საჩივარი, რომლითაც მსჯავრდებულმა განაჩენის გაუქმება და წარდგენილ ბრალდებებში გამართლება მოითხოვა, არ დაკმაყოფილდა. განაჩენის თანახმად, სასჯელი მან მკაცრი რეჟიმის სასჯელალსრულების დაწესებულებაში უნდა მოხდა.

ახალგაზრდების ხუმრობა სისხლის ღვრაში გადაიზარდა

21 წლის ახალგაზრდა რამდენიმე წლის წინ ჩადენილი მკვლელობისთვის სასამართლოს წინაშე მესამედ წარდგა და საბოლოო განაჩენიც მოისმინა. მსჯავრდებული, მოსამართლეთა გადაწყვეტილებით უკმაყოფილო დარჩა და მის მიმართ აღძრული სისხლის სამართლის საქმის შეწყვეტას მოითხოვდა. მაშინ, როცა მკვლელობა ჩაიდინა, ის არასრულწლოვანი გახლდათ...

სასწრაფო მკვლელობა ახალგაზრდებს შორის ურთიერთშელაპარაკებას მოჰყვა. საღამოს, დაახლოებით 9 საათისთვის, არასრულწლოვანი გიორგი ნუკრიძე და მისი უფროსი მეგობარი — ლუკა ივანიშვილი ერთმანეთს ეხუმრებოდნენ. ხუმრობა კი იმაში გამოიხატებოდა, რომ ერთიმეორეს უცნებურ სიტყვებით მიმართავდნენ. პირდაპირ გინებაზე რომ გადავიდნენ, შეკამათდნენ კიდევ. ივანიშვილმა მასზე უმცროსი ნუკრიძისგან გინება შეურაცხყოფად მიიღო და პასუხი მოსთხოვა. ნუკრიძემ არ დაუთმო და შელაპარაკება მალე ჩხუბში გადაიზარდა. ჩხუბისას ერთმანეთს სხეულის დაზიანებები მიიყენეს. ამ დროს ივანიშვილმა ჭრილობები ბეჭისა და ნიკაპის არეში მიიღო, ნუკრიძემ — ბარძაყისა და საფეთქლის არეში. საქმის მასალების მიხედვით, იმ საღამოს, ჩხუბისას დანაორივე მათგანს ჰქონდა და აღნიშნული დაზიანებებიც ერთმანეთს სწორედ დანებით მიიყენეს.

ახალგაზრდების ჩხუბი სხვებისთვის შეუმჩნეველი არ დარჩენილა. ხმაურზე ხალხიც შეიკრიბა, მოჩურჩურებთან კი, იქვე, შორიახლოს მყოფი მათი საერთო მეგობარი, ასევე არასრულწლოვანი ბაჩო ვასაძე მივიდა. მოჩხუბრები მან დააშორა ერთმანეთს, მაგრამ როგორც თავად წერს ჩვენებაში, განსაკუთრებით, ნუკრიძის დამორჩილება გაუჭირდა. „გიორგი ყვიროდა და იგინებოდა. ამბობდა, რომ შეურაცხყოფას ივანიშვილს არ შეარჩენდა და დანით მიყენებული ჭრილობების გამო ბრავობდა. მაინც ვანანებ, დანა მაგან როგორ მომიქნიაო?! — და თან აგინებდა...“ — წერს **მასაძე** თავის ჩვენებაში.

გამოძიების მასალებში აღნიშნულია, რომ ნუკრიძემ ივანიშვილის მოკვლა მაშინვე გადაწყვიტა. სწორედ ამ მიზნით, ვასაძეს ხელიდან დაუხსლტა და ივანიშვილს, რომელიც იმ მომენტში რამდენიმე მეტრის მოშორებით იდგა, მივარდა; „ბაბოჩკა“ დანით, რომელიც მას ჩხუბის დროსაც ხელში ეჭირა, ივანიშვილს დარტყმები ქვემოდან ზემოთ, გულ-

მკერდის მარცხენა ნახევარში მიაცენა. ღრმა და მძიმე ჭრილობამ ივანიშვილს გულის პარკუჭი დაუზიანა. დაჭრილი იქვე დავარდა, საავადმყოფოში მიყვანამდე კი, გარდაიცვალა...

საბრალდებო დასკვნაში წერია, რომ ნუკრიძე მას შემდეგ, რაც დარწმუნდა, რომ მისი განზრახვა სისრულეში იყო მოყვანილი, შემთხვევის ადგილიდან მიიშალა. რაც შეეხება დანაშაულის იარაღს — დანას, ის მან შემთხვევის ადგილის მახლობლად მცხოვრები მეგობრის ბინაში გადაშალა.

რამდენიმე დღეში ნუკრიძე პოლიციამ დააკავა. მან თავი დამნაშავედ არ ცნო. ბრალდების წარდგენის შემდეგ კი აცხადებდა, რომ ივანიშვილის მოკვლის სურვილი მას არასდროს ჰქონია.

საბრალდებო დასკვნაში აღწერილი საქმის ვითარება რადიკალურად შეიცვალა სასამართლოში. დაკითხულმა მოწმეებმა, მათ შორის, ვასაძემ მოსამართლის წინაშე განაცხადეს, რომ როგორც პირველი ინციდენტის, ასევე მეორე შემთხვევის დროსაც, ნუკრიძეს დანით ხელში ივანიშვილი დაესხა თავს, ის კი მხოლოდ თავის დაცვას ცდილობდა. აღსანიშნავია, რომ მოწმეებს ამის შესახებ საქმის წინასწარი გამოძიების პერიოდში არაფერი უთქვამთ. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენებაში მსგავსი არაფერი დაუწერიათ. სამაგიეროდ, ყველაფერი სასამართლო პროცესზე ახსნეს: მოსამართლეს გამოუცხადეს, რომ წინასწარი გამოძიების დროს, მათთვის უცნობი პირებისგან, პროკურატურის თანამშრომლებისგან ზენოლას განიცდიდნენ და იმას წერდნენ, რასაც ისინი კარნახობდნენ.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მოწმეების, ისევე, როგორც განსასჯელის თავის მართლება საკვებით დამაჯერებლად მიიჩნია და ბრალდების მხარის პოზიცია არ დააკმაყოფილა. ნუკრიძე წარდგენილ ბრალდებაში გაამართლეს. სასამართლოს ამ გადაწყვეტილებას დიდი პროტესტით შეხვდა დაზარალებულის — ისევე, როგორც ბრალდების მხარი. მათ საქმის ხელახ-

ლი სასამართლო განხილვა მოითხოვეს.

საჩივარი პირველად, თბილისის საოლქო სასამართლომ განიხილა. მკვლელობის დეტალების გამოკვლევისას აღმოჩნდა, რომ დანაშაულის განზრახ ჩადენის დამამტკიცებელი საბუთები საქმეში ნაკლებად მოიპოვებოდა. მოწმეების და დოკუმენტის არგუმენტები, მისი დაცვის ქვეშ მყოფის უდანაშაულობის შესახებ უფრო დამაჯერებლად მეტყველებდა. ან გარდაცვლილი და მსჯავრდებული, ბავშვობის მეგობრები იყვნენ, ერთ უბანში გაიზარდნენ და ერთ სკოლაში სწავლობდნენ. მოსამართლეების აზრით, ინციდენტი მათ შორის ხუმრობით დაიწყო, რაც მართალია, შემდეგ, ურთიერთშელაპარაკებაში გადაიზარდა, მაგრამ საქმის მასალების მიხედვით, ანგარიშსწორების მოტივი, რასაც სიცოცხლის მოსპობის მიზანი ექნებოდა, არ იკვეთებოდა.

ამასთანავე, საოლქო სასამართლომ, პირველი ინსტანციის მიერ გამოტანილი განაჩენის უკანონობაზე მიუთითა. მოსამართლეებმა აღნიშნეს, რომ მათი კოლეგები რატომღაც, ბრმად მიენდნენ განსასჯელისა და მისი მეგობარი მოწმეების — დინტერესებული პირების ჩვენებებს და განაჩენი მხოლოდ მათ სიტყვებზე დაყრდნობით გამოიტანეს. საოლქო სასამართლოს პოზიციით, ნუკრიძის გამართლება მომხდარ მკვლელობაში ყოველად დაუშვებელი იყო. მართალია, მათ განზრახ ჩადენილი დანაშაულის მტკიცებულებების არსებობაზე მიუთითეს, მაგრამ მიიჩნიეს, რომ მსჯავრდებულმა ჩხუბისას, აუცილებელი მოგერიების ფარგლებს გადააცილა. ჩადენილი დანაშაულისთვის ნუკრიძეს 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯეს, საერთო რეჟიმის სასჯელალსრულების დაწესებულებაში მოხდით. განაჩენით უკმაყოფილო მხარეებმა, დაზარალებულმა, ისევე, როგორც მსჯავრდებულმა, უზენაეს სასამართლოსაც მიმართეს. შვილმოკლული მშობლები დამნაშავის უმკაცრესად დასჯას მოითხოვდნენ და სურდათ, რომ ამ მიზნით, საქმე კვლავ დაპბრუნებოდა სასამართლოს და ის სხვა შემადგენლობას ხელახლა განეხილა.

უზენაესი სასამართლოს მოსამართლეებმა აღინიშნეს, რომ მათ დაზარალებული მხარის უძძიმესი მდგომარეობის კარგად ესმოდათ, მაგრამ კანონი ამ შემთხვევაში მსჯავრდებულის მხარეზე იდგა, ამიტომ, განაჩენი ძალაში დატოვეს.

კალხურელი კახელების „კლიჩკები“ უნე კუჭურხანო ლერი, მოცოხანო ლოო და მურხას მინები...

ვისაც კახეთთან ერთხელ მაინც ჰქონია შეხება, იქიდან ყოველთვის ცაყოფილი ბრუნდება, რადგან კარგი მასპინძლობის გარდა, კახელებს არაჩვეულებრივი იუმორის გრძობაც აქვთ და სტუმარს არასოდეს მოაწყენენ. მე დედით კახელი ვარ და მთელი ბავშვობა გურჯაანის რაიონში, სოფელ კალაურში მაქვს გატარებული. ამიტომ გვიყვებოდა კახეთსა და კახელებზე. მათი კილოკავი და ხუმრობა შესისლბორცვული მაქვს და ამიტომ ხშირად ვერც ვხვდები ხოლმე რალაც რალაცებს მაგალითად, ერთხელ მეგობრებთან ერთად ვიყავი, როცა ტელეფონზე ჩემმა კახელმა მეგობარმა დამირეკა. მკითხეს, ვინ იყო? ვუპასუხე, ქოცოხანო ლეო-მეთქი. ერთმანეთს აწყდებოდნენ სიცლით. თავიდან ვერ მივხვდი მათი სიცლის მიზეზს, მერე გამარკვიეს, თურმე მეტსახელ ქოცოს გაუმზარულებია ისინი. რატომ გიკვირთ, კახეთში ყველა ოჯახს თავისი სახელი აქვს, მაგალითად, მე ყოყობას შთამომავალი ვარ-მეთქი, რომ ვუთხარი, სულ გაგიყენენ. მაშინ მივხვდი, რომ ვისაც კახეთთან შეხება არა აქვს, მისთვის იქაური მეტსახელები — ენ. „კლიჩკები“, უცხო და უცნაურია და გადავწყვიტე, ჩემს კახელ მეზობლებს ვსტუმრობოდი და მათი მზარული ამბები თქვენთვის გადავმოცა.

თავისი მეგობარიც ჩემი მანქანით უნდა წამეყვანა. ჯერ იყო და, ორი დღე აქვე დაგვაგვიანდა, სამსახურში საქმეები ვერ გადავდე და ორი დღის დაგვიანებით წავიყვანე. დღის 4 საათზე გავედით კალაურშიდან. თბილისში 10 საათზე ჩავედით, 6 საათი მოვუწინე გზას. ხამურში კიდევ კარგა დაღამებულზე ჩავედით. ქუთაისში რომ ვიყავით, თოვა დაიწყო და მე მანქანის სიჩქარეს უფრო მოვეუკელი. ვალიკომ მიყურა, მიყურა, ვეღარ მოითმინა და დამიყვირა: კარგი, შე კარგადლო, მაბრუნე მანქანა, საგზურ ვადა გაუვიდაო... ევეჰ, მამაჩემი ძალიან კარგი კაცი იყო... ერთხელაც სოფელში ჩვენი ახლობელი, მიტრო პაპა დაიღუპა. მამაჩემს დასაფლავებაზე სიარული ეზარებოდა ხოლმე და სამსახურიდან მოვედი თუ არა, მითხრა, მოდი, შენ წადი დასაფლავებაზეო. რალას ვიზამდი, წავედი. იმ პერიოდში მალა-ლი წნევა მქონდა და თავს მაინცდამაინც კარგად ვერ ვგრძობდი. მანქანა ცოტა მოშორებით დავაყენე და გარეთვე გავჩერდი. ოთახში მიცვალეხულის შე-მოსავლელად არ შევსულვარ; რადგან მკვდრის მეშინია. მიცვალეხულის გამოსვენების დრო რომ მოვიდა, ატყდა შიგნით წივილ-კივილი, — „ვაიმე, მამი, პაპი“ და ა.შ. გამოვიდნენ ჭირისუფლები და ვაიმე, სად არის მიტრო, კაცო. კუბო არ გამაასვენეს. ჭირისუფლები მიცვალეხულის სურათთან ერთად სასაფლაოს გზას ფხვით გაუყენეს და თან მიცვალეხულს დასტიროდნენ, მაგრამ მკვდარი ვერსად დავინახე. ხომ არ ვიკითხავდი, ხალხში რა ხდება-მეთქი, ვიფიქრე, ეგ არი, გივი, წნევამ აგინია და მალე მიტროს მიენევი-მეთქი. დავეოქე მანქანა და სახლში გამოვიქეცი. სასწრაფოდ წამოვწევი და ჩემს ცოლს ვუთხარი, წნევა მაქვს, სასწრაფოდ გამიზომე-მეთქი. გამიზომა და არა, გივი, არა გაქვს წნევაო, — მითხრა. ვაა, კაცო, გავგიჟდი. მერე ვთქვი, რაც დამემართა და ცხონებულმა მამაჩემმა სიცლით მითხრა: ბიჭო, მიტროი სუნი დეეცა და გუშინ დასაფლავეს, მაგრამ დასაფლა-

ნათია ქივიციანი

გივი ჯანიაშვილი:

თავდაპირველად, რა თქმა უნდა, ყოყობას „ღირსეულ“ მემკვიდრეს, ბიძაჩემს, გივი ჯანიაშვილს ვესაუბრე, მერე ქოცოს, ჩაპლოს, სდელაის, ჩინტას ოჯახებსაც მივკითხე. ის ერთი საღამო ძალზე საინტერესოდ და მზარულად გავატარე. რა თქმა უნდა, ყველა ოჯახში სიხარულით მხვდებოდნენ და მაშინვე სუფრას მიშლიდნენ, თუმცა კახელებს დიეტოლოგის დანახვა მაინცდამაინც არ სიამოვნებდათ და ეს ნივთი ხუმრობაშიც კი ხელს უშლიდათ. ამიტომ იძულებული გავხდი, დამეძალა და მათთან შინაურულად მესაუბრა. პუჭურხანო ოჯახსაც ვწვიე, მაგრამ ოჯახის უფროსს, ლერის, შვილი ახალი დაოჯახებული ჰყავდა. შინ კიდევ ზეიმობდნენ „პატარძლიანობას“ და ამიტომ ოჯახის ყველა წევრი ისეთი ნასვამი დაძვდა, ლაპარაკის თავიც რომ არ ჰქონდა. შვილის გაბედნიერებით გახარებული ლერი ბიძია მხოლოდ იმის თქმას ახერხებდა, ნათელ, შენ როდისღა უნდა გაგათხოოთ...

სანყალი მამაჩემი მთელი სოფლის კოლორიტი იყო. ყველას ძალიან უყვარდა და პატივს სცემდა. სიმღერასთან ერთად არაჩვეულებრივი იუმორის გრძობითაც იყო დაჯილდოებული. მაგის ამბებზე დღემდე იცინის ხალხი ჩვენს სოფელში. მეტსახელად ყოყობას ეძახდნენ. თურმე ბავშვობაში მამაჩემის ძმა დედამისს მეზობელთან გაუგზავნია, უთხარი, ორჯამიანი კოჭობი გვათხოვოსო, ეს კიდევ მისულა და უთქვამს, ყოყობი გვათხოვეო და მას შემდეგ ასე ეძახდნენ. მერე ის ომში დაიკარგა. სანყალს, ზუსტად ორი დღის მოყვანილი ჰყავდა ცოლი, რომ ომი დაიწყო და პირველსავე დღეს გაიწვიეს ის უბედური. მერე მამაჩემს დაარქვეს ყოყობა, ძმის მაგივრად. ვალიკოს ეს ძალზე სიამოვნებდა, თითქოს ჩემი ძმა ცოცხალიაო, ამბობდა ხოლმე... ყოყობა ყოველ შემოდგომაზე ბევრ ღვინოს დააყენებდა ხოლმე. მე კიდევ ჩემს თანამშრომლებს, მეზობლებს ვეპატიუებოდი და თითქმის ყოველდღე ვქეიფობდი. ერთხელ მეზობელთან გადავწყვიტეთ ქეიფი, მაგრამ იმას ღვინო არ ჰქონდა და მთელი ღამე ჩვენიდან ვეზიდებოდი ღვინოს. მამაჩემს ზაფხულობით აივანზე ეძინა ხოლმე და იმ დღესაც იქ იწვა, მაგრამ რა დააძინებდა, ყოველ ხუთ წუთში ერთხელ მარანში შევრბოდი და ღვინოს ვასხამდი. ცოტა რომ შევთვევრით, ერთი ძმაკაცი მყავს, ჩხუბიანთ დათო, მე და იმან სიმღერა შავუბერეთ „ჩუმად, ღამის წყვილიადმი გიტარა ტირის“. გამწარებულები ვმღერივართ, რომ ყოყობას გინება შემოგვესმა, გიტარა კი არა, შე შობელძალლო, ყოყობა ტირის, ქვევრში ღვინო აღარა დგასო... ადრე თანამდებობის პირებს საგზურებს აძლევდნენ ხოლმე. მამაჩემმა და ერთმა მისმა მეგობარმაც აიღეს ორკვირიანი საგზური. ზამთარი იყო. მამაჩემი და

გივი ჯანიაშვილი

ინფორმაციულ-მედიაციური კოლაჟი

ეოჩა დვალის უბის ნიგნაკიან:

1. ჯინჯილა ქერის პურია.
2. „ჩქიფი“ და „ჩანგალი“ სინონიმებია.
3. სალუჭი რეზინი წმინდა წყლის ამერიკული გამოგონებაა.
4. ლოთობა რუსული ინტელიგენციის დაავადებად ითვლება.
5. საბჭოთა მსახიობის, ალექსანდრე ოსტუჟევის ნამდვილი გვარი პოჟაროვიცა.
6. მიხეილ თუმანიშვილი სამჯერ იყო გერმანელთა ტყვეობაში და სამჯერვე გაიქცა.
7. „დოსტოევსკი ველიკ ვებდე, ნო პონი-ატენ ტოლკო ვ რასიი“, — ამბობენ რუსები.

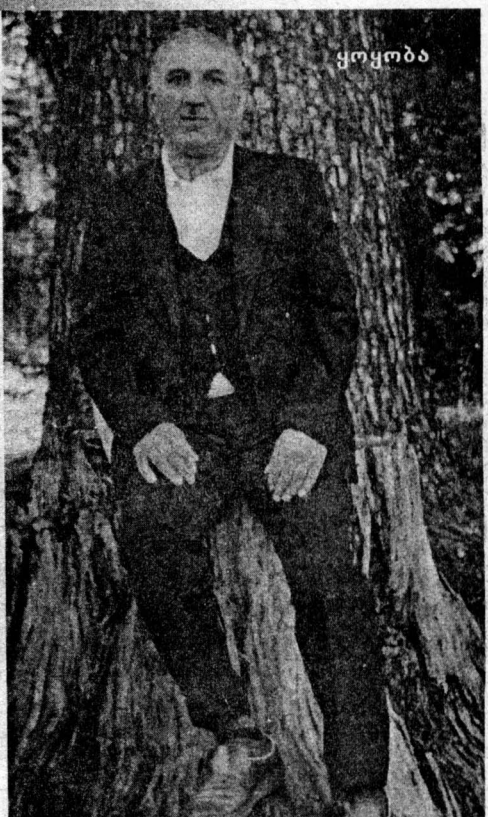

8. მხატვრული ფილმი „ქვევრი“ ლუიჯი პირანდელოს მოთხრობის მიხედვით არის გადაღებული.
9. თუ გინდათ შეიტყოთ რაიმე ქალის პირად ნაკლოვნებათა შესახებ, თქვით მასზე რაიმე კარგი, მის

- სამეგობრო წრეში.
10. ორთქლი უფრო მეტად წვავს ადამიანს, ვიდრე იმავე ტემპერატურის მდულარე წყალი.
  11. ჭამის დროს პირის წკლაუნე იაპონიაში უზრდელობად არ ითვლება. ასე ჭამა იმას ნიშნავს, რომ კერძს გემრიელად მიირთმევთ და იგი ძალზე მოგწონთ.
  12. პირველყოფილ ადამიანებში ტილი ჯანმრთელობის ინდიკატორად ითვლებოდა. ეს პარაზიტი იმ ადამიანის სხეულს ერიდება, რომელსაც მალალი ან დაბალი ტემპერატურა აქვს. ტილების ყოლა სწორედ იმის მაჩვენებელი იყო, რომ ადამიანი ჯანმრთელი გახლდათ.
  13. შარლიზ ტერონი სამხრეთ აფრიკაშია დაბადებული. ეს მომხიბვლელი მსახიობი თავის დროზე პროფესიონალი მოცეკვავე იყო.
  14. „როდესაც ყველაფერი ხელიდან გეცლება, დაუქი მდინარის ნაპირზე და დაულოდე ადრე თუ გვიან წყალი შენი მტრის გვამს ჩამოატარებს“, — ამბობენ ფრანგები.
  15. „შურისძიება ძობაზე უფრო ძლიერია, სიყვარულზე უფრო ტკბილი და ხსოვნაზე უფრო ხანგრძლივი. მხოლოდ სიკვდილია შურისძიებაზე უფრო ძლიერი“, — ამბობდა კონფუციუსი.
  16. ვეროპაში თოფებს ლითონის გრძელი ჯოხით — შომპოლით ტენიანენ. ბრძოლის დროს ყოფილა შემთხვევები, როდესაც მონინალმდეგე სწორედ ამ შომპოლით დაჭრილა. ჯარისკაცები ბრძოლის დროს ისე ჩქარობდნენ სროლას, რომ დატენვის შემდეგ ლულადან შომპოლის ამოღებას ვეღარ ასწრებდნენ.
  17. საფრანგეთში, სოფელ პლან-დე-ლატურის ფერმაში, ქათმები მწვანე კვერცხებს

ვება დღეს გადაიხადეს, რადგან ხალხი დღესთვისა ჰყავდათ დაპატიჟებულიო. მაშინვე ქელესში გავექანდი. მა, იმ დღეი ხაშლამი გარეშე ხო არ ჩავეატარებდი?!
მიზა ჯანიაშვილი:

— მე, გენაცვალე, ჩისტას შვილი ვარ, თუმცა მეტსახელი მეცა მაქვს, მურწანი მეძახიან. უბრალო კაცი კი არა ვარ, ექიმი-ექსპერტი გახლავარ, მკვდრების ბალზამირებას ვაკეთებ... ჩისტას ამბავი ჩისტაკოპიდან იღებს სათავეს. პაპაჩემი მიხა ლამაზი კაცი ყოფილა. ცეკვა ჰყვარებია. დღე არ გავიდოდა, წითელი ლვინო არ დაეღია. ერთხელაც შინ მეგობრები მოუწვევია, დამთვრალან. ერთი ძმაკაცი ჰყავდათ, ჰუსეინა, რომელიც გარმონზე უკრავდა კარგად. განელა ჰუსეინამ გარმონი, მიხა კი საცეკვაოდ გადმხატა. თან ცეკვის დროს სულ გაიძახდა: ჩისტა-კოპი, ჩისტა-კოპიო. ამის გამო შაარქვეს მას ჩისტა და მას შემდეგ ჩვენს ოჯახს ჩისტაანს გვეძახიან. დედაჩემს ნინა ერქვა. მამაჩემს რომ გაჰყვა ცოლად, თქვეს, სოსოს ჩისტაანთ ქალი მოუყვანია ცოლადო. მას შემდეგ მისთვის ნინა აღარავის დაუძახია. ყველა ჩისტაანთ ქალს ეძახდა. მე კიდენა მურწას იმიტომ მეძახიან, რომ კომუნისტების დროს მამაჩემი დიდი ხნის მანძილზე მეურნეობის დაცვის უფროსი იყო. ალაზნის პირას საზამთრო და სხვა ბაღჩეული კულტურა მოჰყავდათ. იქ რომ წავიდოდნენ ხოლმე, მეც თან მივყავდი. ალაზანში თევზს რომ დაიჭრდნენ, მოხარშავდნენ, ლასტზე ნამაჰყრიდნენ და ქეიფს იწყებდნენ. უფროსი ხალხი დიდ თევზს ეტანებოდა, მე როგორც პატარა, პატარა თევზებს ვჯერდებოდი. დამულამებული მქონდა, მურწა ძალიან გემრიელი თევზი იყო და სულ იმას ვჭამდი. ერთხელაც დამიჭირეს, რომ ლასტზე რაც კი მურწა იყო, სულ ამოვჭამე და მას შემდეგ მამაჩემის მეველე ანზორამ მურწა დამარქვა. ახლა მთელი კალაური ასე მიცნობს. ადრე, კომუნისტების დროს, თელავი-ლენინგრადის მატარებელი იყო. ერთხელაც, მე და ჩემმა ორმა მეგობარმა ლენინგრადში წასვლა გადავწყვიტეთ. ერთი მათგანი ახმეტელი ბიჭი იყო. ადღერიდან კარგა მოშორებით, ერთ-ერთ სადგურში ქალი ამოვიდა, რომელსაც ბავშვის „კალიასკაში“ მედლებჩამოკიდებული ძალი ეჯდა და კორიდორში ასეირნებდა. რადგან ჩვენს კუპეში ადგილი იყო, „პრავადნიკმა“ ის ქალი ჩვენთან შამაიყვანა. ძალღს მიკის ეძახდა. ცოტა ხნის შემდეგ, მეგობრებმა მითხრეს, რესტორანში გავალთ და ვნახავთ, რა აქვთ საჭმელიო. კუპეს მაგიდაზე 10 კოლოფი სიგარეტი „ლუქსი“ ელაგა. სიგარეტს მხოლოდ ახმეტელი ბიჭი ეწეოდა. იმ ქალმა მითხრა, ფანჯარას ჩაუწიეო. მეც ჩაწიე, რა ვიცოდი, რის გაცეთებას აპირებდა. იმან კიდევ აიღო და ის სიგარეტები სულ ფან-

ყოყობა

ჯრიდან გადაყარა. კინალამ გავგჳიფდი. ვუთხარი: ქალო, ეს რა გააკეთე-მეთქი?! მიპასუხა — ჩემს მიკის სიგარეტის სუნი არ მოსწონსო. ბიჭები რომ დაბრუნდნენ, ყველაფერი მოუწყვეი. მოგვიანებით, ახლა იმ ქალს მოუნდა რესტორნის ვაგონში ჩაიზე წასვლა და მიკი მე ჩამაბარა. მისი წასვლისთანავე, ახმეტელმა ბიჭმა მითხრა, მიშა, შენ კარგად ეწევი ფანჯარას, მიდი, ჩამაუწიეო. მეც ჩამოვწიე. იმან კიდენა აიღო ის ძალი თავისი ჩინმედლებიან-„კალიასკიანად“, მოკეცა და ფანჯრიდან გადაუძახა. ქალი რომ დაბრუნდა კუპეში, მიკი ვერ დაინახა და სულ გაგიჟდა. მეცა და ცემა დამიწყო, ძალი შენ ჩაგაბარე და რატომ არ მოუარეო. თან კიოდა: „გდე მოი მიკი“. ახმეტელი მიუბრუნდა და უთხრა: „გდე მოი სიგარეტ, ტამ ტვოი მიკი ახრანაეტო“. აბა, მემრე უმატა ამ ქალმა ყვირილს. სადგურში რომ მატარებელი გაჩერდა, მილიცია მოვიდა, წამიყვანა და კარცერში ჩამსვა. დილით მაიორი მოვიდა და დასაკითხავად გამიყვანა. საბედნიეროდ, ის მაიორიც ქართველი აღმოჩნდა. მითხრა, ამ დანაშაულის გამო 2-დან 9 წლამდე ციხე გეკუთვნის, მაგრამ ახლა მხოლოდ ჯარიმას გადაგახდევინებო. ასე გადავრჩი ციხეს ჩინმედლებიანი მიკის გამო.

გივიზ პაპოშვილი:
— მე შვილო, მეტსახელადა სდელაის მეძახიან. ეს სახელი მეურნეობის დირექტორმა შემარქვა. მაშინ ბრიგადირი ვიყავი. დირექტორს თათბირზე „აჩოტი“ ხომ უნდა ჩააბარო, ჰოდა, მე კიდევ მთვრალი მიველი. მკითხა: აბა, პაპოშვილო, დღეი რა საქმეები გააკეთეო? ვუპასუხე: ოთხი ტრაქტორი გავგზავნე და ის ნაკვეთები „ვისო სდელაი“-მეთ-

მარცხნიდან მეორე - სდელაი

ინოვაციური - შექმნილი კოლაჟი

ეოზა ღვალის უბის წიგნაკრან:

დებენ. ისინი დღის განმავლობაში დიდი რაოდენობით მიირთმევენ მწვანე ჭრიჭინობლებს, რის გამოც, მათ მიერ დადებული კვერცხის შიგთავსი მწვანდება.

18. რუსული ელიტური კლუბის — „რა? სად? როდის?“ წევრ უურბინს, აბსოლუტურად ყველას სახელი და მამის სახელი ახსოვს, ვინც კი ოდესმე გაუცნია.

19. ტამბოველ გლეს ივან ზახარჩი შა-შურკინს მხოლოდ ოთხი კლასის განათლება ჰქონდა მიღებული. იგი საქართველოში ჯალათად მუშაობდა. მიხეილ ჯავახიშვილისადმი გამოტანილი სასიკვდილო განაჩენი სწორედ ამ კაცმა მოიყვანა სისრულეში.

20. კუბაში, ჰენრი ბოროვიკთან ერთად ოკეანეში ნავით სათევზაოდ გასულ ერნესტ ჰემინგუეის რუსი მწერლისათვის მოუყოლია: 1924 წელს, მშრალი კანონის დროს მაიაში სპირტიანი სასმელები გადამქონდა კონტრბანდული გზით, ოღონდ ეს ამბავი არავინ იცის და ჩემს სიკვდილ-

ამდენურავის მოუყვებო.

21. თამაზ კვაჭანტირაძის მამა, კასიანე კვაჭანტირაძე მოქეიფე კაცი გახლდათ. მას ასეთი ლექსიც კი გამოუთქვამს: „გაუმარჯოს კასიანეს, აფრიანებს ასიანებს, ერთ სუფრასთან დაალაგებს ტენორებს და ბასიანებს“.

22. II მსოფლიო ომის დროს, რიგითი ჯარისკაცი სამხედრო სალაშს არ აღლევდნენ ოფიცრებს, რადგან ისინი იმ სნაიპერთა სამიზნედ არ გაეხადათ, რომლებიც მხოლოდ ოფიცრებზე ნადირობდნენ. უბრალო ჯარისკაცის მოსაკლავად კი, ასეთი სნაიპერი საუუთარ პოზიციას არაფრის დიდებით არ გასცემდა.

23. „მამაკაცს ღმერთმა მისცა ტვინიც და სასქესო ორგანოც, სისხლი კი, სამწუხაროდ, მხოლოდ იმისთვის ჰყოფნის, რომ კონკრეტულ მომენტში ამ ორი ორგანოდან მხოლოდ ერთ-ერთს მიანოდოს,“ — ამბობს მსახიობი რობინ უილიამსი.

24. ებრაელებს დასცინიან: ისრაელის არმიამ 1967 წელს ეგვიპტის წინააღმდეგ ომი ექვს დღეში იმიტომ მოიგო, რომ მთელი შეიარაღება იჯარით ჰქონდა აღებული.

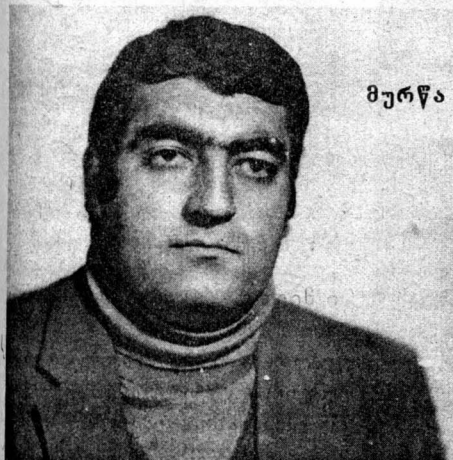
25. XX საუკუნის დასაწყისში, ლონდონის ერთ-ერთი მოქალაქე საზოგადოებრივი წესრიგის დარღვევისათვის 5 გირვანქა სტერლინგით დააჯარიმეს. მან პოლიციის მატებარ ძალს ერთადერთი სიტყვა — „შიაუ!“ უთხრა.

ქი. ისეთი მთვრალი ვიყავი, ქართულად ვეღარ მოვიფიქრე, რა უნდა მეთქვა. იმ სანყალმა მაყაშვილმა, მეურნეობის დირექტორმა, „კლიჩკად“ სდელაი დამარქვა. მას შემდეგ აი უკვე, კინალამ 40 წელია გასული. სადმე პურმარილზე რომ ჩავვარდები ხოლმე, იქაც სდელაიდ მომიხსენიებენ. თბილისშიაც კი იცინან ჩემი „კლიჩკა“. ჩემი შვილები იქ მუშაობენ და ყველას ეუბნებიან ხოლმე, ჩვენ სდელაის ბიჭები ვართო... კურიოზი მოგიყვებო? თუმცა რა მეკურიოზება, შვილო, რა მაქვს სამხიარული? ერთი „მოსკვიჩი“ მყავს და ვენახშიც ვერ ჩავსულვარ, რადგან ბევრ ბენზინსა წვავს. უმუშევარი ვარ, პენსიონერი და პენსია იმდენად ცოტაა, რომ „პაპიროზის“ ფულადაც არ მყოფნის. მაინც მოგიყვები რაღაცას. ესლა, იგეთი მომენტი იყო, რომ ორშაბათს და პარასკევს თათბირი გვექონდა ხოლმე. ალაზნი პირას პურმარილი გავშალეთ. თამადა მე ვიყავი. გამოვაცხადე, დღეი, თათბირზე კაციშვილი ვერ წავა-მეთქი. 12 ბრიგადირი ვიყავით. დირექტორს „კლიჩკად“ კლოსს ვეძახდით. რომ არავინ მიველით თათბირზე, არხი პირას გამოვიდა „კოლხონიკით“ და დურბინდით გვეძებდა. გაგიჟდა, სად წავიდა ყველა ერთადო. ვერ გვიპოვა. იქიდან რომ ავიშალეთ, თორმეტივე მთვრალი ბრიგადირი პირდაპირ კანტორაში მიველით. გვიტხა, სად იყავითო? მეც გულახდი-

ლად ვუპასუხე, პური ვჭამეთ-მეთქი. ყურები დაგიდგეთ თქვენა, ხვალ შაბათია და პურ ხვალ ვერ შეჭამდითო? დავამშვიდე, ხვალაც შევჭამთ-მეთქი. გაბრაზდა და სამსახურში აღარ შეგვიშვა, თან გამოგვიცხადა, ერთი თვის ხელფასი დაკავებული გაქვთ თორმეტივესო...

ბატონო გივრიზ, თქვენი და თქვენი მეუღლის სიყვარულის ამბავი მოგიყვებით...

— ოჰ, დაიწვას ის დღე. ძალიან ღარიბად ვცხოვრობდი. ცოლის მოყვანა მინდოდა, მაგრამ სასამელ-საჭმელი არ გვექონდა. მამაჩემმა მითხრა, შვილო, ერთი სანახევრო ციკანი გვეყავს, ნახევარი ჩვენია და ნახევარი სხვისი, მოდი და ის დავკლათო. დაგვიკლეს ციკანი და კიდევ ნაგრილა კარტოფილიც (გასული წლის კარტოფილს ასე ეძახიან) ამოგვიღეს, ორი საზამთროც დაგვიჭრეს და სულ ეს იყო ჩვენი ქორწილი. მე რომ იმაზე მეფიქრა, ფულს როცა ვიშოვი, ცოლსაც მაშინ მოვიყვან-მეთქი, სულ უცოლოდ დავრჩებოდი. ახლა კი უკვე დიდი შვილები და შვილიშვილები მყავს. ადამიანმა იმაზე უნდა იფიქროს, რომ ცოტა ჰქონდეს და გემრიელი. ასაკს არ უნდა გადააცილოთ, შვილო, უნდა დასთხოვდეთ... აი, ჩემმა ცოლმა თვითონ იაქტიურა. გამამიძახა ქალბატონმა და მითხრა, ცოლად უნდა წამიყვანო, თორემ თავს მავიკლავო. რალას ვიზამდი, თავს ხომ არ მავაკვლევინებდი? გავიხედე და ეს ჩემი „კნეინა“ ხელჩანთაგადაკიდებული კაკლის ჩრდილში არ მელოდებო! ჩაველი გარაჟში, სადაც კოლმეურნეობის ერთი ძველი ავტობუსი იდგა, რომელსაც არც ერთი ნორმალური „სიდენია“ არ ჰქონდა. ჩავსვი იმ ავტობუსში და მეზობელ სოფელში, შაშიანში წავედით. „პავაროტში“ რომ დაახვია მძღოლმა „რული“, ეს სიძე-პატარძალი სკამებიდან გადმოვცვივდით და მთელი „სიდენიები“ ზედ დაგვეყარა (ავტობუსში მარტო ორნი

მურწა

„თუ მართლა კვდება სამშობლო ჩემი, სიკვდილო, შესდექ, ჯერ მე მომკალი“.
მიხეილ ჯავახიშვილი

1937 წლის 30 სექტემბერს ჯავახიშვილი მიხეილ დავითის ძე საბჭოთავი საქართველო

„უწესადაა ჩემი, ვინც ჩემს საქართველოში დავითის ძეს დავითის ძეს“...

ირმა ახალაია

...ეს ეპოქა სვიდა ინტელექტს, გონს, სულიერებას, ანადგურებდა რჩეულებს, მათ შორის იყო მიხეილ ჯავახიშვილი, რომელიც დიდი შემოქმედებისთვის — „ჯავახის სიზნებისთვის“, „კვაჭი კვაჭანტირაძისთვის“, ქართული სულიერებისა და კულტურის დაცვისათვის, სამშობლოს სოციალისტური დასაცავისათვის დაიხმავდა. 1937 წლის 30 სექტემბერს სასტიკმა ეპოქამ განაჩენი აღასრულა...

ამ ცოტა ხნის წინ, „გზის“ (№35) ფურცლებზე კიდევ ერთხელ მივუბრუნდით დიდი ქართველი მწერლის ტრაგიკული ცხოვრების ეპიზოდებს. ამ წერილს მისი ქალიშვილი რუსუდანი გამოეხმაურა. გვითხრა — მინდა, მკითხველის ყურადღება გავაძახვილო ზოგიერთ უზუსტობაზე, რომელიც ხშირად, მამაჩემის ცხოვრების ამსახველ პუბლიკაციებში გვხვდება... ამგვარად, ჯავახიშვილების ოჯახურ ტრაგედიაზე, მწერლის პიროვნებასა და მის ბიოგრაფიასთან დაკავშირებულ მთავარ ცნობებზე ამჟღერად, ქალბატონი რუსუდანი ჯავახიშვილი გვესაუბრება.

— ქალბატონო რუსუდანი, რა გახსოვთ მამის პიროვნების შესახებ და რა სახით შემოიჭრა თქვენს ცხოვრებას მისი სილუეტი?

— მამა ბუნდოვნად მახსოვს, რადგან მამის ძალიან პატარა ვიყავი. თხუთმეტი წლის იყო ჩემი და — ქეთევანი, როდესაც მე გაეჩნა. რუსუდანი დამარქვეს, მაგრამ მამა მოფერებით რუსინოს მეძახდა. გაგიუხებთ უყვარდა შეილება, თუმცა ჩვენთან ურთიერთობისათვის თითქმის არ ეცალა. ძალიან ბევრს მუშაობდა. მის შესახებ მხოლოდ ფრაგმენტული ეპიზოდები მახსოვს. განსაკუთრებით ერთი ეპიზოდი დამახსოვრდა. ერთხელ მან იაკობ ნიკოლაძის სახელოსნოში წამოიყვანა, სადაც ნიკოლაძე მამას ბიუსტზე მუშაობდა, რომელიც, სამწუხაროდ, გარკვეული მიზეზების გამო ვეღარ დაასრულა. მახსოვს, იქ ძალიან ვიცელები, ამაზე გამსწრალ მამას კი, დედისთვის უთქვამს, მე რუსინოს არსად წავიყვანო. ჩემს ცნობიერებას მამის სილუეტი შემოიჭრა მუშაობის პროცესში, მახსოვს, თუ როგორ იჯდა საწერ მაგიდასთან და როგორ წერდა განუწყვეტილად მის შესახებ ჩემს დას — ქეთევანს უფრო ახსოვდა ბევრი რამ. მამა რომ დააპატიმრეს, ის უკვე ოცდაორი წლის იყო, მისი ვაჟი რამაზ შიშინაშვილი კი — სამი წლის.

— უშუალოდ დაპატიმრების ეპიზოდი თუ გახსოვთ?

— როგორ არ მახსოვს. მამის მე რვა წლის ვიყავი. ქვიშეტი ვისვენებდით. მამა რამდენიმე დღით იყო ჩვენთან ჩამოსული. სწორედ იქ დააპატიმრეს. ეს იყო 14 აგვისტოს, დილით, თუმცა, რატომღაც ბევრგან 13 აგვისტო აღნიშნული (თქვენც სწორედ ეს დღე გეხსენებათ მინიშნული წინა სტატიაში). მამაჩემის დაპატიმრებამდე ჩვენს ოჯახს მუდმივად ჰქონდა

იმის განცდა, რომ მამას მოაკითხავდნენ. დედა თითქოს ელოდა იმ დღის დადგომას, გრძობდა, რომ მისი მეუღლის გარშემო რაკალი იკვრებოდა. მახსოვს, დედაჩემის გაოგნებული სახე, მაგრამ გული არ წასვლია. გახევებული, უხმოდ ადევნებდა თვალს ოჯახში დატრიალებულ სცენას. შესაძლოა, მისი გულის წასვლა შემდგომში ტრაგიკული სცენის სიმძაფრისათვის იქნა დამატებული. ჩემი და ჩვესტებს ეჩხუბებოდა, მწერლებიდან ესეც რომ დააპატიმროთ, ვინაა დაგრჩებათ?! მამაჩემს ჯიბეში სოჭში დასასვენებელი საგზური ედო, რომელიც იმ დღეს ჩემს დას გადასცა და დაუბარა, მწერალთა კავშირში წაიღე, ვიცი, უკვე აღარ დამჭირდებაო.

— რამდენად ცნობილია, ეს დაპატიმრება ერთგვარ ანგარიშსწორება იყო ბერისა შიშინაშვილის და ბერის შიშინაშვილის არსებულ დაძაბულ ურთიერთობაზე თუ იყო საუბარი ოჯახში?

— საერთოდ მამა ძალიან პირდაპირი ადამიანი იყო და არასოდეს მალავდა თავის დამოკიდებულებას ბერიას მიმართ. არ მოსწონდა მისი კურსი, მისი პიროვნება და ამას აშკარად გამოხატავდა. ერთხელ ბერიას მეუღლეს, ნინო გეგეჭკორს მამისთვის უთხოვია: ბატონო მიხეილ, ძალიან გთხოვთ, სტუმრად გვეწვიეთ, რატომ არ გვკადრულობთ, ლავრენტი ძალიან დიდ პატივს გცემთ, როგორც — მწერალს. როდესაც შინ დაღლილი მოდიხ, თქვენს „არსენა მარაბდელს“ შუალაშვილს ვუკითხავო. მამამ მაინც არ ისურვა, მას ხლებოდა. ბერია ელბაქიძეზე, ჩვენი სახლის მოპირდაპირე მხარეს ცხოვრობდა. შეხედეთ, ახლა ხის ფოთლები ფარავს მისი სახლის აივანს. გვიანი შემოდგომის დროს კი, როდესაც ხეს ფოთლები დასცვივა, მამის ჩანს მისი სახლი. მე არ მახსოვს, მაგრამ ამბობენ, მამა როგორც კი დაინახავდა თურმე ბერიას აივანზე გამოსულს, თავად სახლში შემოდიოდა და ფანჯრებს ხურავდაო. ამ აშკარა პროტესტის იხიცი დაერთო, რომ მამა ერთ-ერთი პირველი აღმოჩნდა მათ შორის, ვინც წინ აღუდგა მეტეხის ტაძრის დანგრევის ბრძანებას. მამის მან პირდაპირ ამხილა ბერია, რომ მას არც ესმოდა და წარმოადგენდა კი

მიხეილ ჯავახიშვილი ოჯახთან ერთად

მიხეილ ჯავახიშვილის მეუღლე რუსუდანი

კონკრეტული საპრობლემო

„გზის“ ერთგული მკითხველისათვის
(კითხვები)

ქვემოთ მოცემული კითხვები უურნალ „გზაში“ სხვადასხვა დროს გამოქვეყნებული მასალების მიხედვით არის შედგენილი. შეეცადეთ პასუხი გასცეთ ამ კითხვებზე ისე, რომ „კასუხების“ სვამისას არ გაბაჟსათ თვალი.

1. რა არის თათარიხანი?
2. ჰიტლერის არმიის საჯარისო შენაერთს, რომელიც მხოლოდ ალპინისტებით იყო დაკომპლექტებული, „ედელვაისი“ ერქვა. იალბუზზე სწორედ მათ აიტანეს გერმანიის დროშა. ვინ ჩამოსხნა შემდგომში იგი?
3. დაასახელეთ ყველასათვის ცნობილი ქანდაკება, რომელსაც ლუერის დათვალეირებისას დიდხანს უტრიალა კვაჭი კვაჭანტირაძემ და განაცხადა: „რაცხა დიდ კომბინაციას აიმასქენებს აი კაცი. ნეტა, მაჩვენა აგი, კაი ამხანაგი გამევიდოდა.“
4. დაასახელეთ რეჟისორი, რომლის ფილმებიც საბჭოთა კინემატოგრაფისტებს შორის, საზღვარგარეთ ყველაზე მეტი პრემიითა და ჯილდოთი იყო აღნიშნული.
5. დაასახელეთ მსოფლიოში ყველაზე თბილი ზღვა.
6. ეს ინგლისელი მწერალი ვიგების პარტიის პერი და ყოვლისშემძლე მინისტრი გახლდათ. მიუხედავად ამისა, სიცოცხლეს არაფრად აგდებდა და საკუთარ დაბადების დღეზე შავებს იცვამდა.
7. რა არის ყაირი?
8. ავღანეთში „ინტერნაციონალური ვალის მოსახდელად“ ჩასული რუსი ოფიცრები ავღანელ ტყვეებს ყელამდე ფლავდნენ მინაში. რა ბრძანებას აძლევდნენ ამის შემდეგ ასუფლს?
9. ვის მიუძღვნა გრიგოლ რობაქიძემ „გველის პერანგი“?
10. ეს ჩიკაგოელი, გადასახადების გადაუხდელობის გამო, 11 წლით ჩასვეს ციხეში. საპატიმროში იგი თანამოსაქმე მაკრატლით დაჭრა. ყველასგან დაბრწყინებულს, საპატიმროში დაცინვით „შვებრიან ბოსს“ ეძახდნენ. დაასახელეთ იგი.
11. ნურსულთან ნაზარბაევი, ჰეიდარ ალიევი, ედუარდ შევარდნაძე — რა ნიშნით შეიძლება ამ სამი ადამიანის გაერთიანება?
12. რას ეძახდა პუშკინი „ლიხოი იამშიკს“?
13. რა არის პატრონატი?
14. რით არის აღსანიშნავი ნაპოლეონის საქციელი ბანქოს თამაშის დროს?
15. დაასახელეთ ქვეყანა, სადაც ჩატარებულმა სოციოლოგიურმა გამოკითხვამ აჩვენა, რომ ამერიკული ტელევიზიის ზეგავლენის შედეგად, მისი მოქალაქეები გაცილებით უკეთ იცნობენ ამერიკის ისტორიას, ვიდრე საკუთარს. ბევრ ბავშვს ისიც ჰგონია, რომ ამერიკაში ცხოვრობს. დაასახელეთ ეს ქვეყანა.
16. რატომ არ შეაღებინა სიმონ სხირტლაძემ მღვდლებს საკუთარი სახლის კარის სახელური?

ანეკდოტები

***

— მოშე, შენი შვილი გაზეთს წამს.
— არა უშავს, ნაკითხული მაქვს!

***

ჭიჭიკია ავარიში დაიღუპება. მეგობრებს უნდათ, როგორმე ეს ამბავი მის ცოლს შეატყობინონ. გაგზავნიან ბიჭიკიას.

- აბა, შენ იცი!
- არ იდარდოთ, ასეთ სიტუაციებში მაგარი დელიკატური ვარ. — დაამშვიდა მეგობრები ბიჭიკიამ და წავიდა. ის ორ საათში ორი ყუთი ლუდით დაბრუნდა უკან.
- სად იშოვე?
- ჭიჭიკიას ცოლმა მომცა.
- მოიცა, ქმარი მოგიკვდაო, უთხარი და იმან ლუდი მოგცა?
- არა, მთლად მასე არ იყო. კარი რომ გამიღო, ვუთხარი: შენ ხარ ჭიჭიკიას ქვრივი-მეთქი? იმან მითხრა — არა, ქვრივი არა ვარო. მეც ავიღე და ორ ყუთ ლუდზე დავენიღავე.

***

ცოლ-ქმარი პლაჟზეა. ქმარი ქალებს ათვალეირებს.

- ხომ არ გავინყვებია, ცოლიანი რომ ხარ? — ეუბნება ცოლი.
- მერე რა, შენც ხარ დიეტაზე, მაგრამ მე ხომ არ გიშლი მენიუს ნაკითხვას?

***

სვანს ასაფლავებენ. ჭირისუფალი ხალხს ეუბნება:

— ყველანი ერთად შეგროვდით. ახლა ყვავილს ვისვრი და ვინც დაიჭ-

ვრს, შემდეგი ის იქნება.

***

— ჩემი ქმარი თავის ადგილზე არაფერს არ დებს, — შესჩივლა ნატომ თავოს.

— მართლა?

— ჰო, გუშინ მთელი დღე მის საფულეს ვეძებდი.

***

ჭიჭიკია მანქანას რეცხავს. პირველ რიგში, ნომრები გარეცხა. მოვიდა მეზობელი.

— რას აკეთებ, ბიჭო, რეცხვა ზემოდან უნდა დეინყო და ნომრებთან დაამთავრო.

— მასე გავაკეთე გუშინდინ და ნომრებთან რო მივედი, სხვისი მანქანა აღმოჩნდა.

***

ორი წარკუშა სახლში ნანადირევს გარეშე ბრუნდება.

— ზაზა... რაღაც არ მესმის... დღეს რა, მწყრები დაფრინავდნენ ჩვეულებრივზე მაღლა, თუ ჩვენ ვერ ვაგდებდით ჩვენს მეძებარს საჭირო სიმაღლეზე?!

***

სვანი დაასობს ბოძს, აძვრება ზედ და ზომავს, ბოძი ეცემა და სვანი ძირს ვარდ-

ება. ისევ დაასობს, ისევ ძვრება და ისევ ვარდება. გამვლელი ცკითხება:

- რას აკეთებ, თუ ძმა ხარ?
- ბოძის სიმაღლე უნდა გავზომო.
- მერე დაანვინე და ისე გაზომე.
- მე სიგრძე კი არა, სიმაღლე მაინ-

გონაგონს სასახტიოთ

„გზის“ ერთგული მკითხველისათვის (კანსუხები)

1. სახელდახელოდ მოხარშული ძროხის ხორცი.
2. სვანმა ალპინისტებმა.
3. როდენის „მოაზროვნე“.
4. თენგიზ აბულაძე.
5. წითელი ზღვა.
6. „რობინზონ კრუზოს თავგადასავლის“ ავტორი — დანიელ დეფო.
7. ცხენის ან ხარის დასაჭედ ლურსმანს ყაირი შქვია.
8. ოფიცერი ასეულს უბრძანებდა, სასიკვდილოდ განწირულის თავზე მოეკაშებინა და განავალში დაეხრჩო იგი.
9. გოეთეს.
10. ალ კაპონე.
11. ეს ადამიანები, სანამ დამოუკიდებელი ქვეყნების პრეზიდენტები გახდებოდნენ, შესაბამისი საბჭოთა რესპუბლიკების ცენტრალური კომიტეტის პირველი მდივნები იყვნენ.
12. დროს.
13. საზოგადოებრივ ურთიერთობას ძველ რომში, როდესაც შეძლებული კერძო პირები თავისი მფარველობის ქვეშ აქცევდნენ უფრო ღარიბ ადამიანებს, რომლებიც თავის მხრივ, ერთგულებასა და მორჩილებას აღუთქვამდნენ მათ, პატრონატი ერქვა.
14. იგი უსინდისოდ თაღლითობდა.
15. კანადა.
16. გალაკტიონს აქვს ზედ ხელი მონაკიდებო.

მენი — ადრე სულ ნაცნობებთან ლალატობდა ხოლმე.

***

ქუჩაში მამაკაცთან ახალგაზრდა ქალი მივიდა.

— მგონი, თქვენ ჩემი ერთ-ერთი ბავშვის მამა ბრძანდებით!

— მეე?! — თვალეები შუბლზე აუვიდა კაცს.

— უკაცრავად, რომ შეგაშინეთ, მასწავლებელი გახლავართ.

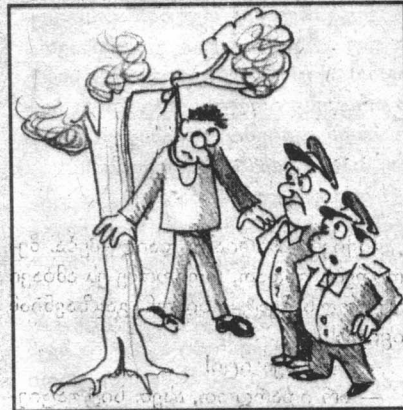
***

სვანს ძალიან აგვიანდებოდა და საათს ელემენტი ამოაცალა.

***

პოლიციელები ქუჩაში მიდიან. ხედავენ, ხეზე კაცს თავი ჩამოუხრჩვია.

— ეს გვინდოდა ახლა ჩვენ?

— მოდი, სხვა რაიონში გადავიტანოთ.

გადაიტანეს და ჩამოკიდეს ხეზე. მოდიან იმ რაიონის პოლიციელები:

— ვაა! ეს ისევე აქ კიდია?!

საინფორმაციო ცენტრი

უკომენტაროდ

ტერესებს!

***

- რა ღირს ეგ ღვიძლი?
- ცხრა ლარი.
- რა იყო შე კაცო, გადასანერგად კი არ მინდა!

***

- გუშინ ჩემს ვაჟბატონს განვუცხადე, რომ აღარ მინდოდა მისი დანახვა და იცი, რა მოიმოქმედა?!
- რა?
- სინათლე გამორთო!

***

ოთხი წლის მიხო წყალში ჩავარდა და იხრჩობა.

- მამა უფრო გიყვარს თუ დედა?
- ეკითხება მამამისი.
- დედაააა! — ამოიძახა ბავშვმა.
- ჰოდა, დაელოდე, ის ამოგიყვანს!..

***

მიხოს ცოლი გარდაეცვალა. დარდისაგან თავს იკლავდა — რალა მინდა ქვეყანაზე. მეორე დღეს სახლიდან გავიდა და კარგა ხანს აღარ გამოჩენილა. მეზობლებმა ისიც კი იფიქრეს, ალაზანიში ხომ არ დაიხრჩო თავიო, მაგრამ ბოლოს მაინც გამოჩნდა გაგლეჯილი მთვრალი და მხიარული:

— მიხო, ცოტა ხნის წინ თავს იკლავდი და დღეს რა მოგივიდა? — ჰკითხეს მეზობლებმა.

— კაცოო, წუხელ მთელი ღამე ვფიქრობდი: მარო არც დედით არის ჩემი ნათესავი და არც მამით. ნეტავ, რისთვის ვიკლავდი თავს?!

***

ორი მეგობარი ერთმანეთს სუპერ-მარკეტში შეხვდა:

- აქ რას აკეთებ? — ეკითხება ერთი.
- ცოლი დამეკარგა და ვეძებ, შენ რაღას აკეთებ?
- მეც ცოლს ვეძებ, წარმოგიდგინა?
- შენი ცოლი როგორ გამოიყურება?

— მაღალია, ღამაზი, შავთვალწარბა, აშოლტილი ტანით. შენი როგორ გამოიყურება?

— ჩემი? ჩემსას შევეშვათ, თუ ძმა ხარ! თვითონ გამოჩნდება! ნავიდეო, შენი ცოლი მოვძებნო!

***

- გაიგე, ბუნუტიას ცოლი უყვება.
- რატომ, კაცო?
- უცხო კაცთან ერთად შეუსწრია ლოგინში და აბა, რას იზამდა.
- ოო, ნამდვილად არ არის მოსათ-

ვერუხი წაბრის ხეივანი

„პანგეხა“

დასაწყისი იხ. „გზა“, №24-41

გაზა პანგეხა

ანი ჟურნალისტურ გამოძიებას იწყებს. დაითანხმებს თუ არა ამაზე ტელეჟურნალმა „ელექტრონიკის“ მთავარ რედაქტორ ნიკოს, ოპერატორ ვასიკოსთან ერთად, გამოძიებელ მურად ოქროპირიძეს ესტუმრება. მურადი ირწმუნება, რომ ანის მულის — ნუციკოს საყვარელია, ბიზნესმენმა ლევან იაშვილმა თავი მოიკლა და არა მოკლეს ანი ცდილობს, მისი სიმპათია დაიძახოს და ამ გზით მიადანოს დასახულ მიზანს. მურადი ანკესზე წამოგება...

პარალელურად, ანი და მისი ქმარი თაზო აგრესიამობალებულ, გაოწინარებული გაიოზს (თაზოს მამას) დაეძუბენ და ბოლოს და ბოლოს, პოლიციის განყოფილებაში მიავსებენ.

ანიმ თაზოს დაუძახა და პოლიციის უფროსთან ორივე ერთად შევიდა.
— ჩვენ ხომ არ ვიცნობთ ერთმანეთს?
— უცბად ვერ მიხვდა ფელიქსი, საიდან უნდა სცნობოდა ეს ქალი.
— დიას, ტელევიზორიდან, ალბათ... — ხელიდან არ გაუშვა მომენტი ანიმ.
— ჰო, კი, როგორ ვერ გიცანით? კი, კი... რით შემძლია გემსახუროთ? — სახე გაუბადრა პოლიციის უფროსს.
— პირდაპირ გეტყვით, ჩემი მამამთილი არ მოვხვალ წუხელ ლამით, ვერ ვიპოვეთ, ვერც ახლობლებში, ვერც მეგობრებში... მგონი, თქვენ გყავთ დაკავებული... ეს ჩემი მეუღლეა, — უთხრა ანიმ.
ფელიქსს ღიმილი ანფასზე შეეყინა და

ება ჩამოუვარდა.
— კი, კი, დავაკავთ, ერთი პირი, არ ვიცი ახლა, ეგ თქვენი მამამთილია თუ არა... ჩავალთ და ვნახავთ... მაგრამ აქ ცოტა რთულად არის საქმე, ეს არც ისე იოლია... მაგ პირს აღმოაჩნდა ვიბეში აი, ამხელა დანა! თან, სად აპირებდა შესვლას?!
— არ ვიცი, — უპასუხა ანიმ.
— გუშინ ლევან იაშვილმა რომ მოიკლა თავი... ბიჭებს დავალება ჰქონდათ, ჰო, ჩასაფრებულები იყვნენ და ვინც არ უნდა ყოფილიყო, მაინც დაიჭრდნენ... ამ დანამ საერთოდ, დავთრები აგვირია ჩვენ ყველას... და უარესი — წამლად, ერთი სიტყვაც ვერ ვათქმევინეთ!.. რა აღარ ვცადეთ, რა მეთოდი აღარ გამოვიყენეთ, ა, პა-პა-პა, პირი ვერ გავლებინეთ... მუნჯია?
— იკითხა სრული სერიოზულობით პოლიციის უფროსმა.
— ვინ? ჩემი მამამთილი? არა, როგორ გეკადრებათ!.. — გაიოცა ანიმ.
— მაშინ, სხვა ყოფილა, ეს მუნჯია... — დაასვენა ფელიქსმა. — მაინც რატომ ფიქრობთ, რომ თქვენი მამამთილია? თან, რალა მაინდამაინც პოლიციაში ეძებთ?
— იმან დაგვაქვს, რომ საავადმყოფოებში არ აღმოჩნდა, ნათესავეებში და მეგობრებში არ იყო და სხვაგან სად გვეძებნა? — ჩაერია თაზო.
— ნამდვილად ის უნდა იყოს... — დარწმუნებით თქვა ანიმ.
— ეგენი თანაკურსელები იყვნენ, ეგ და ლევან იაშვილი, მეგობრობდნენ, ერთი წრე ჰქონდათ... — თქვა თაზომ.
— რას მელაპარაკებით! — თქვა და რატომღაც თავი გადააქნია ფელიქსმა.
— როგორც ჩანს, სანახავად მივიდა, ჩვეულებრივად, რა იცოდა, რომ... — გააგრძელა ანიმ.
— მდაა... რალაც კონტურები იკვეთება... — დასერიოზულდა პოლიციის უფროსი.
— რა კონტურები? — იკითხა დაეჭვებულმა თაზომ.

— მკვლელობის... მეგობრები კლავენ, გენაცვალენ, ერთმანეთს, თორემ, უცხოებს რა საქმე აქვთ ერთმანეთთან? არაფერი... — ისევ საეჭვოდ გადააქნია თავი აქეთ-იქით ფელიქსმა.
— კარგი, რა... — გაცინა ანის.
— მაშ, დანა რად უნდოდა, ვის დააქვს ამხელა დანა უბით?! — ფელიქსმა უფრა გამოსწია და დანა ამოიღო. — ვინ ჩაიდებს ამხელა დანას უმიზნოდ? გასალესად მიჰქონდა? გალესილი არ არის... ხმასაც რომ არ იღებს? თუ უდანაშაულოა, ხომ უნდა ეთქვა, მაგ კაი დედამამიშვილს. იცით, რამხელას ყვირიან ხოლმე უდანაშაულოები? ა, იქ მეორე უბანში მესმის ხოლმე მაგათი გინება... აი დანა, ამით კაცს კი არა, ხარს დაკლავს კაცი, თუ მოინდომა, სანაშენე ბუღას...
— მაჩვენეთ, რა, ჩემი მამამთილი! — თხოვნის კილოში ბრძანებაც გაურია ანიმ.
— კი, ბატონო, ჩავიდეთ, იქნებ თქვენ ამოალეზინოთ ხმა! — წამოდგა ფელიქსი. სამივენი დერეფანს გაუყვნენ.
— იცის, ბატონი ლევანი რომ მკვდარი იყო? — იკითხა ანიმ.
— ჩვენც სწორედ ეგ გვაინტერესებს, იცის თუ არა, რომ ეგ კაცი მკვდარი იყო... ჩვენ არ გვითქვამს, გამოძიების ინტერესებიდან გამომდინარე...
— არა, არ იცის... არ ეცოდინება და თქვენც ნუ ეტყვიან, გთხოვთ...
— კაი, მხოლოდ მაგ ერთ თხოვნას შეგისრულვით, მეტს არა. როგორც გამონაკლისი, თორემ, სასამართლომდე უფლება კი არ მაქვს, შეგახვედროთ. სხვა რომ იყო, ოპერს გამოგაყოლებდით, თქვენ კი მე თვითონ გამოგყევით, როგორც ხედავთ.
მორიგე მსარდაფის კარი გააღო, მათ ბნელი კიბე ჩაიარეს. იქაურობა ციხის სარდაფისგან არაფრით განსხვავდებოდა, თუმცა წინასწარი დაკავების საკნები ერქვა. ანიმ სიბნელეს თვალის შეაჩვია და მამამთილი დაინახა, რომელიც მას უყურებდა.
— კი, ის არის, გაიოზია, — შეეცოდა ანის მამამთილი.
— ჰო, მამაჩემია, — ჩაიბურტყუნა თაზომ.
— ტყუილად მოხვედით! — შუბლი შეკრა გაიოზმა.
— მამა! — მკაცრად თქვა თაზომ.
— როცა გჭირდები, მამა ვარ და როცა არა — გაიოზა, ხომ? — ირონიულად იკითხა გაიოზმა.
— აქ რა ცინდა, მამა, აქ ხომ არ იჯდები, ნუ მარცხვენ... გთხოვ, ნუ გადააქცევ ქვეყნის მასხარად... — თხოვნაში ბრძანება გაურია თაზომ.
— როცა ჩამიშვი, მაშინ არ ფიქრობდი, ხომ, მაგაზე! — ზიზლით იკითხა გაიოზმა.
— რა? მე ჩაგიშვი, მამა? შენ ხომ არ გადაირიე?! გაგიჟდი? მზგას როგორ ვიზამდი?! — გამწარდა თაზო.
— მაშ, საიდან გაიგო პოლიციამ, რომ დანა მედო ვიბეში? — იკითხა საკნის კუთხეს მიყრდნობილმა გაიოზმა და შვილს გამომცდელად დააკვირდა.

კალპურელი კახელის „კლიჩკაბი“ ენი კუჭურაბნი ლერი, მოსოხაბნი ლერი და გერხუხი მინაბნი...

დასახელისი იხ. გვ. 31

ვისხედით, მაყარი არ გეყავდა). ჰოდა, ეს ჩემი ჯვართნაწერი „სიდნების“ ქვეშ ძლივას ვიპოვე. აი, ასე შევექმენით ოჯახი და დღემდე ერთად ვცხოვრობთ.

თავილი ყაჩაღივილი:

— ჩვენ გვარად ყაჩაღები ვართ. ამ გვარისა ჩვენს სოფელში ბევრნი არიან, მაგრამ ორ ნაწილად ვართ გაყოფილნი, ნახევარს ქოცოვანთ ეძახიან და ნახევარს — თათაროვანთ. ჩვენს წინაპრებს ბევრი ქოცოვი ჰქონდათ (ქოცოს საქონლის სადგომს ეძახიან). ქოცოს ჩემი მამამთილის მამასა და მამათილს ეძახდნენ, ახლა ჩვენი ოჯახიც ამ სახელით მოიხსენიება.

— მერე, როგორ შეიფერეთ ეს მეტსახელი?

— როგორ თუ როგორ შეიფერეთ. ჩემი შვილი ამყობს ამ სახელით, გენაცვალე. რაიმე წინააღმდეგობას რომ შეხვდება ხოლმე, ხმაბალა ყვირის, მე ქოცოვანთ ლეო ვარო. ერთხელ ბიჭებს თბილისში უქეიფიათ და დამთვრალან. ჩემი შვილი თურმე ქუჩაში ყვიროდა, ეს გზა აქედანაც და იქიდანაც ჩემიაო. ვილაც მისულა და უკითხავს, — კი, მაგრამ შენ ვინა ხარო? როგორ თუ ვინა ვარ, ქოცოვანთ ლეო ვარ, ვერა მცნობოთ?! მეორე შვილი, დემნაც ამ სახელის „ღირსეული“ წარმომადგენელია. ამ ოხრებს ხუმრობა უყვართ ძალიან და ამის გამო, დემნაც კინალამ დაიჭირეს. ადრე ჩვენ და პუჭურაბნი ლერის ოჯახს საზამთროს ბაღია ერთად გექონდა. ეს ჩვენი შვილები ნავიდნენ მოსახსნავად. მერე იქ უქეიფიათ და დამთვრალან. ჩვენს სოფელში, ზაფხულობით იმ ოჯახებიდან თითო ადამიანი, რომლებსაც ბალ-ვენახი აქვთ, დღეც იქ მუშაობენ და ღამეც იქა რჩებიან, რომ ვინმემ მათი მოსავალი არ მოიპაროს. ჩემი შვილის პაპაც თავის ზალს ყარაულობდა. ბიჭებს სიგარეტი გასთავებიათ და დემნას უთქვამს, ნა-მოდი და პაპაჩემს გამოვართვათო. გადამხდარან ცხენებზე და წასულან. უკვე სიბნელე იყო და დემნამ გადაწყვიტა, პაპამის გახუმრებოდა. შორიდან დაუძახია, ჩენები ვართ და გზა მიგვასწავლეო. მერე უფიქრია, არ, შევაშინოთო და უთქვამს, მე ვარო, მაგრამ იქიდან რომ წამოსულან, გადაუწყვეტიათ, მოდი, ვინმე მართლა შევაშინოთო. ჯემპრები გაუხდიათ, ყელზე შემოუხვევიათ, თან პირგასაპარსები და რა თქმა უნდა, შავეები ყოფილან ყველანი. ამ ჩემს შვილს ეხერხება ისეთი ლაპარაკი, თათრულს მიმსგავსებული. დასდგომიან ერთ მიწინარე კაცს გაუღვიძებიათ, თან ვითომ ჩენურად ლაპარაკობენ. ის საწყალი

კაცი თურმე კანკალებდა, ისე შეშინებულა. თან უთქვამს, რასაც მეტყვიით, იმას შეგისრულებთო. ამათაც მეტი რა უნდოდათ. უთქვამთ, მიდი და ცხენის ქვეშ სამჯერ გაძვერო, ის კაციც გამძვრალა. მერე უთქვამთ ამათ, ჩვენა ვართო. იმას უთქვამს, თუ არ გინდათ რომ გავბრაზდე, აგე იქ ტაპამატა და ტანა არიან და ისინიც შეაშინეთო. ნავიდნენ და ახლა იმათთან თქვეს, ჩენები ვართო. მერე, ერთ-ერთი ამათგანი დაჩოქილა და მალა იყურებოდა. ტაპამატას უკითხავს, რას აკეთებო? ამათაც უთქვამთ, ცოლი ჰყავს ახალი მკვდარი და იმისი სულის მოსახსენიებად ლოცულობო. ვაიმე, გადევით, ღმერთმა გაანათლოსო. დაუჩოქია ტაპამატას და უთქვამს, მეც მოვიხსენიებ იმის სულსაო. მერე მასპინძელს ღვინო გამოუტანია და უთქვამს, ერთ კვირაში თუ ჩამოივლით, ცხვარსაც დაგიკლავთ და მაგრად გაქეიფებთო — ისეთი შეშინებული იყო, რომ რას ამბობდა, თავადაც ველარ იგებდა თურმე. მთელი სოფელი შეიყარა, ჩენები არიან მოსულებიო და ვინ სად იმალებოდა, ვერ გაიგებდი. ის დღე კი გაუთენდათ ამ ბიჭებს, მაგრამ კინალამ სუყველა დაიჭირეს ამ ხუმრობის გამო. კიდევ კარგი, დაზარალებულებმა არ უჩივლეს, თორემ ყველას დაიჭერდნენ ხალხის შეშინებისთვის.

ნარბიზა ჯანაფივილი:

— ჩაპლო ჩემს მეუღლეს დაარქვეს, რადგან ნორმალურად კი არ დადიოდა, დაქროდა და დარბოდა და მერე ჩემს შვილსა და შვილშვილებზე გადმოვიდა ეს მეტსახელი. რა ვიცი, შვილო, აბა ჩვენ კურიოზებისა სად რა ვიცი, რაცა ვართ, ეგა ვართ, არ ვიცი, ეს კურიოზია თუ არა, მაგრამ მაინც მოგიყვები: ჩემს შვილს, ალიკასა ვწყველიდი ხოლმე, შენი კუბო დავიდგი-მეთქი. ერთხელაც მოვიდა დიდი „გაბიკი“ მანქანი და დამიძახა, დედი, აბა, მოდი აქ, ზევით კარგი ნინილები იყო გასაყიდად და ისინი მოგიყვანეო. ძალიან გამიხარდა, შენ კი გენაცვალოს დედა-მეთქი და მივედი მანქანასთან. გადმოხსნა „ბორტი“ და კუბო არ იდგა ზედე?! თან მითხრა, სულ ჩემს კუბოს რომ ნატრობდი, აი, მოგიტანე, მოდი, ჩამოვილოთ და დავდგათო. გავბრაზდი, ახლა კი მართლა დავიდე შენი კუბო-მეთქი, ისევ მივანყველევ... ახალგაზრდა როცა ვიყავი, ხშირად ვხუმრობდი ხოლმე და გამოდიოდა კიდევ ერთხელ, სოფელ აკურის დღეობაში ვიყავი. ვილაც, ბიჭმა გამოიარა, რომელიც ძალიან მაღალი იყო. ქალებს გადავუჩურჩულე, ესლა ამას უნდა გავხუმრო-მეთქი და იმ ბიჭს ვუთხარი, მაგის მალე რომ ხარ, მალა როგორი ამინ-

დია-მეთქი. რა ვიცი, ქალბატონო, თერმომეტრი დაბლა მკიდიაო, მიპასუხა. ოლონდ ეს არ დაწერო, ცუდი სიტყვაა, ქა... კიდევ ერთ ამბავს მოგიყვები. ერთხელ, მოსკოვში სასადილოში შევედი და ვისადილეთ. ბოლოს ოფიცინტმა ანგარიშის ფურცელი რომ მოგიტანა, გავკვირდით, ბევრი ეწერა და ვუთხარი, არ გადავიხდით ამას, ამისთანა რა ვქამეთ, რომ ასე ძვირი გამოგიწერიათო. ნავიდა ის კიდევ და პოლიციელი მოიყვანა, რომელსაც უთხრა, ამ „ბლიანებმა“ ჭამეს და აღარ მიხდინანო, ჩემმა მეგობარმა უთხრა, იგრე იკვანდოს შენმა მარჯვენამ, რაც ჩვენ აქ ბლინები გვეჭამოსო. ერთხელ მოსკოვში ვიყავი და ქუჩაში მილიციამ დაიჭირა, რომელიც თურმე მუშენებოდა, „წონია“, აქეთ გადასვლა არ შეიძლებაო, მე კიდევ რუსული არ ვიცოდი, გავუხსენი „პრავიზონკა“ და ვუთხარი: აი, შვილო, ერთი სამი ტრუსიკი ვიყიდე, ამის მეტი არაფერი მიყიდეა რა-მეთქი. ის მაინც არ მომეშვა და მალე მარჯვენა ხელში ხელს ჩამავლებდა და სადღაცას მიმათრევდა. ბოლოს გავბრაზდი და დაუყვირე, არაფერი არა მაქ, შე მარჯვენა მკვდარო, რა გინდა-მეთქი. მაინც წამავლო ხელი და გზის იქით გადამათრია. მემრე მივხვდი, რომ თურმე იქ გადასვლა არ შეიძლებოდა და ის დამეხმარა.

კიდევ უამრავი საინტერესო ოჯახის მონახულება მინდოდა, მაგრამ ჩემი ხანმოკლე მივლინების გამო მეტთან სტუმრობა ვერ მოვახერხე... ბოლოს კი მეც მოგიყვებით კახეთში თავს გადახდენილ ერთ კურიოზს. ყოველი აღდგომიდან ერთი კვირის თავზე კალაური სვეტიცხოვლობის დღესასწაულს ზემოშობს. ეს ჩვენი სოფლის დღეობაა. ერთ-ერთ ასეთ დღეობაზე ჩემი ხაშურელი მეგობარი, რომელიც კახეთში ნამყოფი არ იყო, სტუმრად ბიძაჩემის ოჯახში წაიყვანე. დღეობის სუფრა ეშხში რომ შევიდა და ყველა კარგად შეთვრა, ბიძაჩემი ფეხზე წამოდგა და განსხვავებული მინის სასმისით საქართველოს სადღეგრძელო წარმოთქვა, მაგრამ სიტყვა ნაშეტანი გაუგრძელდა და ბოლოს უკვე აღარავინ უსმენდა. ამ დროს მის გვერდით მჯდომმა მისივე მეგობარმა ხმაბალა დაიყვირა, დროზე დალიე, ბიჯო, რა ძარდი ანალიზივით გიჭირავსო. იქ მყოფ კახელებს არც კი გაპლიმებიათ, მაგრამ ჩემს მეგობარს ისეთი სიცლი აუვარდა, მის მოსასულელებლად წყლის მოტანა დაგვჭირდა. ამ ამბავს დღემდე სიცილით იხსენებს, განსაკუთრებით კი ის ფრაზა მოეწონა, როცა ბიძაჩემმა უთხრა, წამო, შვილო, ერთი ყურნაღისტურად ვიმღეროთო...

„საერთოდ, ნაკლებად პრეტენზიული ვარ. მიყვარს ისეთი უბრალო ადამიანები, როგორც თავად გახლავართ“, — მითხრა ტელენამყვანმა ქაითი ჟიჟოშიძემ, რომელსაც რამდენადაც გასაკვირი არ უნდა იყოს, სარკის წინ დიდხანს ტრიალი არ უყვარს. სამაგიეროდ, მოსწონს კლასიკური სტილის ტანსაცმელი, ლამაზი სამკაულები და საღამოს წვეულებებზე სიარული.

როში მოსოვილი „შოჟინბი“, „პერსიკს“ ეელსჟაჟი ღა კომეჟიჟული ტანსაცმელი

„ჩემი თვალბის ფერს ხაჟისფერი ტანსაცმელი სჟინსლად არ უხდბა“

სორო ჭონიშვილი

— მას შემდეგ, რაც მუშაობას თავი დავანბე, საშინელი რეჟიმით ვცხოვრობ. დილით ადრე გაღვიბება და ადგომა ძალიან მიჭირს. დღე ჩემთვის 2 საათზე იწყება და ერთადერთი, რაც მაფხიზლებს — ყავაა, რომელსაც ლოგინშივე მივირთმევე, მაგრამ ხანდახან, მისი მოხარუბაც მენარბება. იმ შემთხვევაში, როცა დილით ადრე უნდა გავიღვიძო, მღღვიძარას ვაყენებ და ის მაფხიზლებს ხოლმე... ვიცი, ასე გაგრძელება აღარ შეიძლება და ამიტომაც, სპორტული დარბაზის აბონემენტი ავიღე, სადაც სავარჯიშოდ, აუცილებლად დილის 10 საათზე უნდა მივიდე.

— როგორ იწყებ საკუთარი თავის მონესრიგებას?

— სააბაზანოში შხაბის მისაღებად შევდივარ. შემდეგ, სახის კანს ვინესრიგებ — კარგი ხარისხის თხევადი საუნბი მაქვს, რომლითაც ყოველ დილას, სახეს ვისუფთავებ. ამ პროცედურის მერე, მკვებავ კრემს ვისვამ როგორც სახის კანზე, ასევე მთლიანად ტანზე. მაკიაჟს ყოველდღიურად არ ვიკეთებ... თუ ვიცი, რომ საღამოს სადღაც უნდა წავიდე, მაშინ განსაკუთრებულად ვიპრანჭები (იღინის)..

— რას გულისხმობ?

— სილამაზის სალონში მივდივარ, სადაც თმას ვინესრიგებ და ფრჩხილებზე ლაქს ვისვამ.

— თვითონ თუ შეგიძლია პედიკურის ან მანიკურის გაკეთება?

— არა, არ შემიძლია... რაც შეეება თმის მონესრიგებას, სახლომ ფენიც კი არა მაქვს, რომ თმა გავიშრო და მისი შექენის სურვილიც არ გამაჩნია, რადგან ვიცი, ვერ გამოვიყენებ.

— როცა სადმე მიდინარ, სარკის წინ დიდხანს ტრიალებ ხოლმე?

— არა, ამისთვის 10 წუთი მყოფნის, მით უმეტეს მაშინ, როცა წინასწარ მაქვს მოფიქრებული, რა უნდა ჩავიცვა. აი, თუ მე და ჩემი მეგობარი და ნათესავი — ალანა გაგლოევა სადმე ერთად მივდივართ, საშინლად ვიტანჯებ, რადგან თავის მონესრიგებას ის ძალიან დიდხანს ანდომებს; ყოველთვის მისი ლოდინი მიწევს ხოლმე.

— ქეთი, რომელი ფირმის კოსმეტიკას იყენებ?

— ერთი და იმავე ფირმის პროდუქციას არასდროს ვხმარობ. ახლა მაგალითად, „ოზონის“ ფირმის კოსმეტიკას ვიყენებ, რომელიც ზღვის პროდუქტებისგანაა დამზადებული... ძალიან მომწონს „ლორეალის“ ფირმის პროდუქციაც. ვიყენებ „შანელის“ ფირმის პუდრას და „რუმინას“. ვფიქრობ, კარგი ხარისხის კოსმეტიკაში ფული არ უნდა დაგენახოს, რადგან ჯერ ერთი, სახის კანზე ისე კარგად ჯდება, რომ ბუნებრივი ეფექტი აქვს, მეორეც — გარეთ გასვლის შემდეგ, სახის კანი არ აგიჭრულდება.

— კოსმეტიკოლოგთან თუ დადინარ?

— ჯერჯერობით არ ვყოფილვარ, ალბათ იმიტომ, რომ სახის კანთან დაკავშირებით პრობლემები არ მქონია. საერთოდ, „პრეტენზიული“ კანი არა მაქვს.

— ბუნებრივი ნიღბები თუ გაგოკეთებია?

— გაფცქენილი კიტრის კანი, არაუაჩინ და მსგავსი რაღაცები სახეზე არასდროს წამისვამს. პარფიუმერიის კომპლექტი მაქვს, სადაც ძალიან კარგი ხარისხის სახის დამატენიანებელი ნიღბებიც არის და კრემებიც, რომელიც ჩემმა მეგობარმა — ციკო მამაცაშვილმა მაჩუქა.

— თმის მოვლის რაიმე განსაკუთრებული მეთოდი თუ გაქვს?

— თმის ბუნებრივი ნიღბები არასდროს გამოიყენებია. თავის დაბანის შემდეგ, თმაზე ბალზამს ვისვამ და თვეში ერთხელ, მასში „ველას“ ფირმის ნიღბს შევიზელ ხოლმე. ეს ყველაფერი კი, თმის ხარისხს საგრძობლად აუმჯობესებს.

— თმის ფერს სწორად იცვლი?

— არა, უკვე დიდი ხანია, რაც ქერა ვარ. თანაც, თმის სწირ-სწირად შეღებვა არ მიყვარს.

— უბრატესობას როგორი სტილის ჩაც-

მულობას აწყებ — სპორტულს თუ კლასიკურს?

— ვფიქრობ, რომ კლასიკურ ტანსაცმელს უფრო ვიხდენ, მაგრამ ყოველდღიურად, რა თქმა უნდა, სპორტულად ვიცვამ. არ მომწონს, როცა ახალგაზრდები საღამოს წვეულებებზე ისე მიდიან, როგორც ქუჩაში დადიან ხოლმე — ჯინსით და „ტაკებიტ“. ასეთ შემთხვევებში ყოველთვის კლასიკურად მაცვია. ძალიან მიყვარს პიჯაკი და მიდი სიგრძის ქვედაბოლოები.

— „შოპინგებზე“ სიარული თუ გიზიდავს?

— ახლახან რომში ვიყავი, სადაც ძალიან დიდი „შოპინგი“ მოეწევე... სხვათა შორის, ეს სტრესული მდგომარეობიდან გამოსვლაში მენმარება.

— თუ გქონია ისეთი შემთხვევა, როცა საკუთარ გარეგნობაზე ზრუნვისთვის დრო არ დაგჩწენია?

— კი, როგორ არა. ეს ის პერიოდი იყო, როცა გათხოვილი ვიყავი და სახლიდან გარეთ არ გავდიოდი. ის პერიოდი საშინლად მახსენდება — ფორმამი არ ვიყავი, საკუთარი თავის მონესრიგების სტიშული არ მქონდა. თუმცა, თუკი სადმე წასვლას დავაპირებდი, სალონში გავრბოდი და იქიდან ისეთი ქეთი ვბრუნდებოდი, როგორიც მინდოდა, რომ ვყოფილიყავი... მართალია, ახლა არ ვმუშაობ, მაგრამ სახლიდან გარეთ გასვლა სწირად მიწევს, ამიტომ ვცდილობ, ყოველთვის ფორმამი ვიყო, რადგან არ მიყვარს, როცა სადმე მივდივარ და იქ ვინმე ყურადღებას არ მაქცევს.

— ყველაზე სწორად რა ფერის ტანსაცმელს იცვამ?

— ძალიან მიყვარს ცისფერი და თეთრი, მაგრამ მიუხედავად ამისა, უფრო სწირად მუქ ტანისამოსს ვიცვამ. ერთადერთი ფერი, რომელიც ჩემი თვალბების ფერს საშინლად არ უხდება, ხაკისფერია.

— ტანსაცმელი მალე გბერდება?

— პირიქით, ტანსაცმლის ამოჩმება ვიცი. რომიდან ძალიან ბევრი ტანსაცმელი ჩამოვტანე, მაგრამ ყველაფერი ხელუხლებლად მიწევი. ახლა ამოჩმებული მაქვს „კავალის“ ჯინსი და პიჯაკი, რომლებიც რაღაც პერიოდის შემდეგ მომბერდება (იღიმება).

— საუბრის დასაწყისში მითხარ, რომ დიეტაზე ხარ. სწორად იცავ დიეტას?

აი, თუ მე და ჩემი მეგობარი და ნათესავი — ალანა გაგლოევა სადმე ერთად მივდივართ, საშინლად ვიტანჯებ

საქიბთაპი

როგორ ააოვიტროთ მამბაბატი თვისბობი?

ქვირფასო გოგონებო! სანამ პაემანზე ნახვალთ, ალბათ ძალიან გაინტერესებთ, როგორ თვისებებს გამოამჟღავნებს თქვენი თაყვანისმცემელი, არის თუ არა ის რომანტიკული და ა.შ. მაგრამ ალბათ დამეთანხმებით იმაში, რომ მას ყველაფერს ვერ ჰკითხავთ და შეიძლება, მის შესახებ ბევრი რამ ვერ გაიგოთ. ამიტომ გთავაზობთ ტესტს, რომლის მიხედვითაც თქვენ შეიძლება მას პატარა გამოცდა მოუწყოთ. შეაიარაღეთ ის ფურცლით, ფლომასტრით ან ფანქრით და შესთავაზეთ — დახატოს ქალი. მერე კი ყურადღება მიაქციეთ იმას, თუ როგორ შეასრულებს თქვენს დავალებას.

1) ჰურადღაბა მიაქციეთ ივას, თუ რისი დახატვა დაიწყო პირველ რიგში:

თუ თავით დაინწყებს და ფეხებით დაამთავრებს, მაშინ ინტიმურ სფეროში ყველაფერი დალაგებულად აქვს. დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, რომ ყველაზე საპასუხისმგებლო მომენტში, ის არასასიამოვნო სიურპრიზებით არ შეგანუხებთ და თქვენს მოლოდინს გაამართლებს.

იმ შემთხვევაში, თუ ის ხატვას ფეხებიდან დაიწყებს და თავით დაამთავრებს, მაშინ თქვენ წინაშე არასტანდარტული ადამიანი დგას. იყავით ყურადღებით: შესაძლებელია, მას აწუხებს რაღაც სამინელო მოგონებები, რომელიც ოდესღაც, ქალთან ურთიერთობის დროს გადახდა თავს. შესაძლებელია, ამიტომაც ცდილობდეს ქალებზე შურისძიებას...

მან ხატვა ქალის ინტიმური ადგილებიდან დაიწყო? მაშინ, ამ სფეროში მისი ინტერესი იმდენად ძლიერია, რომ ეს ავადმყოფობაშიც კი შეიძლება გადაუვიდეს და ადვილი შესაძლებელია, თქვენ წინაშე მანიაკი იდგეს.

2) ნახაბის დასრულების დრო:

თუ კაცი ქალის ფიგურის დახატვას ძალიან ჩქარობს და მას ზერელე შტრიხებით ხატავს, მაშინ თქვენ წინაშეა ადამიანი, რომელიც ყველაფერს ნაჩქარევად აკეთებს და არანაირი რომანტიზმის გრძნობა არ გააჩნია.

თუ კაცი ქალის ფიგურას აუჩქარებლად ხატავს, მას დეტალებით აფორმებს, მაშინ ის არის რომანტიკული პიროვნება და თქვენ ნამდვილად გაგიმართლათ.

ოსრახუმი ჭორფლის მოცილებამი დაეცხმარებათ

როგორც წესი, ჭორფლი უმეტესად ქერთიან და თეთრი პირისახის მქონე ადამიანებს უჩნდებათ. ისინი ფიქრობენ, რომ ეს ყავისფერი ნერტილები მათ კანს მიმზიდველობას უკარგავს და მათ მოცილების ნებისმიერი საშუალებით ცდილობენ. არადა, არ არის სასურველი თვითნებური ჩარევა, რადგან ასე შეიძლება, მისი პროვოცირება მოახდინოთ და მოცილების ნაცვლად, მის გამრავლებას ან გამუქებას შეუწყოთ ხელი. ამიტომ სანამ ჭორფლის მოცილებას სხვადასხვა საშუალებით ეცდებოდეთ, რჩევა კოსმეტოლოგს ჰკითხეთ. შესაძლოა, ჭორფლი ჰორმონული დარღვევის, ორსულობის, ლვილის, კუჭის დაავადებისა და კოსმეტოლოგიური საშუალებების გამოყენების შედეგად გაჩნდეს. ამის დადგენა-

ში კი, სწორედ კოსმეტოლოგი დაეცხმარებათ. განსაკუთრებული ყურადღება საჭირო ყოველდღიური მათეთრებელი კრემის შერჩევისას. ძალზე კარგი ეფექტი აქვს სახის განმუდგას შინ დამზადებული ოსრახუმის ნაყენით, რომელიც შემდეგ ნაირად უნდა მოვამზადოთ: 2 ჩ/კ წვრილად დაჭრილ ოსრახუმს დაასხით ერთი ჭიქა მდულარე წყალი, გააჩერეთ 2-3 საათი. შემდეგ გადანურეთ. ნაყენი ნაისვით სახეზე, კისერზე, ხელებზე (სადაც ჭორფლი გაქვთ), დღეში ერთი-ორჯერ.

ასევე, ნებისმიერი ტიპის კანისთვის კარგია, თუ ნაისვამთ ლიმონს, კიტრის კანს. სასარგებლოა, კიტრის რბილობისგან მომზადებული ნილაბიც, რომელსაც 15-20 წუთის განმავლობაში იჩერებენ.

საოჯახო კონიაკი

მოსაზადავლად საჭიროა: 3 ლ

არაყი ან გაზავებული სპირტი, 2 ს/კ შაქარი, 18 ცალი ასკილის ნაყოფი, 50 გ მუხის ქერქი, 1 ჩ/კ მშრალი ჩაი.

ავურიოთ ყველაფერი ერთმანეთში და მოვათავსოთ მშრალ, გრილ ადგილას და გავაჩეროთ 15 დღის განმავლობაში. შემდეგ გავწუროთ დოლბანდში და ჩავასხათ ბოთლში.

დაიმასხოვრეთ: უფრო კარგია, თუ კონიაკს 40 დღე გააჩერებთ და ამის შემდეგ განურავთ.

ჭორტი

„ფლესასწაული“

ვისკიბის მოსაზადავლად საჭიროა:

2 ქ პურის ფქვილი, 150 გ შაქარი, 100 გ მინის თხილი, 2 ცალი კვერცხი, ნახევარი ჩ/კ სოდა ძმრით, 3 ს/კ თაფლი, 1 ცალი განურული ლიმონის წვენი და კარაქი (ტაფაზე ნასასმელად).

კრემის მოსაზადავლად საჭიროა:

500 გ შავი ქლიავი (ან ქლიავის ჯემი), 1 ქ მინის თხილი, 200 გ კარაქი (რომელიც შეიძლება შეიცვალოს 1 ქ არაუნით) და 50 გ შაქარი.

კვერცხი შაქართან ერთად კარგად ავთქვიფოთ. დავამატოთ სოდა ძმრით, თაფლი, ლიმონის წვენი, მინის თხილი და კარგად მოვურიოთ. ამის შემდეგ, მასაში ნელ-ნელა ჩავამატოთ ფქვილი. მიღებული მასა გავყოთ 4 ნაწილად და თითოეული ნაწილი ცალ-ცალკე, ცხიმნასმულ სპეციალურ ჭორტის გამოსაცხობ ფორმაში მოვათავსოთ. შევდგათ ჰაერლუმელში და 20 წუთის განმავლობაში დაბალ ტემპერატურაზე ვაცხოთ.

კრემის მოსაზადავლის წამი: ქლიავს დავასხათ ცხელი წყალი და გავაჩეროთ 5 საათის განმავლობაში, შემდეგ კი გავატაროთ ხორცსაკეპ მანქანაში. ცალკე ავიღოთ კარაქი, არაუნანი და შაქართან ერთად კარგად ავთქვიფოთ. მიღებულ მასაში ჩავამატოთ მინის თხილი და გატარებული ქლიავი, ავურიოთ და ნავუსვით უკვე გაცივებულ ბისკვიტს.

საუსისის მკურნალობის მეთოდები

რუბრიკას უძღვება ექიმი თამარ მამაცაშვილი

სეფსისი (გავრცობილი ინფექციური პროცესია, რომელიც არასდროს სრულდება თვითგანკურნებით და რომლისგანაც, სათანადო მკურნალობის გარეშე, ადამიანი იღუპება. ხალხში ამ დაავადებას სისხლის მონამვლას უწოდებენ, რაც სწორად ასახავს დაავადების არსს, რადგან სეფსისის გამომწვევი მიკრობები მთელ ორგანიზმში ინფიცირებული სისხლის მეშვეობით მიმოითვისება.

ხშირ შემთხვევაში სეფსისი იმ ადამიანებს ემართებათ, რომლებსაც ამა თუ იმ მიზეზით იმუნიტეტი დაქვეითებული აქვთ, ასეთ მიზეზად კი შეიძლება, სხვადასხვა ქრონიკული დაავადება იქცეს: შაქრიანი დიაბეტი, შიდა, ნარკომანია, სიმსივნეები, ქრონიკული და ინფექციური პათოლოგიები, ნერვული სტრესები.

სეფსისის განვითარებას კი იწვევს ინფექციის პირველადი კერა — სხვადასხვა ზომისა და ლოკალიზაციის ჩირქგროვა... ფურუნკული (ძირმაგარა), პანარიციუმი — ფრჩხილბუდის ანთება, დაჩირქებული ნანემსარი, ფილტვის, ნუშურების, თირკმლის, ნაღვლის ბუშტის და სხვა ანთებითი პროცესები, ზოგჯერ — სულ უმნიშვნელო ტრავმაც კი.

სეფსისი შეიძლება გამოიწვიოს ნებისმიერმა ბაქტერიამ, რომელიც ადამიანს ასენობენებს. თუმცა, სეფსისის გამომწვევ მიკრობთა შორის, ხშირად სტაფილოკოკი გვხვდება. ჯანსაღ ორგანიზმს შეუძლია მასში შეჭრილი მიკრობის ლოკალიზება და უვნებელყოფა. დაიბუთებული ორგანიზმი ამას ვერ ახერხებს, შედეგად კი, მაგნე მიკროორგანიზმები მრავლდებიან და სისხლის მეშვეობით მთელ ორგანიზმში ვრცელდებიან. ისინი აზიანებენ მრავალ ორგანოს და არღვევენ მათ ფუნქციას,

რაც საბოლოო ჯამში, სიკვდილის მიზეზიც შეიძლება გახდეს.

დაავადების ნიშნები

სეფსისის სიმპტომები იმდენად მრავალფეროვანია, რომ ზოგჯერ დიაგნოზის დასმა გამოცდილ ექიმსაც უჭირს. სიმპტომთა ასეთი მრავალფეროვნება ავადმყოფის ორგანიზმისა და დაავადების გამომწვევი მიკრობის თავისებურებებითაა გამოწვეული. თუმცა, მეტწილად ავადმყოფს ცხელება (ტემპერატურის მატება) და შემცივნება აღენიშნება.

სტაფილოკოკური სეფსისი პირველ ეტაპზე შემპარავად, საერთო მდგომარეობის, გუნება-განწყობილების მნიშვნელოვანი ცვლილების გარეშე მიმდინარეობს. მიუხედავად მაღალი სიცხისა, ავადმყოფს არ აწუხებს თავის ტკივილი და ცხელებასთან შეუსაბამოდ, კარგად გამოიყურება. თუმცა დაავადება პროგრესირებს და ხშირად, როცა ავადმყოფი თავს ცუდად იგრძნობს, უკვე გვიან არის. ეს რომ არ მოხდეს, გირჩევთ:

თუ გაურკვეველი მიზეზით სიცხემ აგინიათ, გამოცინებთ და ეს მდგომარეობა სამ დღეზე მეტხანს გრძელდება, თანაც თუ არსებობს ინფექციის შესაძლო შეჭრის კერა (მცირე ზომის ქრილობა, ჩირ-

ქგროვა კანზე ან ლორწოვანზე), აუცილებლად მიმართეთ ექიმს.

როგორ მკურნალობენ საუსისს

ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში მიდგომა თავისებურია. გასათვალისწინებელია დაავადების სტადია, ავადმყოფის ორგანიზმის თავისებურებანი, თანმხლები დაავადებები, გენეტიკური ფაქტორები.

დაავადების პირველ ეტაპზე ძირითადად, ანტიბიოტიკებით მკურნალობა კმარა; შორს ნასულ შემთხვევაში კი, სისხლის განმუწვა, შოკის საწინააღმდეგო ლონისძიებები, ხელოვნური სუნთქვის აპარატის ჩართვა საჭირო. ანტიბიოტიკის სწორად შერჩევა სეფსისის საწინააღმდეგო მკურნალობის ერთ-ერთი ყველაზე მნიშვნელოვანი მომენტიცაა, რადგან სწორედ ანტიბიოტიკი გახლავთ მიკრობთან ბრძოლის მთავარი იარაღი. საქმე იოლდება, როცა სისხლიდან მიკრობი ამოიტესება და განისაზღვრება მისი მგრძობელობა ანტიბიოტიკების მიმართ, მაგრამ ზოგ შემთხვევაში, თვით უძირკველი სეფსისის დროსაც კი, სისხლიდან ბაქტერიის გამოყოფა ვერ ხერხდება. ასეთ შემთხვევაში, ექიმი საკუთარ გამოცდილებაზე დაყრდნობით არჩევს ანტიბიოტიკს. ამისთვის ის ითვალისწინებს მიკრობის შეჭრის გზას, სეფსისის მიმდინარეობის თავისებურებას, ანტიბიოტიკის შეღწევალობას სხვადასხვა ქსოვილში, ორგანიზმის თავისებურებებს. ასე რომ, ყოველად დაუშვებელია ამ პრეპარატებით თვითმკურნალობა.

ყოველ საექმო შემთხვევაში, ავადმყოფი ექიმმა სეფსისოლოგმა უნდა გასინჯოს. დიაგნოზის დაზუსტება და მკურნალობა კი სეფსისის ცენტშია საჭირო. ■

მუსიკის სასწავლებრივი ძალა

მოცარტის მუსიკას სასწავლებრივი ძალა აღმოაჩნდა — მისმა მოსმენამ გლაუკომიან და მხედველობის ფუნქციის ნევროლოგიური დარღვევის მქონე პაციენტების მდგომარეობა საგრძობლა გააუმჯობესა.

ბრაზილიელ მეცნიერთა ექსპერიმენტში მხედველობის სხვადასხვა ხასიათის დარღვევის მქონე სამოცამა ადამიანმა მიიღო მონაწილეობა. პაციენტების ნახევარი მოცარტის მუსიკის თანხლებით მხედველობის

ველის ავტომატიზებული გამოკვლევისთვის ემზადებოდა, დანარჩენები კი, სრულ სიჩუმეში ელოდნენ ტესტირების დაწყებას.

მხედველობის ველის ავტომატიზებული კვლევა, მხედველობის ფუნქციის შემსწავლელი მეტად გავრცელებული მეთოდია. კვლევის დროს, თეთრი ფიგურა თეთრ ფონზე პროეცირდება, ხოლო გამოსაკვლევა პირმა, როცა ამ გამოსახულებას გარკვევით დაინახავს, სიგნალი უნდა მისცეს.

პაციენტებმა, რომლებიც მოცარტის მუსიკის თანხლებით ელოდნენ ტესტირების დაწყებას, ამოცანას გაცილებით სწრაფად გაართვეს თავი.

ბრაზილიელ მეცნიერთა აზრით, მიღებული მონაცემები გვაძლევს საფუძველს ვივარაუდოთ, რომ მოცარტის მუსიკა დადებით გავლენას ახდენს დროისა და სივრცის აღქმაზე და ადამიანის

ტვინში ვიზუალური ინფორმაციის გადამუშავების სისწრაფეს ზრდის.

გენიალური კომპოზიტორის მუსიკის დადებითი ზეგავლენა მსმენელთა ჯანმრთელობასა და ნიჭზე, მეცნიერებს ადრეც არაერთხელ აღუნიშნავთ. ამ მოვლენას მოცარტის ეფექტიც კი უწოდებენ. მცირე ხნის წინ აღმოჩნდა, რომ მოცარტის ნაწარმოებები მათემატიკისადმი მიდრეკილებას ზრდის და მუცლადყოფნის პერიოდში, ნაყოფის ტვინის განვითარებას აჩქარებს. ■

მჯანა აფთიაქი გულის სამსახურში

● აიღეთ 1 ლ თაფლი, 10 ცალი ლიმონის წვენი, 10 თავი დანაყილი ნიორი. ეს ყველაფერი ერთმანეთში აურიეთ, ჩაასხით ქილაში, თავზე დაასურეთ და ერთი კვირის განმავლობაში ასე დატოვეთ. მიიღეთ ყოველდღე (4 ს/კ ერთ ჯერზე). ყლაპეთ ნელ-ნელა. ერთი ქილა 2 თვე უნდა გეყოთ. კარგია სტენოკარდიისა და სისხლის მიმოქცევის უკმარისობის დროს.

● 2 ს/კ კუნელის ყვავილს დაასხით 1 ჭ წყალი და ათი წუთი ადუღეთ, შემდეგ გადმოდგით, გააცივეთ და გადანურეთ. მიიღეთ 1 ს/კ, დღეში 3-4-ჯერ. კუნელი ტონუსს მატებს გულის კუნთს, აქრობს არითმიას და ტაქიკარდიას, აქვეითებს არტერიულ წნევას. ნახარში გამოიყენება სტენოკარდიის, არითმიისა და სისხლის მიმოქცევის უკმარისობის დროს.

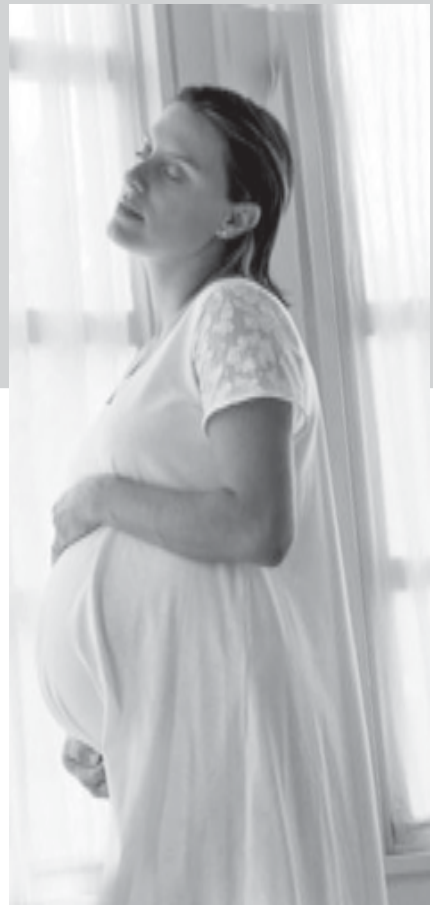
● აიღეთ 1 ნილი კრახანა, 1 ნილი ფარსმანდუკი, 1 ნილი ვალერიანის ფესვი. ეს ყველაფერი აურიეთ ერთმანეთში, 1 ს/კ ნარევეს დაასხით 1 ჭ წყალი და 3 საათით გააჩერეთ. შემდეგ დადგით ცეცხლზე და 5 წუთი ადუღეთ. გააცივეთ და გადანურეთ. მიიღეთ დღეში სამჯერ. ■

მომავალი დედაბისთვის აკრძალული და საჭირო ელემენტები

ბავშვს ელით? ესე იგი საკუთარი თავი მხოლოდ თქვენ აღარ გეკუთვნით — თქვენს საქციელზე პატარას ჯანმრთელობაა დამოკიდებული.

ცხრა თვე, ორმოცი კვირა ან 280 დღე — აი, ამდენი დრო სჭირდება პატარას, ერთი ციკქა უჯრედიდან ადამიანად რომ ჩამოყალიბდეს. მთელი ამ ხნის განმავლობაში, დედის მუცელში მასზე პლაცენტა ზრუნავს. მისი მეშვეობით დედის ორგანიზმი ნამცეცას საკვებსაც აწვდის, ჟანგბადსაც და... მანე, ზოგ შემთხვევაში ტოქსიკურ ნივთიერებებსაც — ნიკოტინს, ალკოჰოლს და სამკურნალო საშუალებებს.

რა არის აკრძალული

მომავალი დედისთვის მანე ნივთიერებებს შორის, პირველი ადგილი უდავოდ ალკოჰოლს უკავია. ორსულობის პირველი სამი თვის განმავლობაში, ემბრიონი ალკოჰოლის უმნიშვნელო დოზის მიმართაც მგრძობიარეა და ერთი ბოკალი ღვინო ან კათხა ლუდი შეიძლება, საკმაოდ ძვირად დაგიჯდეთ. დღეს საკმაოდ ხშირია ნაყოფის თანდაყოლილი პათოლოგიები, რომლებიც ალკოჰოლის ზემოქმედებამ გამოიწვია. ექიმები ამას ალკოჰოლურ ემბრიოპათიას უწოდებენ. მის ნიშნებს შორის არის: გულის მანკები, სმენის დარღვევები, სახის განვითარების დეფექტები, ჰიპერატაქიურობა და სხვა ტვინისმიერი პათოლოგიები. სამი თვის ორსულობის შემდეგ კი, პლაცენტა უკვე ფორმირებულია და განსაკუთრებულ შემთხვევებში შეგიძლიათ, თავს ჭიქა ღვინის დალევის უფლება მისცეთ.

რაც შეეხება სიგარეტს — პლაცენტა რა თქმა უნდა, იცავს მოზარდ ნაყოფს, მაგრამ ის ფილტრი არ არის, რომელსაც სასარგებლო და მანე ნივთიერებების ერთმანეთისგან განსხვავება შეუძლია. ამიტომ პატარა თავის წილ სანამლავს სიგარეტის მოწევის დროსაც იღებს და მაშინაც, როცა დედა არ ეწევა, მაგრამ სიგარეტის კვამლით გაჟღერებულ გარემოში იმყოფება. სიგარეტის კვამლი 4000-მდე შხამიან და კანცეროგენულ ნივთიერებას შეიცავს: დარიშხანს, ბენზოლს, კადმიუმს. ყოველი ნაფაზის დროს, ნიკოტინი ჯერ დედის სისხლში ხვდება, შემდეგ კი — ნაყოფისაში.

რა საშიშროება ახლავს ამას?

განვითარების დეფექტები, ტვინის დაზიანება, გარდა ამისა, ნიკოტინი ხელს უწყობს სისხლძარღვების შევიწროებას, რაც საგრძობლად აქვეითებს ნაყოფის ჟანგბადით მომარაგებას და მისი ორგანიზმის ჰიპოქსიას იწვევს.

კოფეინი

შეიძლება თუ არა მომავალი დედისთვის ყავა? რა ქნან მათ, ვისაც დილა ამ არომატული სასმლის გარეშე ვერ წარმოუდგენია?

დანიელ ექიმთა მიერ ჩატარებულმა კვლევებმა აჩვენა, რომ ყველაფერი ყავის რაოდენობაზეა დამოკიდებული. თუკი ორსულის ორგანიზმში კოფეინი მეტისმეტად დიდი რაოდენობით ხვდება, ეს ბავშვის ჯანმრთელობაზე არცთუ ისე სასიკეთო გავლენას მოახდენს. დავაზუსტოთ — რას ნიშნავს „დიდი რაოდენობით“.

გამოკვლევისას გაირკვა, რომ ქალს, რომელიც დღის განმავლობაში რვა ფინჯანზე მეტ ყავას მიირთმევს, სამჯერ მეტი შანსი აქვს ავადმყოფი ბავშვი დაბადოს. მათთვის კი, ვინც დღეში ერთ-ორ ფინჯანს სჯერდება, ორსულობა ისევე მიმდინარეობს, როგორც მათთვის, ვინც ყავას დასანახავადაც ვერ იტანს.

ყოველივე ზემოთქმული შავ ჩაისაც ეხება. მწვანე ჩაის დალევა კი შეზღუდული არ არის. პირიქით, ექიმები მის გამოყენებას მიესალმებიან კიდევ.

წამლები

ტკივილგამაყუჩებლები, დამამშვიდებლები, საფადარათო, საძილე საშუალებები, გასახდომი აბები — ეს ის მედიკამენტებია, რომელთა მიღება ბევრს უბრალოდ ჩვევად ექცა. მათ შორის, ბუნებრივია, არიან ორსულებიც, რომლებიც ამაში ცუდს ვერაფერს ხედავენ. არადა, სულ ტყუილია!

წამლის გვერდითი ეფექტები განსაკუთრებით ცხადად, ორსულობის პირველი სამი თვის განმავლობაში ვლინდება. ერთი შეხედვით საკმაოდ უწყინარმა მედიკამენტმაც კი შეიძლება, ნაყოფის განვითარების სერიოზული დეფექტი გამოიწვიოს.

თუკი უეცრად მძიმედ გახდით ავად, მაღალი სიცხე გაქვთ და სხვა სიმპტომებიც აღგენიწნებათ, უქვიმოდ წამლის

მიღება არ გაბედოთ. აჯობებს, გამოცდილი ხალხური საშუალებებით შემოიფარგლოთ. თუმცა, ნურც იმას იფიქრებთ, რომ თუ ექიმმა ანტიბიოტიკი დაგინიშნათ, მას თქვენთვის ზიანის მოყენება სურს. აუცილებლობის შემთხვევაში, ექიმი ისეთ ანტიბიოტიკს შეგიჩრჩევთ, რომელიც ნაყოფზე მინიმალურ ზემოქმედებას ახდენს.

თუ თავი აუტანლად გტკივათ, შეგიძლიათ, პარაცეტამოლი მიიღოთ. ეს პრეპარატი ორგანიზმში სწრაფად იშლება და თირკმლების მეშვეობით გამოიყოფა. ასპირინის მიღება კი ორსულობისას დაუშვებელია.

ვიტამინები

ვიტამინური პრეპარატები ორგანიზმისთვის არა მარტო სასურველი, არამედ აუცილებელიც არის, ოღონდ ყურადღება მიაქციეთ რაციონში A ვიტამინის რაოდენობას. თუკი ორსულთათვის განკუთვნილი ვიტამინების რომელიმე კომპლექსს უკვე იღებთ, დამატებით რეტინოლის (A ვიტამინის) მიღება კაფსულების ან წვეთების სახით, პატარისთვის შესაძლოა, საზიანო აღმოჩნდეს.

მსოფლიო ჩემპიონმა დაბაბილი ქულაბი წაიღო

ქალაქე ფანებმა საუკეთესოდ აღიარეს

ფებურთში 2008 წლის ევროპის ჩემპიონატის შესარჩევ ციკლში საქართველოს ეროვნულმა ნაკრებმა წინა კვირაში მეოთხე შეხვედრა ჩატარა და მსოფლიო ჩემპიონ იტალიის ეროვნულ გუნდს დაუპირისპირდა. „სკუადრა აძურა“ ქართველები სთვის უცნობი მეტოქე არ გახლავთ და როგორც ევროპულ, ასევე მსოფლიოს საფებურთო გრანდებიდან, ჩვენებურებს აბინილებთან აქამდე ყველაზე მეტი — ოთხი მატჩი შექონდათ ნათამაშები. აქედან, ქართველები სამჯერ დამარცხდნენ, ხოლო ერთხელ დაპირისპირება ფრედ დასრულდა. აქვე გეტყვით, რომ ქართული ფებურთის ისტორიაში თბილისში მოქმედი მუნდიალის გამარჯვებული პირველად ჩამოვიდა. მანამდე საქართველოს დედაქალაქს მხოლოდ მოქმედი ევროპის პირველობის გამარჯვებული სტუმრობდა საბურთეთის ნაკრების სახით. როგორც გახსოვთ, ოტო რეპაგელის შეგირდებმა 2005 წლის 26 მარტს მიხეილ მესხის სახელობის სტადიონზე მასპინძლები 3:1 დამარცხეს.

ლამა თაბაბარი

ჩვენდა სამწუხაროდ, ქართულ-იტალიური მეხუთე შეხვედრაც „სკუადრა აძურას“ გამარჯვებით დასრულდა. სხვათა შორის, მატჩის წინ, ტოპმიოლერი არ მალავდა, რომ სტუმრები ფავორიტები იყვნენ: „მოხარული ვარ, რომ მსოფლიო ჩემპიონებს ვმასპინძლობთ, რომლებიც მომავალ შეხვედრაში ცხადია, ფავორიტის როლში იმყოფებიან. ჩვენ მოკლე დროის მონაკვეთში ისეთ ძლიერ გუნდებთან შეხვედრამ მოგვინია, როგორც საფრანგეთი, უკრაინა და გერმანია. ახლა კი, კიდევ ერთ გრანდს ვხვდებით. რა თქმა უნდა, აქტივიში მეტი ქულა რომ გვექონდეს, გაცილებით უკეთესი სატურნირო მდგომარეობა გვექნებოდა. იტალია ფავორიტია და საქართველო — აუტსაიდერი, თუმცა ისეც ხდება, რომ აუტსაიდერი ფავორიტს უგებს. ჩვენ სწორედ ამ როლში ყოფნა გვსურს და ამისთვის ყველაფერს გავაკეთებთ. მოგესხნებთ, ასათიანი, არველაძე და მუჯირი ტრაფირებული არიან, ხოლო დემეტრაძე, გოგუა და კობიაშვილი დისკვალიფიკაციის მიზეზით ვერ ითამაშებენ. ასეთ ვითარებაში შანსი ისეთ ფებურთელებს ეძლევათ, რომლებიც აქამდე ნაკრების ძირითად შემადგენლობაში იზვიათად ხვდებოდნენ. ისინი გერმანიასთან ამხანაგურ მატჩში გამოვცადეთ და ცუდი შთაბეჭდილება არ დაუტოვებიათ. თუ როგორც გერმანიაში ვითამაშეთ, იტალიასთანაც ისევე ვიასპარეზებთ, საბოლოოდ წარმატების ცუდი შანსი არ გვექნება.

შესარჩევ ციკლში იტალიელთა საივე თამაში ვნახე და ასევე, მათ გამოსვლას გერმანიის მსოფლიო ჩემპიონატზე ვაკვირდებოდი. საერთოდ, ისე ხდება, რომ მუნდიალზე გამარჯვების შემდეგ, მსოფლიო ჩემპიონებს თამაშში გარკვეულ დამასვლა აქვთ. შესარჩევ სტარტზე იტალიელებსაც ასე მოუვიდათ, მაგრამ ამჟამად გუნდი პროგრესირებს და სათამაშო ფორმას იბრუნებს. იტალიელები ფავორიტები არიან, მაგრამ ჩვენ მათ შემოთავაზებულ ტემპს 90 წუთი უნდა გავუძლოთ, რადგან სხვა გზა არ გვაქვს“.

თავის მხრივ, შეხვედრამდე **როზარტო დონადონი** შემდეგი თქვა: „საქართველოს ნაკრების შეხვედრები ვნახე და შემოიძლია ვთქვა, რომ თამაში ფიზიკურად ძლიერ მეტოქესთან მოგვინევს. გარდა ამისა, ქართველებს ორი-სამი უმაღლესი კლასის მოთამაშეც ჰყავთ. ტაქტიკას იმის მიხედვით შევარჩევთ, თუ რომელი ფებურთელები მიიღებენ მატჩში მონაწილეობას. ჩვენ ისეთ ნაკრებთან მოგვინევს დაპირისპირება, რომელმაც შესარჩევ ციკლში უკანასკნელი ორი შეხვედრა განსხვავებული ტაქტიკით ითამაშა. საერთოდ კი, უშუალოდ შეხვედრა გვაჩვენებს, მოუდანზე მოვლენები როგორ განვითარდება. დაპირისპირება ისეთ მოთამაშებთან მოგვინევს, რომლებსაც ჩვენზე ნაკლებად გაუმართლათ. ამიტომ, ისინი მოუდანზე გამარჯვებაზე დაგეშილები გამოვლენ და ყველაფერი უნდა გავაკეთოთ, რომ მოვიგოთ“.

თამაშის შემდეგ, ცხადია ორივე მწვრთნელი განსხვავებულ გუნდებზე იმყოფებოდა: **ალეკს ბოჯიოლინი**:

„ვთვლი, რომ მატჩი მაღალ დონეზე ჩავატარეთ და მეტოქეს ტოლი არ დავუდეთ, ვიდრე ფებურთელს გავცივებდნენ. გულდასაწყვეტია, რომ თავიდან თამაშს ვაკონტროლებდით და უადგილო გოლი გავუშვივით. მიუხედავად ამისა, გუნდმა მტკიცე ხასიათი გამოავლინა, შეხვედრის ბედის შემოტრიალება შეძლო და საპასუხო ბურთი გაიტანა. გარდა ამისა, პირველი ტაიმის მინურულს ანგარიშის გათანაბრების შანსიც გვექონდა, როდესაც ხიზანიშვილის დარტყმული ბურთი გვერდით ძელს მოხვდა. შემდგომ იყო საეჭვო გაძევება და კანკავა ამას ნამდვილად არ იმსახურებდა. მას უხეშად უკნიდან არ უთამაშია და ფებურთში ვარდნა გვერდიდან შესარულა. საბოლოოდ, დანიშნულ ჯარიმას ჩვენს კარში მეორე გოლი მოჰყვა. როგორც მსოფლიო ჩემპიონატიდან გახსოვთ, იტალია, როდესაც წინაურდება, მისი დამარცხება ძალიან ძნელია. ეს ჩვენც თვალნათლივ დავინახეთ. მატჩის დანყბამდე ვიცოდით, რომ 7-8 ფებურთელი გვაკლდა და უშუალოდ წინაღულს ამას მათეღვინიანის ტრაფეც დაემატა. აღნიშნულმა ფაქტმა წინასწარი ტაქტიკური სამუშაოები წყალში ჩაგვიყარა. უკანასკნელ სამ თამაშში

საქართველოს ნაკრების ფებურთელებმა 9 ყვითელი ბარათი მიიღეს, რაც იმის მიმანიშნებელია, რომ უმაღლეს საერთაშორისო დონეზე 90 წუთი მონაწილეობის შემდეგ, ორთაბრძოლებში შესვლას ვაგვიანებთ და ბარათების სიმრავლეც აქედან გამომდინარეობს. ჩვენი გუნდის ბევრ ფებურთელს საკუთარ კლუბებში, ძირითად შემადგენლობაში ასპარეზობა არ უნევთ, რაც ყვითელ ბარათებზეც აისახება. ჩვენ დაპირისპირება გვინევს მეტოქეებთან, რომლებიც მაღალ სისწრაფეზე ირჯებიან, რასაც დიდი მნიშვნელობა აქვს, რადგან წამის მესვლეებში ვაგვიანებთ. საბოლოოდ გადამწყვეტი ფიზიკური მომზადებაა, რაც არ გვყოფნის. მსაჯობაზე იმის თქმა შეიძლია, რომ არბიტრმა ყველა საეჭვო ჯარიმა საქართველოს ნაკრების საწინააღმდეგოდ დანიშნა. რაც შეეხება გაძევებას, რომელმაც მატჩში გადამწყვეტი როლი ითამაშა, ამ შემთხვევაში კანკავასთვის მეორე ყვითელი ბარათი არ უნდა მიეცა. შეხვედრის შემდეგ, ეს მსაჯთან დავაფიქსირე“.

როზარტო დონადონი:

„ჩვენ ვიცოდით, რომ დაპირისპირება ძლიერ გუნდთან მოგვინევდა, რომელიც ფრიად მოტივირებული გახლდათ. ყოველივე მშვიდი და განონაწირობული თამაში დაუპირისპირეთ. მართალია, მონაწილე გოლი გავციტანა, მაგრამ მეორე ტაიმში სიმშვიდე შევინარჩუნეთ და შეხვედრა ლოგიკურ დასასრულამდე მივიყვანეთ. გატანილი გოლები მხოლოდ ქართველთა დაცვის შეცდომების ბრალი არ იყო, რადგან იტალიის შეტევის ხაზის ფებურთელებმა ბევრი სახიფათო მომენტი შეუქმნეს საკუთარ თავს და ასევე, თანაგუნდელებს. მსაჯობის შეფასება არ მჩვევია. ისინი პროფესიონალები არიან და საკუთარ საქმეს აკეთებენ. არბიტრები, ხანდახან ცდებიან, ისევე როგორც ჩვენ. განვილ თამაშზე მსაჯს, ჩემი აზრით, არც პოზიტიური გავლენა მოუხდენია ვინმეს სასარგებლოდ და არც ნეგატიური რომელიმე მხარის საზიანოდ. რაც შეეხება ალესანდრო დელ პიეროს განაცხადში არმყევანას, მე წინასწარ მქონდა განსაზღვრული, ვინ იქნებოდა სასტარტო შემადგენლობაში და რომელ ფებურთელს

თეთრი სიკვდილი

დასანვისი იხ. „გზა“, №34-41

ავტორი დროებით ტოვებს გიოჭელიძეს, რომელსაც ძმაცაცის — ზაზა გორგაძის მკვლელობაში სდებენ ბრალს, მის ძმას — რეზოს, რელიგურ მკვლელს — თბილისის ერთ-ერთი რაიონის კრიმინალური პოლიციის უფროსს მერაბ მესხს, მოკლული ბიჭის ასევე დაპატიმრებულ ძმას — ვახო გორგაძეს, და მოქმედების ადგილსაც ცვლის: „გზის“ წინა ნომერში თბილისიდან სამტრედიის რაიონში გადავინაცვლეთ. ტრასაზე ავტოავარია მოხდა: მიკროავტობუსი ხევში გადაიჩეხა და 3 კაცის სიცოცხლე შეინიღრა. მაგრამ პირადობის დამადასტურებელი რაიმე საბუთი მხოლოდ ერთ მათგანს აღმოაჩნდა... ამით აღძრული პოლიციელთა ეჭვი მდინარის ნაპირზე აღმოჩენილმა, დაცხრილულმა გვამმა დაადასტურა: შემთხვევის ადგილზე არა ავტოავარია, არამედ მკვლელობა მომხდარა. სამმართველოს უფროსის გადაწყვეტილებით, საქმის გამოძიება ახალბედა გამოძიებელს ნიკა ბარამიძეს ეკისრება...

დარახველიძისა და ბერიძის ოჯახის წევრები ერთსაათიანი ინტერვალით გამოჩნდნენ პროზექტურაში. იმ დროისთვის ნიკასთვის არაფერი იყო ცნობილი ამ ადამიანებს შორის არსებული კავშირის შესახებ. ის იმედოვნებდა, რომ ამის გარკვევაში გარდაცვლილთა ოჯახის წევრები დაეხმარებოდნენ, მაგრამ მისი მოლოდინი ამაო აღმოჩნდა. გარდაცვლილთა ახლო ნათესავებმა გამოძიებელს აცნობეს, რომ მათ არაფერი აკავშირებდათ ერთმანეთთან. თუმცა დარახველიძის ოჯახის წევრებმა მაინც შეძლეს ნიკას დახმარება. მათ იონ გარდაცვლილში დარახველიძის ახლო მეგობრები ამოიცნეს. ისინი თბილისში მცხოვრები აკაკი კუტივაძე და ზურაბ ფურცელაძე აღმოჩნდნენ. გამოძიებლისთვის ასევე საინტერესო აღმოჩნდა

გოგა მანველიძე

დარახველიძისა და მისი მეგობრების წარსული. გაირკვა, რომ სამივე გარდაცვლილი წარსულში რანდენჯერმე იყო ნასამართლელი. როგორც კი დარახველიძის ოჯახის წევრებმა სული მოითქვეს, ნიკა მათ ოფიციალურ დაკითხვას შეუდგა.

— თქვენთვის ცნობილია, რომ ივანე საზღვარგარეთ იმყოფებოდა და სწორედ დალუპვის წინაღამეს გადმოკვეთა საქართველო-თურქეთის საზღვარი? — ჰკითხა დარახველიძის ძმას.

— არა, — უპასუხა მან.
— რა არ იცით? — განაგრძო ნიკამ.
— ივანე საზღვარგარეთ რომ იმყოფებოდა თუ შინ რომ ბრუნდებოდა?

— ბოლო ერთი თვის განმავლობაში ივანე ევროპაში იმყოფებოდა, მაგრამ ჩემთვის უცნობი იყო მისი საქართველოში დაბრუნების თარიღი, — დაახუსტა დარახველიძის ძმამ.

— საფრანგეთში... — ნიკამ საქალაქედეს ჩახედა.
— დიას, ის საფრანგეთში გაემგზავრა.

— მიზეზს ხომ ვერ დამისახელებთ? — ჰკითხა ნიკამ.

დარახველიძის ძმამ მზერა აარიდა ნიკას და ყრუდ ჩაილაპარაკა:

— მე არაფერი ვიცი მისი საქმიანობის შესახებ.

— მე კი მგონია, რომ რაღაცას მიმაღავთ! — მკაცრი ტონით აღნიშნა ნიკამ.

— ვერაფრით დაგეხმარებით, — მიუგო დარახველიძის ძმამ.

— მე დახმარებას არ გთხოვთ. ახლა ყოველ უმნიშვნელო დეტალსაც კი უდიდესი მნიშვნელობა აქვს. თქვენი ძმა გამიზნულად მოკლეს. ეს არც უბედური შემთხვევა იყო და არც უბრალო შეხლა-შემოხლა. ვილაციისთვის ცნობილი იყო მისი დაბრუნების თარიღი. მას ელოდნენ. ახლა მისი მკვლეელი თავისუფლებას იმყოფება და შესაძლოა, ახალ თავდასხმასაც ამზადებს!..

— მე მართლა ვერაფრით დაგეხმარებით, — თავი გააქნია დარახველიძის ძმამ. — ბოლო ერთი წლის განმავლობაში, ივანემ ჩვენთან ურთიერთობა შეწყვიტა და მე მხოლოდ უცხო ადამიანებისგან თუ ვიგებდი, სად იყო ის...

ნიკა მორიგი კითხვის დასმას აპირებდა, მაგრამ სწორედ ამ დროს გვიემ დაურქვა და მის კაბინეტში მისვლა უბრძანა.

— რამდენიმე წუთით დაგტოვებთ. შემდეგ განვაგრძობთ საუბარს. მანამდე კი იფიქრეთ, ღირს თუ არა ამ საუბრის გაგრძელება, — უთხრა ნიკამ დარახველიძის ძმას და სწრაფად გავიდა

ოთახიდან.
გივი მოლოდინით სახსე მზერით შეეგება გამოძიებელს. ოთახში შესვლისთანავე მიანიშნა სკამზე და როგორც კი ნიკა მის პირდაპირ დაჯდა, საქმეზე გადავიდა:

— შენთვის საინტერესო იქნება ახალი მონაცემების გაცნობა.

— რა მონაცემების? — ჰკითხა ნიკამ და ამასთან ერთად, ყურადღებით შეათვალა ირა ორმოცდაათიოდე წლის მამაკაცი, რომელიც მაგიდის მეორე მხარეს იჯდა.

— ეს ჯეშალ ბერიძის ბათუმელი მეგობარია, რომელმაც პირადად ნახა დარახველიძე და მისი მეგობრები, — უპასუხა გივიმ.

— სად შეხვდით მათ? — მიუბრუნდა ნიკა, ბერიძის მეგობარს.

— სარფში, — უპასუხა მან.

— შეგიძლიათ, დაწვრილებით მიამბოთ, რა ვითარებაში შეხვდით ამ ადამიანებს? — განაგრძო ნიკამ.

— შემიძლია, — მამაკაცმა პაუზა გააკეთა და შემდეგ განაგრძო: — ის მიკროავტობუსი მე და ჯეშალმა შევიძინეთ. ერთი ხანობა მარშრუტზე ვმუშაობდით, მაგრამ შემდეგ ფირმის მფლობელს წავეჩხუბეთ და სამუშაო მივატოვეთ...

— რა კავშირი აქვს ყოველივე ამას თქვენი მეგობრის დალუპვასთან? — შეაწყვეტინა ნიკამ.

— პირდაპირი კავშირი აქვს... მარშრუტის მიტოვების შემდეგ, მე და ჯეშალი სარფში გადავბარგდით. იქიდან ვეზიდებოდით ტვირთებს და მგზავრებიც გადაგვყავდა. სწორედ ტვირთის გადასატანად მოვიდა ის ხალხი ჩვენთან...

— საშუალო ზომის ყუთი... — ნიკამ მეფუტკრის ჩვენება გაიხსენა.

— არა, ის ყუთი არ იყო, — თავი გააქნია ბერიძის მეგობარმა.

— მაშ რა იყო? — გაუკვირდა ნიკას.

— კუბო!..

— კუბო?! — ნიკამ გაოცებული მზერა ესროლა მამაკაცს.

— დიას, — თავი დაუქნია მან, — თუთიის კუბო...

— ეს მართლაც მოულოდნელი იყო ჩემთვის, — ნიკამ გივის გახედა.

— და არა მხოლოდ შენთვის, — უპასუხა გივიმ.

— იმ მამაკაცებს ვინ შეუთანხმდა? — კვლავ ბერიძის მეგობარს მიუბრუნდა ნიკა.

— ჯეშალი... მე რაღაც საქმე მქონდა მოსაგვარებელი და ჯეშალი მართო დეტოვ. უკან დაბრუნებულს კი, მიკროავტობუსთან ის მამაკაცები დამხვდნენ. ისინი უკვე შეთანხმებოდნენ ჯეშალს.

— სად მიჰქონდათ კუბო?

— თბილისში.

— გარდაცვლილის თაობაზე რა იცით?

— არაფერი, — ჩაილაპარაკა მამაკაცმა.

— კიდევ რისი დამატება შეგიძლიათ?

— მეტს ვერაფერს დავამატებ. მე მხოლოდ კუბოს მიკროავტობუსში გადატანაში მივხვდარე იმათ. შემდეგ ჯემალი თბილისში გამოემგზავრა. დღისით კი, მისი დალუპვის შესახებ შევიტყვე.

— კიდევ გაინტერესებს რამე? ჰკითხა გივიმ ნიკას.

— ჯერჯერობით არაფერი.

— მაშინ, თქვენ გარეთ დაგველოდეთ. რამდენიმე წუთში ჩვენებს ჩამოგართმევთ, — მიმართა გივიმ მამაკაცს და როცა ის გავიდა, ნიკას მიუბრუნდა: — რას იტყვი?

— მდიდარი პრაქტიკით ვერ დავიკვებნი, მაგრამ ასეთი შემთხვევა სასწავლო ლიტერატურაშიც კი არ ამომიკითხავს, — მხრები აიჩეჩა ნიკამ.

— მსგავსი შემთხვევა არც მე მახსოვს, — დაეთანხმა გივი.

— მხოლოდ ერთი რამ არის ნათელი: ამ დანაშაულის მიზეზი კუბოში უნდა ვეძიოთ...

— გეთანხმები, — უპასუხა გივიმ. — რა ვერსიას შემომთავაზებ?

— მგონი, კონტრბანდასთან უნდა გვექონდეს საქმე, — ივარაუდა ნიკამ. — იქნებ კუბოში საერთოდ არ იყო ცხედარი. საბაჟოზე მოგვიწვეს ამის გარკვევა.

— საბაჟოს უკვე დავუკავშირდი. მათ გვაცნობეს, რომ კუბო საფრანგეთიდან იყო გამოგზავნილი და მის ტრანსპორტირებას დარახველიძე და კუტივაძე ახდენდნენ.

— გამოდის, რომ ფურცელაძე მათ საბაჟოზე ელოდა, — შენიშნა ნიკამ.

— მართალი ხარ, — თავი დაუქნია გივიმ.

— გარდაცვლილის თაობაზე რა გვაცნობა საბაჟომ? — დაინტერესდა ნიკა.

— გარდაცვლილია თბილისის მკვიდრი, 35 წლის კონსტანტინე ზარანდია. ის ერთი კვირის წინ დაიღუპა პარიზში. ოფიციალური ცნობით, საცხოვრებელი სახლის ფანჯრიდან გადმოვარდა.

— დარახველიძესა და ზარანდიას შორის კავშირი თუ დადგინდა? — იკითხა ნიკამ.

— დადგინდა... საელჩოს მონაცემებით, დარახველიძე თავად გამოცხადდა საავადმყოფოში და საელჩოს წარმო-

მადგენლებთან შეხვედრისას, საქართველოში გემის გადმოსვენება ითავა. მისი მარშრუტი ასეთი იყო: პარიზიდან — სტამბულში თვითმფრინვით გადმოფრინდა. შემდეგ კუბო მიკროავტობუსით გადმოიტანა საქართველოში. სარფში კი ბერიძეს შეუთანხმდა კუბოს თბილისში გადმოტანაზე.

— ეს ოფიციალური მონაცემებია? — დაინტერესდა ნიკა.

— ჯერჯერობით მხოლოდ სატელეფონი საუბარი შევქელი. მაგრამ უახლოეს მომავალში საგარეო საქმეთა სამინისტრო ოფიციალურ მონაცემებს მოგვანვდის. ამ მონაცემებს შენ გად-

მოგცემენ. როგორ აპირებ ძიების გაგრძელებას?

— პირველ რიგში, ზარანდიასა და დარახველიძის კავშირებში უნდა გავეკვვე. ამისთვის თბილისში გამგზავრება დაჭირდება.

— რით დაგეხმარო? — ჰკითხა გივიმ.

— თავდამსხმელთა მანქანის მოძებნაში დაჭირდება დახმარება. ინტუიცია მკარნახობს, რომ თავდამსხმელები თბილისში უნდა ვეძებოთ. თბილისამდე კი მათ საკმაოდ დიდი ხანი უნდა ემგზავრათ. იქნებ საპატრულო პოლიციამ მოგვანოდის რაიმე მონაცემი ავტომობილისა და მისი სანომრე ნიშნების შესახებ.

— ვეცდები დაგეხმარო, მაგრამ ნაკლებად სავარაუდოა, რომ ამ გზით მკვლელებზე გასვლა შეძლო... — ჩაილაპარაკა გივიმ.

— რატომ?

— ერთ გარემოებას მიაქციე ყურადღება: დარახველიძის გარდა, არც ერთ დალუპულს არ აღმოაჩნდა პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტი. როგორ გგონია, რატომ მოხდა ეს?

— დოკუმენტები თავდამსხმელებმა გაიტაცეს.

— მართალი ხარ. შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ ფურცელაძეს მართლაც, არ გააჩნდა პირადობის დამადასტურებელი დოკუმენტი. მაგრამ კუტივაძე ვერაფრით ჩამოვიდოდა საფრანგეთიდან დოკუმენტების გარეშე და ბერიძეც არ მიუჯდებოდა საქვს მართვის მოწმობისა და ავტომობილის საბუთების

გარეშე. ჩვენ კი, მხოლოდ დარახველიძეს აღმოვუჩინეთ პასპორტი, ისიც იმიტომ, რომ ავარიისას ის მიკროავტობუსის ქვეშ მოყვა და თავდამსხმელებმა დრო აღარ დაკარგეს მის პასპორტზე... როგორ ფიქრობ, რა მიზანს ისახავდნენ თავდამსხმელები პასპორტების გატაცებით?..

— ვფიქრობ, დროის მოგება სურდათ, — უპასუხა ნიკამ.

— მართალი ხარ, — თითები გაატკაცუნა გივიმ. — მათთვის წინასწარ იყო ცნობილი, რომ მიკროავტობუსი ბათუმში, მძღოლის ოჯახის ნევრებთან მიგვიყვანდა, შემდეგ კი დარახველიძისა და მისი მეგობრების კვალზეც გაგვიყვანდა. მაგრამ მათი ანგარიშით, ეს რამდენიმე საათის შემდეგ უნდა მომხდარიყო — იმ

დროისთვის, როდესაც ისინი სამშვიდობოს იქნებოდნენ გასული!.. მეთანხმები?

— გეთანხმებით, — თავი დაუქნია ნიკამ.

— ეს კი, თავის მხრივ, იმაზე მიგვანიშნებს, რომ ისინი საკმაოდ შორს მიემგზავრებოდნენ, სავარაუდოდ — თბილისში...

— ამაზე მეტად, მათი თავხედური მოქმედება მაფიქრებს...

— ამაშიც გეთანხმები. უდავოა, რომ თავხედულად მკვლელებთან გვაქვს საქმე. ამიტომაც გაფრთხილებ: მაქსიმალური ყურადღება გამოიჩინე და ჩემთან შეთანხმების გარეშე, მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები არ მიიღო.

— გასაგებია, — მიუგო ნიკამ და ასადგომად წამოიწია.

— და კიდევ ერთი რამ... — გივიმ

პაუზა გააკეთა და შემდეგ დასძინა: — ამ საქმით მთელი სამმართველო დაინტერესდა. დღეიდან და მომავალშიც, წესად გაიხადე — საქმის თაობაზე ვინმესთან ერთი სიტყვაც კი არ უნდა დაგცდეს.

— თანამშრომლებთანაც?... — გაიკვირვა ნიკამ.

— თანამშრომლებთანაც... არის ერთი გარემოება, რომელიც ძალიან არ მომწონს და მართლაც მაფიქრებს...

— რა გარემოება?

— ასეთ თავდასხმას მხოლოდ შემოღობილი თუ განახორციელებდა ან კიდეც, ადამიანი, რომელსაც ძალიან ძლიერი მფარველები ჰყავს!..

— თქვენ გგონიათ, რომ მეფუტკრის ჩვენებას მართლა აქვს რეალური საფუძველი?..

— ამჟამად უმნიშვნელოა, თუ რას ფიქრობ. მთავარი — ჩემი ბრძანებაა:

საქმის თაობაზე გარეშე პირებთან ერთი სიტყვაც კი არ უნდა დაგცდეს. ვისაც რაიმე აინტერესებს, პირადად მე მომმართოს... ყველაფერი გასაგებია?

— გასაგებია, — თავი დაუქნია ნიკამ.

— მაშინ, შეგიძლია ნახვიდე, — დაასრულა გივიმ და მაგიდაზე გაშლილ დოკუმენტებს მიუბრუნდა.

იმ ოციოდენუთში, ვიდრე ნიკა სამმართველოს ხელმძღვანელთან იმყოფებოდა, დარახველიძის ძმას რამდენიმე ლერი სიგარეტი მოენია.

მორიგ ლერს კი, ოთახში გამოშვების დარღვევებისთანავე მოუკიდა.

— განვაგრძოთ საუბარი? — ნიკა მაგიდას მიუჯდა და თვითონაც მოუკიდა სიგარეტს.

— მე არაფერი მაქვს დასამატებელი, — უპასუხა დარახველიძის ძმამ.

— კეთილი... — ნიკამ პაუზა გააკეთა და შემდეგ დასძინა: — კონსტანტინე ზარანდიას თუ იცნობ?

— კოტეს?! — სწრაფი მზერა ესროლა დარახველიძის ძმამ. — ვიცნობ. რა აკავშირებს კოტეს ჩემი ძმის საქმესთან?

— სწორედ ამის გარკვევას ვცდილობ.

— მაშინ, ამ კითხვით თავად კოტეს უნდა მიმართო.

— სამწუხაროდ, ეს შეუძლებელია: ზარანდიას დაიღუპა.

— როდის? — ჩავარდნილი ხმით იკითხა დარახველიძის ძმამ.

— ესე იგი, თქვენ არაფერი გსმენიათ მისი დაღუპვის თაობაზე?..

— არა.

— ის თქვენს ძმასთან ერთად იმყოფებოდა საფრანგეთში.

— კოტე საფრანგეთში დაიღუპა?!

— გაუკვირდა დარახველიძის ძმას.

— დიახ, — დაუდასტურა ნიკამ, — და ის თქვენმა ძმამ ჩამოასვენა საქართველოში.

— მე მართლაც არაფერი ვიცოდი ამის შესახებ... ახლა სად არის ზარანდიას გვამი?

— გვამი გაიტაცეს!

— გაიტაცეს?! — გაფითრდა დარახველიძის ძმა.

— გაიტაცეს... ახლა კი, შეგიძლიათ ამიხსნათ, რა აკავშირებდა თქვენს ძმასა და ზარანდიას?

დარახველიძის ძმამ ნერვიულად მოისრისა საფეთქლები და შემდეგ აღ-

ათად ვხვდებოდით ერთმანეთს. მის შესახებ მხოლოდ ის ვიცოდი, რომ ხშირად მიემგზავრებოდა საზღვარგარეთ...

— რამდენად ხშირად? — ჰკითხა ნიკამ.

— თითქმის ყოველთვის.

— რისთვის?

— მარწმუნებდა — ავტომანქანებით ვვაჭრობო.

— გარწმუნებდათ?..

— ჰო... მაგრამ მე არ მჯეროდა მისი.

რამდენიმე ჩემი მეგობარი იმავე საქმიანობას მისდევს, მაგრამ მნიშვნელოვანი შემოსავალი არც ერთ მათგანს არა აქვს, ძლივს გააქვთ თავი. ჩემმა ძმამ კი, ძალიან სწრაფად მოიწყო ცხოვრება. ახალი ბინა შეიძინა, მანქანა და ასე შემდეგ...

— თქვენ თვითონ რას მიანერდით მისი შემოსავლის ზრდას? — ჰკითხა ნიკამ.

— ქურდობას!.. — მოსხიბა დარახველიძის ძმამ.

— ესე იგი ფიქრობთ, რომ ივანე საზღვარგარეთ საქურდავად დადიოდა?..

— დარწმუნებული ვარ, მართლაც, ასე ცხოვრობდა. მისი ძმაცაცებიც ასეთები იყვნენ.

— ზარანდიას, კუტივაძეს და ფურცელაძეს გულისხმობთ?

— სწორედ მათ ვგულისხმობ. ამ ჯგუფს

ფურცელაძე ხელმძღვანელობდა. ის იყო ყველაფრის თავიდათავი...

— ივანეს მტრები ხომ არ ჰყავდა?

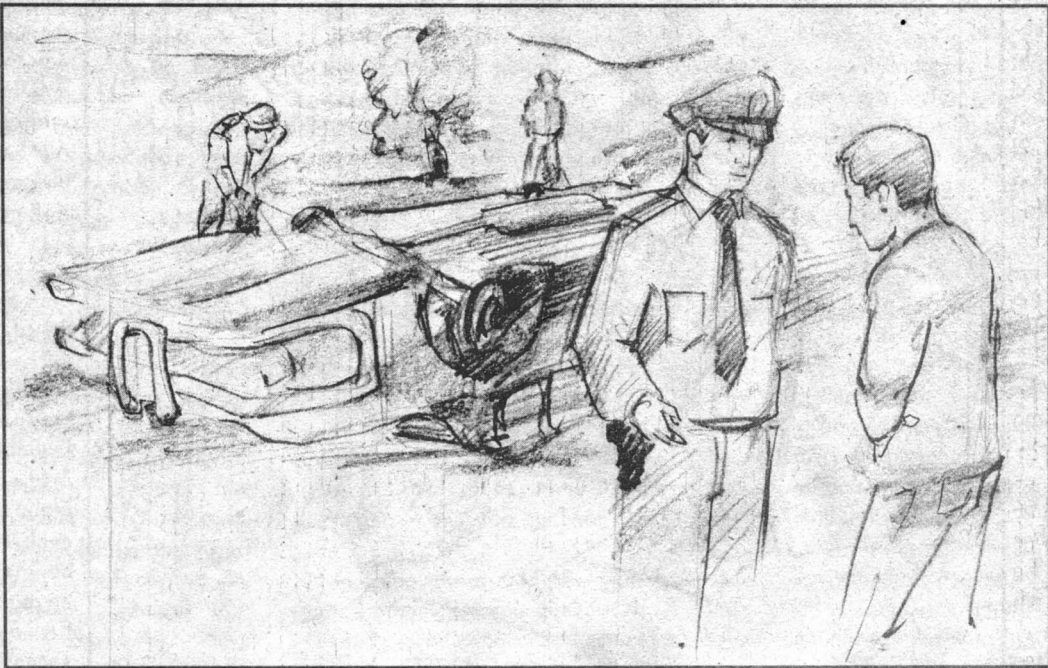
— მაგაზე ვერაფერს გეტყვით. შეიძლება, ჰყავდა კიდეც; მაგრამ თუ მკვლელობა მის მტრებს უკავშირდება, რისთვის დაიღუპნენ კუტივაძე და ფურცელაძე?

— გამორიცხული არაფერია... ივანეს სხვა მეგობრებს თუ იცნობთ? ისეთ ადამიანს, რომლებთანაც თქვენს ძმას საქმიანი ურთიერთობა ჰქონდა.

— ბოლო ხანებში ჩემს ძმას იშვიათად ვხვდებოდი და არ ვიცი, ვისთან ჰქონდა ურთიერთობა. მაგრამ ერთი კაცის დასახელება მაინც შემიძლია.

— გისმენთ...

— ამ ჯგუფში კიდეც ერთი წევრი შედიოდა — ფიტი კიბილური. ის ფუტყარაძის უახლოესი ძმაცადა იყო. ჩემი ძმა კი კოლონიაში გაიწვო. ერთი პერიოდი დღედაღამ ერთად იყვნენ. შემდეგ ჩხუბი მოუვიდათ და ერთმანეთს

აპარაკდა:

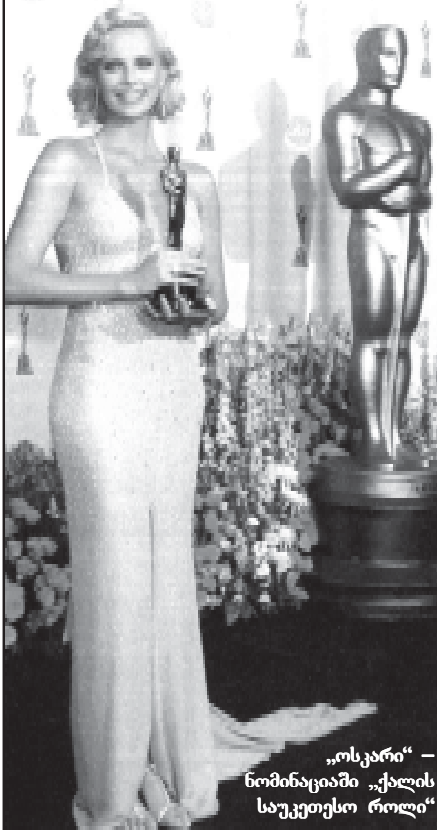
— ვგრძნობდი, რომ ივანე ცუდად დაამთავრებდა...

— მაინც, რა არ მოგნონდათ ძმის ქცევაში? — ჩაეძია ნიკა.

— ამაზე უარესი რაღა უნდა მომხდარიყო?.. წამალს გადააყოლა მთელი თავისი ცხოვრება და ჩვენი ოჯახიც. პირველად ციხეში ნარკოტიკის მოხმარებისთვის მოხვდა. შემდეგ მეორედაც შეაღო ციხის კარი და ისევ იმ წყეული წამლის გამო... კარგად მახსოვს, როგორ გვარწმუნებდა მაშინ: ეს ბოლო იყო, ოღონდ ციხიდან გამომიყვანეთ და წამალს სიახლოვეს აღარ გავეკარებო...

ვგრძნობდი, რომ გვატყუებდა, მაგრამ ძმა იყო და... ციხიდან მის გამოყვანას ჩვენი ბინა შეენირა. ერთი ხანობა ივანე მართლაც აღარ გაჰკარებია ნარკოტიკს. შემდეგ კი, ძველმა ძმაცაცებმა მოაკითხეს და ყველაფერი თავიდან დაიწყო. ეს აღარ ვაპატიე და მას შემდეგ, ცალკე ცხოვრება არჩია. იმ პერიოდში იშვი-

ზაჩარი ჭაჩანიძე:

„და ნიკო, ჰოზიანი და ნიკოლოზი – ზაჩარიანი ზაჩიანი ახლაც ზაჩარაფაფა!“

შესახებ, თუ როგორ გადაიქცა მისი ცხოვრება ჯოჯოხეთისკენ მიმავალ გზად და თუ ჩვენ მართლაც ადამიანები ვართ და არა მხეცები, ამ უბედურ სულს უნდა თანავუგრძნოთ მაინც.

— ფილმის ტიტრები გვამცნობს, რომ ეს ამბავი ნამდვილად მოხდა. რეალურ აილინს თუ შეხვედრის-ართ?

— არა, როდესაც ამ პროექტში მოვხვდი, იგი ცოცხალი აღარ იყო. ასეც რომ ყოფილიყო, დარწმუნებული არ ვარ, რომ მე, უცხო ადამიანს გულს გადამიშლიდა. სცენარს მისი წერილები დაედო საფუძვლად. ციხეში გატარებული 12 წლის განმავლობაში, აილინი მიჩინგანში მცხოვრებ მეგობარს წერილებს სწერდა, სადაც გულწრფელად, შეუღამაზებლად აღწერდა საკუთარ ცხოვრებას. აილინს დედა ადრე გარდაეცვალა. მამამ მარტობას ვეღარ გაუძლო და სიცოცხლე თვითმკვლელობით დაასრულა. ასე აღმოჩნდა აილინის ქუჩაში და 13 წლისა ძალადობის მსხვერპლი შეიქნა. მას ძალზე მძიმე ცხოვრება ჰქონდა! არავის მოკვლას არ აპირებდა: პირიქით, მისი მოკვლა სურდა და იძულებული იყო თავი დაეცვა... ასე ჩაიღინა პირველი მკვლელობა...

სამწუხაროდ, შარლიზ ტერონმა თავადაც კარგად იცის, ასეთი ამბები როგორც ხდება. 15 წლის ასაკში საშინელი მიზეზის გამო თავად მოუხდა პოლიციისთვის ჩვენების მიცემა, შარლიზი სამხრეთ აფრიკაში გაიზარდა. მამამისი — შარლი ფრანგი გახლდათ და სამშენებლო ბიზნესში მოღვაწეობდა; დედა — გერდა, გერმანელი იყო. ქალი ფერმაში მუშაობდა და ქალიშვილს ზრდიდა. თითქოს ყველაფერი კარგად მიდიოდა, მაგრამ მამამ სმა დაიწყო, მთვრალი შარლი კონტროლს კარგავდა. იმ საბედისწერო დღეს გააფთრებულმა ოჯახის მამამ თოვს ხელი დაავლო, ცოლ-შვილს მოკვლით ეშუქებოდა და როდესაც დედა-შვილი ოთახში ჩაიკეტა, შარლიმა კარს ტყვია დაახალა. მხოლოდ ამ ტრაგედიის მონანილებმა იციან დანამდვილებით, თუ რა მოხდა შემდგომ. პოლიციამ კი დაადგინა, რომ ბავშვისა და საკუთარი თავდაცვის მიზნით, გერდამ ქმარი სიცოცხლეს გამოასალმა! ფაქტების გათვალისწინებით, სასამართლომ გერდას ბრალი არ წაუყენა.

მსახიობისთვის ამ ინციდენტის შესახებ შეკითხვების დასმა არ შეიძლება! შარლიზის პრესატაშე ამის შესახებ ჟურნალისტებს მუდამ აფრთხილებს, მაგრამ ზოგჯერ ეს კითხვა მინც გაიჟღერებს ხოლმე. ასეთ დროს მსახიობი ამბობს, რომ ეს ამბავი დედამის ეხება და მხოლოდ მისი გადასაწყვეტია, სურს თუ არა წარსულის გახსენება. უკანასკნელად ამ მტკივნეულმა თემამ ამერიკული ტელევიზიის ეთერში გაიჟღერა. მა-

შინ ტერონმა თავი ვერ შეიკავა, აქვითინდა და აღიარა, რომ მრავალი წლის განმავლობაში ამბობდა, თითქოს მამა ავტოკატასტროფაში დაეღუპა... დღეს სიმაღლის დამალვა უაზრობაა, დღეს შარლიზის შესახებ, ყველამ ყველაფერი იცის...

ამ ამბის გახმაურების შემდგომ, შარლიზ ტერონისთვის სამშობლოში ცხოვრება აუტანელი შეიქნა. იგი სილაამაზემ გადაარჩინა — ნორჩმა ტერონმა სამოდულო კონკურსში გაიმარჯვა და სამუშაოდ ჯერ მილანში, შემდგომ კი პარიზში გადავიდა. შარლიზი ბავშვობიდან საბალეტო ხელოვნებით იყო გატაცებული. მისი შემოქმედებითი ბიოგრაფიის ერთი მნიშვნელოვანი ეტაპი ცნობილ ამერიკულ დასს — „ჯოფრი ბალეტს“ უკავშირდება, მაგრამ მუხლის სერიოზულმა ტრავმამ მის ოცნებას წერტილი დაუსვა. მამინ დედამ შარლიზს ლოს-ანჯელესის მიმართულებით რეისზე ბილეთი უყიდა.

— მართალია, თითქოს ერთმა კასტინგის რეჟისორმა ბანკში იმ დროს გნახათ, როდესაც მოლარეს გააფთრებული ეწუებოდათ და ამის შემდგომ ფილმში მიგინვიათ?

— ბანკში ყველას გადარევა შეუძლიათ, გამონაკლისი არც მე ვარ. ეს ამბავი სიმაღლესთან ახლოსაა, მაგრამ მაინც უნდა გითხრათ, რომ პირველი როლი ჩემი აგენტის წყალობით მივიღე. მასთან დღემდე ვთანამშრომლობ.

— პოლიფუდში მეორე მერილი მონროს კარიერას გინინასწარმეტყველებდნენ. თქვენთვის უფრო შეუფერებელი სურათი, ვიდრე „მონსტრია“, ძნელი წარმოსადგენია.

— რეჟისორის შემოთავაზებამ თავდაპირველად, მეც გამოაცა. ჩემთვის აილინის როლის თამაში ჰიმალაის მწვერვალის დაპყრობას უდრიდა. რატომ მიდიან ადამიანები მთებში? ალბათ საკუთარი შესაძლებლობების გამოცდა სურთ. გამონაკლისი არც მე გახლავართ. საკუთარ თავს ამ მწვერვალის დაპყრობა ვაძიულე.

— ნუთუ აუცილებელი იყო, რომ

ფული ალენი, შარლიზ გერონი და ჰელენ პანტი ფილმის — „ნიფორის ყელსაბაზის წყველა“ პრემიერას აღნიშნავენ. 2001 წ.

თქვენი გარეგნობა ასე დაგმეხინჯებინათ?

— უბედური, მაგრამ ლამაზი ქალისადმი თანაგრძნობა იოლი საქმეა და სულიერ ძალთა დახმავს არ საჭიროებს. მე კი მსურდა, მაყურებელი შოუში ჩამეგდო. მსურდა, მაძლარი ადამიანები სულიერი თვლევის მდგომარეობიდან გამომეყვანა, იძულებული გამეხადა ისინი, რომ საზოგადოებისგან განკვეთილი ქალის ბედის პერიპეტეები განეცადათ. ასეთი გმირები — დენიროს, ჰოფმანის, ნიკოლსონის ხვედრია. მე ისინი ბრძოლაში გამოვიწვიე. ჭეშმარიტად რთულ, ურთიერთსანაღამდეგო ხასიათის როლებს მსახიობ ქალებს ძალზე იშვიათად სთავაზობენ. რეჟისორები ჩვენში მხოლოდ ლამაზმანებს ხედავენ. ფილმის ბიუჯეტი მოკრძალებული იყო. ამიტომ ძვირად ღირებული გრიმის ფუფუნების უფლება არ გექონდა. იძულებული გავხდი, ნონაში 10 კგ მომემატებინა. კადრში სპეციალური კბილის პროთეზი მეკვთა. უხემ სიარულს, გმირის უესტიკულაციას დიდხანს ვსწავლობდი, მაგრამ არ გამჭირვებია. ამაში საბალეტო გამოცდილება დაემხმარა, რომელმაც „სხეულის ენით ლაპარაკი“ მასწავლა.

ამერიკელმა მაყურებელმა ფილმი როგორ მიიღო?

— ამ სურათის ერთ-ერთი პროდიუსერი თავად ვიყავი, ამიტომ გაქირავების საკითხი საკუთარ თავზე ავიღე. გულწრფელად ვალიარებ — დისტრიბუტორთა რიგი არ დამდგარა. ბევრმა მათგანმა არც კი იცოდა, მაყურებელი დარბაზში როგორ მიეზიდა. ჩვენ პუბლიკას გასართობ ფილმს არ ვთავაზობდით — ჩვენს სურათს მძიმე და რთული სულიერი დაძაბულობა ახლდა თან. ცოტა ხანში პრესაში პირველი დადებითი რეცენზიები გაჩნდა. ერთ-ერთი ყველაზე ცნობილი კინოკრიტიკოსი ტელევიზიით გამოვიდა და ჩვენს ფილმზე ისაუბრა. ამ გამოსვლამ სხვა ჟურნალისტებიც შეაგულიანა. მათი პუბლიკაციები ძალზე დაგვეხმარა. მე ძალიან ვაფასებ იმ ფაქტს, რომ სურათის ნახვის შემდგომ, პუბლიკას ერთი საერთო აზრი არ ჰქონდა: ერთნი — გმირისადმი თანაგრძნობით განიმსჭვალნენ, მეორენი — სიძულვილით. ჩვენი მიზა-

ნიც სწორედ ეს იყო! ე.ი. ჩვენ ობიექტურობა შევინარჩუნეთ.

— **უკვე გვიამბეთ იმის შესახებ, თუ როგორ შეხვედით ამ როლში, მაგრამ ალბათ როლიდან გამოსვლა არანაკლებ რთული პრობლემა იყო?**

— ეს ბოლომდე ჯერ-ჯერობით ვერ მოვახერხე, მაგრამ ფსიქოლოგიურ სტრესს გადავრჩი, რადგან მაშინვე სხვა სამუშაოზე გადავერთე. მელოდრამაში — „თავი ღრუბლებში“, სიყვარულის ამბავი მეორე მსოფლიო ომის ფონზე ვითარდება. იძულებული ვიყავი, ზედმეტი კილოგრამები სასწრაფოდ დამეკ-

ჯერა, შარლიზი და მისი საყვარელი ძალაღწერი ლოს-ანჯელესის შემოგარეში სეირნობისას

ბოიფრენდთან, მსახიობ სტიუარტ გაუნსენდთან ერთად

ლო და ახალ, სასიყვარულო ტალღაზე გადავწყობილიყავი. ჩემთან ერთად სურათში პენელოპა კრუსი და სტიუარტ ტაუნსენდიც თამაშობდნენ.

31 წლის ირლანდიელი სტიუარტ ტაუნსენდი სწორედ ის მამაკაცია, რომელსაც „ოსკარების“ გადაცემის ცერემონიაზე, ცრემლმორეულმა შარლიზმა სცენიდან საქვეყნოდ მადლობა გადაუხადა. წყვილმა ერთმანეთი გადაღებებზე გაიცნო და როგორც ეს ხშირად ხდება ხოლმე, ევროპული რომანი რეალურ ცხოვრებაში გაგრძელდა. ტაუნსენდი ბევრ ფილმში თამაშობს, მაგრამ პოპულარობა სურათმა — „გამოჩენილი ჯენტლმენთა ლიგა“ მოუტანა.

ბუნებრივია, რომ სიღამაზით შარლიზი მამაკაცთა ყურადღებას მუდამ იპყრობდა. უკანასკნელ ხანებამ-

დე, მაღალი საზოგადოების შეკრებებსა და წვეულებებზე მსახიობი როკმუსიკოს სტივენ ჯენინსთან ერთად ცხადდებოდა; მაგრამ როდესაც შარლიზმა ფილმში „ძარცვა იტალიურად“ ითამაშა, მსოფლიომ მისი და რომში კინოსტუდია „მირამაქსის“ წარმომადგენლის, თვალის მომჭრელი სილამაზის მქონე ფაბრიციო ლომბარდოს სიყვარულის ამბავი შეიტყო. ყველაგანსუფევმა ფოტორეპორტიორებმა რესტორანში ნახად მოალერსე წყვილის ფოტოსურათების გადაღება მოახერხეს.

— **როგორც ამბობენ, პაპარაცებს უამრავ თავსატებს უჩენთ და თქვენი გადამიკდე, არც სანარმოო ტრავმები აკლიათ.**

— ჭორები იმის შესახებ, რომ საწყალ ფოტოგრაფს თავს დავესხი, ძალზე გავვიადებუდით. ისინი მამა აბრამის ბატონები სულაც არ არიან. ბევრლი-ჰილზზე, ჩემი სახლის შორიხლოს ერთი კაფეა, სადაც მეზობელ მსახიობებთან ერთად ხშირად დავდივარ. ხომ წარმოგიდგენიათ, რა ხდება — სახლში ვარ, უეცრად ყავა მომინდა, ავტომობილში საშინაო ტანსაცმლით, მაკიაჟის გარეშე ჩავვექი და... ობიექტივის სამიზნე აღმოვჩნდი. სამსუხაროდ, პირად ცხოვრებაზე ჩვენს უფლებებს არავინ იცავს, ამის გამო, ხშირად სამიზნის როლში აღმოვჩნდებით ხოლმე.

— **„მონადირეთა“ ინტერესი სრულიად ბუნებრივია. როგორც ამბობენ, მალე თქვენს ცხოვრებაში სერიოზული ცვლილებები მოსალოდნელი.**

— ჯერჯერობით გადაწყვეტილი არაფერია. ყველა ქალი მისთვის სულიერად ახლობელი მამაკაცის პოვნაზე ოცნებობს. რაოდენ უზუნველყოფილი და დამოუკიდებელიც არ უნდა ვიყოთ, მაინც სულიერი სითბოსა და კომფორტს ვეძებთ. მარადიულ, სტაბილურ გრძნობებზე ვოცნებობთ, მაგრამ ამისთვის ქორწინება აუცილებელი სულაც არ არის. თუმცა — მომავალი გვიჩვენებს!

ყველა ქალი მისთვის სულიერად ახლობელი მამაკაცის პოვნაზე ოცნებობს

ჯადვრეა ლედის ახალი სიყვარული

34 წლის მსახიობსა და მომღერალს ჯადვრეა ლედის ერთ დროს კამერონ დიასთან, ლინდსი ლოხანთან და სკარლეტ იოჰანსონთან ჰქონდა სასიყვარულო რომანები გაჩაღებული. როგორც ჩანს, მას ამჯერად ახალი შეყვარებული ჰყავს. ეს ქალბატონი ფილმის — „ძირითადი ინსტინქტის“ ვარსკვლავი, 48 წლის შერონ სტოუნია. ახალი ვარსკვლავური რომანის დამადასტურებელი ფაქტი ჯერჯერობით ცოტაა, მაგრამ გასულ კვირას ლოს-ანჯელესის ერთ-ერთ ღამის კლუბში წყვილი, „არაფორმალური ურთიერთობის“ მომენტში გამოიჭირეს.

შაკირა სელთუნების სეთას აშენებს

შაკირა მშობლიურ ქალაქ ბარანკილიაში საქველმოქმედო კონცერტს ჩაატარებს, რომლის შემოსავალიც 1800 ბავშვზე გათვალისწინებული ხელოვნების სკოლის მშენებლობას მოხმარდება. ამ სკოლაში ის ბავშვები ისწავლიან, რომელთა ოჯახებმა კოლუმბიის სამოქალაქო ომის დროს სახლ-კარი მიატოვეს. შოუ შაკირას მსოფლიო ტურნეს Oral Fixation ფარგლებში, 15 ნოემბერს მომღერლის სამშობლოში გაიმართება. მომღერალი წელს Latin Grammy-ს 5 ნომინაციაზე იყო წარდგენილი. ამიტომ სამშობლოში მის კონცერტს ტრიუმფული დაბრუნების იერი დაჰკრავს. შაკირას იმ კოლუმბიელ ბავშვთა ბედი ალელვებს, რომლებიც ლიბერალ აჯანყებულთა და უკიდურესად მემარჯვენე გასამხედროებულ დაჯგუფებთან 50-წლიანი კონფლიქტის გამო, განათლების მიღების საშუალებას მოკლებულნი არიან. მომღერალმა ფონდი Pies Descalzos დააარსა, რომლის თანხებით, ბარანკილიას გარეუბანში მდებარე, პატარა ქალაქ ლა პლაიაში ინგლისურ-ესპანური სკოლა აშენდება. ლა პლაიას 20000-იანი მოსახლეობის 45%-ს ბავშვები შეადგენენ, რომელთა ნახევარზე მეტს სწავლის საშუალება არა აქვს. ფონდი Pies Descalzos 3380 ბავშვს უკვე ეხმარება. მათი ძირითადი ნაწილი კოლუმბიელ ლტოლვილთა 3 თემში ცხოვრობს. ბარანკილიაში ჩატარებულ კონცერტზე დასასწრები ბილეთის ღირებულება 8 დოლარია, მაშინ როდესაც შაკირას სხვა კონცერტების (ბოგოტასა და კალიში) ბილეთები 200 დოლარი ღირს.

ყვლაგე გავლენიან ძქვანთმანთა ათეული

ჟურნალმა Tatler-მა ყველაზე გავლენიან ქერთამიანთა სია გამოაქვეყნა. ამ სიაში მეთავე ადგილი რუსი ოლიგარქის, რომან აბრამოვიჩის მეუღლემ, ირინა აბრამოვიჩმა დაიკავა. პირველი ადგილი — მედიამანტა რუპერტ მერდოკის ქალიშვილს — ელიზაბეტ მერდოკს ხვდა წილად. მეორე პოზიციაზე გაერთიანებული სამეფოს უფლისწულ ჰარის 20 წლის მეგობარი გოგონა — ჩელსი დეივი გავიდა, რომელიც მუდამ შესანიშნავად გამოიყურება, პუბლიკის წინაშე ხშირად ჩნდება, თავი ღირსეულად უჭირავს და ამის გამო უინძორის სამეფო ოჯახის სახედ გადაიქცა. ლიდერთა სამეულში დიდ ბრიტანეთში ყველაზე მდიდარი ქერთამიანი ქალბატონი, კომპანია Arcadia-ს მფლობელის მეუღლე კრისტინა გრინიც აღმოჩნდა. გავლენიან ქერთამიანთა სიაში ერთადერთი მამაკაცი — ჯგუფ Duran-Duran-ის მუსიკოსი ნიკ როდსია. სრული სია კი ასე გამოიყურება:

1. ელიზაბეტ მერდოკი
2. ჩელსი დეივი
3. კრისტინა გრინი
4. კაროლ ბემფორდი
5. ლილი დონალდსონი
6. კამილა პარკერ ბოულზი
7. სინა მილერი
8. ნიკ როდსი
9. ნატალია ვესტმინსტერი
10. ირინა აბრამოვიჩი.

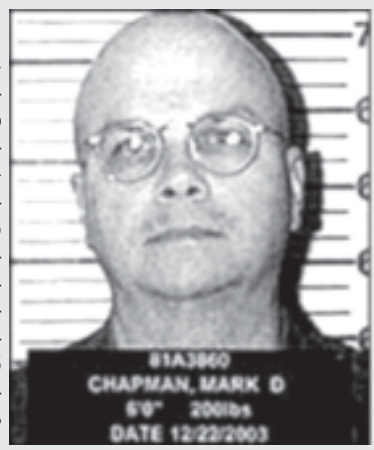
კინსტონ დანსცი სწავლას იწყებს

მსახიობმა კირსტინ დანსცი-მა კინოში თავი ბავშვობიდან დაიწყო, ახლა კი მზადაა, პოლიგუდი დატოვოს, რათა საკუთარ განათლებას მიხედოს. ადამიანი-ობობას და მარია-ანტუანეტას შესახებ შექმნილი ფილმების ახალგაზრდა ვარსკვლავმა გულწრფელად აღიარა, რომ ბედნიერების მისაღწევად მხოლოდ ფული და დიდება არ აკმაყოფილებს. „მე სწავლის გაგრძელებას სამხატვრო სკოლაში ვაპირებ. იმ მსახიობთა რიცხვს არ მივეკუთვნები, რომელთაც ერთმანეთის მიყოლებით რამდენიმე სურათში თავი მოსწონთ და აკმაყოფილებთ. ასეთ დროს ისეთი შეგრძნება მეუფლება, თითქოს არასრულფასოვანი ცხოვრებით ვცხოვრობ“, — განაცხადა მსახიობმა.

ჯონ ლენონის მკვლელს შიშვალმაგე უნაბი უთხარს

ჯონ ლენონის მკვლელს, მარკ დევიდ ჩემპენს მეოთხედ ეთქვა უარი შეწყალებაზე. ცნობილი მუსიკოსის 51 წლის მკვლელი სამუდამო პატიმრობას ნიუ-იორკის ჩრდილოეთ ნაწილში მდებარე ციხეში იხდის. სააგენტო Associated Press-ის ცნობით, ჩემპენს შეწყალების თხოვნის კიდევ ერთი შესაძლებლობა მხოლოდ 2008 წელს ექნება. შეწყალების კომისიის რეზოლუციაში აღნიშნულია, რომ მკვლელს შეწყალებაზე უარი ეთქვა „მის მიერ მოფიქრებული და ჩადენილი სასტიკი დანაშაულის უცნაური ბუნების გამო“. ჩემპენმა პატიმრობაში 25 წელი გაატარა. ნიუ-იორკის შტატის კანონმდებლობის თანახმად, მან შეწყალების თხოვნის უფლება 20 წლის შემდეგ მიიღო. მას შემდეგ პატიმარს უარი ოთხჯერ ეთქვა და ამის ერთ-ერთი მიზეზი ისიცაა, რომ ხელისუფლება ფიქრობს, რომ ჩემპენის სიცოცხლეს საფრთხე ემუქრება, რადგან მას რეგულარულად ემუქრებიან ანგარიშსწორებით. 1980 წლის 8 დეკემბერს, მარკ ჩემპენმა „დაკოტის“ (მრავალსართულიანი სახლი მანჰეტენზე, სადაც ჯონ ლენონი და მისი ოჯახი ცხოვრობდა) კიბესთან 5 ტყვია ესროლა ლეგენდარულ მუსიკოსს. დანაშაულის ადგილზე მისულმა პოლიციამ მკვლელი იქვე აღმოაჩინა. ჩემპენს გაქცევა არც უფიქრია. დამნაშავე მაშინვე დააკავეს, ლენონი კი საავადმყოფოში გადაიყვანეს, სადაც დიდი რაოდენობით სისხლის დაკარგვისგან გარდაიცვალა.

81A3860
CHAPMAN, MARK D
5'9" 200lb
DATE 12/23/2003

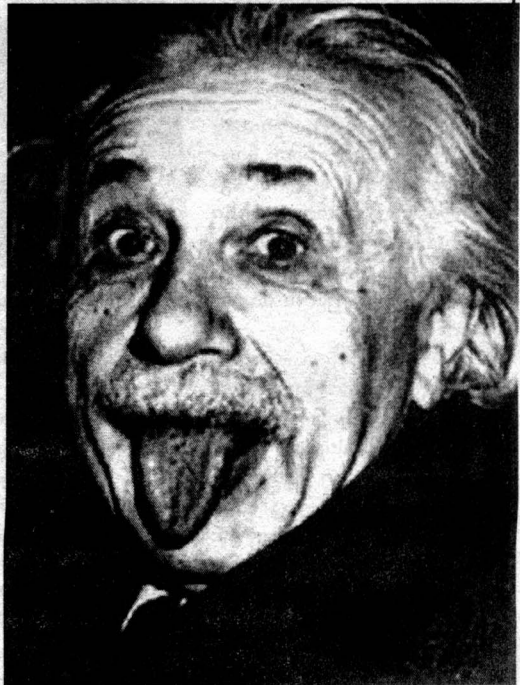

ბრაქენი და პილინო

მისი საფლავი არ არსებობს. XX საუკუნის ყველაზე სახელგანთქმული მეცნიერის ფერფლი მიმოფანტულია პრინსტონის, იმ საუნივერსიტეტო ქალაქის მახლობლად, სადაც უდიდესი ფიზიკოსი, მეცნიერებაში უკანასკნელი რევოლუციის ავტორის ცხოვრება დასრულდა. აინშტაინის გულისცემის გაჩერება იმას მოასწავებდა, რომ კაცობრიობამ დაკარგა ერთ-ერთი უკანასკნელი ბრძენთაგანი, რომელსაც მუდამ სევდიანი თვალები და გულში ჩამწვდომი მზერა ჰქონდა, ხოლო გენიალური გონება მსუბუქად და ლაღად შთაბერავდა სულს სრულიად წარმოუდგენელ იდეებს.

1879 წელს უილბლო კომერსანტისა და პურის გამყიდველის ქალიშვილის ოჯახში დაბადებული პირველი ვაჟი სასურველი შვილი იყო. ალბერტის მამა — ჰერმან აინშტაინი პრაქტიკული ჭკუის პატრონად მიიჩნეოდა, დედა — პოლინა აინშტაინი კი პირიქით, ამაღლებული და ფაქიზი ბუნების ქალი იყო. მომავალში უდიდეს ფიზიკოსს ბავშვობაში განმარტოება უყვარდა. ბავშვებისთვის ტრადიციული თამაშობანი ნერვებს უშლიდა და არასდროს კარგავდა დროს მათზე. მიუნხენის ქუჩებში, პრუსიელი ჯარისკაცების როლში, ხმაურიანი მარშით მიმავალ ბავშვებს რომ ხედავდა, ცრემლებს ღვრიდა ხოლმე გამწარებული. ასაკი რომ მოემატა, გერმანელი სამხედროების გამანადგურებელი ფრაზა წარმოთქვა: „თუ ვინმეს ნახავთ, მუსიკის თანხლებით სიამოვნებით რომ დადის მწკრივში მარშირებისას, ნათელია, რომ გამჩენმა თავის ტვინი სულ ტყუილბურალოდ უბოძა, მისთვის ზურგის ტვინიც სასვეებით საკმარისი იქნებოდა“.

მუსიკით მოჯადოებული დედამისი ცდილობდა, შვილისთვისაც ჩაენერგა ეს სიყვარული. ამიტომ ჯერ კიდევ ექვსი წლის ალბერტს ვიოლინოზე დაკვრის სწავლა დააწყებინა. თავდაპირველად, საკრავის წრიბინა ხმას ბიჭი წყობილებიდან გამოჰყავდა, მაგრამ 14 წლის რომ შესრულდა, შეიყვარა ვიოლინო და მოცარტის უერთგულესი თაყვანისმცემელიც გახდა.

წენ. მიღევა საუცხოო მათემატიკოსი იყო და თავისი მათემატიკური ნიჭი ალბერტის სამსხვერპლოზე მიიტანა, რომელსაც მომავალი მეცნიერის დედის წინააღმდეგობის მიუხედავად, 1903 წელს ცოლად გაჰყვა.

გასული საუკუნის ბოლოს მიაკვლიეს იმის დამამტიკებელ საბუთებს, რომ სწორედ მარიჩა ალბათობის თეორიის მათემატიკური დასაბუთების ავტორი — აინშტაინი ხომ ერთობ სუსტი მათემატიკოსი იყო. ამის დასადასტურებლად ის ფაქტიც იკმარებს, რომ მრავალი წლის შემდეგ, აინშტაინმა მას მთლიანად ჯადოსცა თავისი ნობელის პრემია.

ალბერტი კარგა ხანს გონებაჩლუნგად მიაჩნდათ. ერთ-ერთმა მასწავლებელმა — თანაც ფიზიკის მასწავლებელმა პირდაპირ უთხრა: შენგან ვარგი არაფერი გამოვაო. საბუნებისმეტყველო საგნები და უცხო ენები აინშტაინმა რიგიანად მართლაც ვერ აითვისა. ამიტომ ჩაიჭრა ციურისის პოლიტექნიკური ინსტიტუტის მისაღებ გამოცდებზე. ამ სასწავლებელში ის მხოლოდ მეორე წელს ჩაირიცხა.

მეცნიერისთვის პირადი ცხოვრება მუდამ უკანა პლანზე იდგა. ამდენად, მიღევასთან ურთიერთობა სულაც არ ყოფილა უღრუბლო. მათ სიყვარულში ბზარი ჯერ კიდევ ქორწინებამდე გაჩნდა, მაშინ, როცა მარიჩი ხორვატიაში გაემგზავრა და ყველასაგან მალულად, აინშტაინს შვილი გაუჩინა. პატარა ლიზერლი სხვა ოჯახს მიაბარეს. აინშტაინსა და მარიჩს სიცოცხლის ბოლომდე ტანჯავდათ თავიანთი პირველი შვილის გაურკვეველი ბედი.

მის გვერდით, ლექციებზე გაუცინარი სერბიელი ქალიშვილი — მიღევა მარიჩი იჯდა, რომელიც გამორჩეული გონების პატრონი აღმოჩნდა. გოგონა ძალზე შეუხედავი იყო, სახსრების ტუბერკულოზით იყო დაავადებული და შესამჩნევად კოჭლობდა კიდევ. ყველა ამ ნაკლის გამო, აინშტაინის დედა მას „გენეტიკურად არასრულფასოვანს“ უწოდებდა. მიუხედავად ამისა, აინშტაინმა და მარიჩმა ადვილად გამოიხსნეს საერთო ენა და ერთმანეთისადმი ურთიერთსიმპათიით განიხსებულ-

1908 წელს, აინშტაინი ციურისში პატენტო ბიუროს ექსპერტად მუშაობდა. იმ დროს მეცნიერი დიდ გაჭირვებაში იყო, მის ჩვეულ ვაშმად პურისა და ძეხვის ნატეხი ქვეულიყო. სწორედ მაშინ

ნეტარი მამა პიტიუნტში (ბიჭვინთაში) გაქევიზინათ.

ახალი გადასახლების ადგილისკენ მამა იოანეს თან ორი ერთგული მღვდელი და ერთი დიაკონი გაჰყვა, რომლებიც კონსტანტინოპოლიდან წამოსვლისას წამოიყოლა. რამდენიმე დღეში მიაღწიეს დაბა კომანსს, სადაც 308 წელს გადასახლეს და ანამეს წმინდა ბასილისკო, წმინდა გიორგისა და წმინდა თეოდორე ტირონის დისწული (მისი წამების ადგილას დღესაც მოედინება სასწაულმოქმედი, მარადის უმღვრევი წყარო, რომელიც წმინდა ბასილისკოს ლოცვით აღმოცენდა). დაბა კომანსში შექერებულ წმინდა იოანე ოქროპირის ლამით წმინდა ბასილისკო გამოეცხადა და აუწყა: „ამდღიერდი, ძმაო, განძღიერდი და გიხაროდენ, რამეთუ ხვალისა დღემან ზოგად შემოკრიბნენ ჩუნ“. წმინდა იოანემ მეორე დღეს მართლაც მშვიდობით შეჭიდრა სული უფალს, მისი უკანასკნელი სიტყვები იყო: „დიდება ღმერთს ყველგორისთვის“. ნეტარი მღვდელმთავარი ივე კომანსში დაკრძალეს. ეს მოხდა 407 წლს. 438 წელს კი, მისი წმინდა ნაწილები კონსტანტინოპოლში გადააბრძანეს, კომანსში კი დარჩა სარკოფაგი, რომელზეც წლების მანძილზე განისვენებდა იოანე ოქროპირის წმინდა სხეული, მისი ძალა და მადლით განწმენდილი.

წმინდა იოანე ოქროპირის წმინდა ნაწილების ძალითა და მადლით არაერთი მსწაული აღსრულებულა, მაგრამ ყველზე დიდი საოცრება წმინდანის თავის ძალაზე უხრწნელად დარჩენილი ერთი ფრია: იოანე ოქროპირის ცხოვრებიდან დასაბუთებია, რომ როდესაც იგი პავლე მოციქულის ეპისტოლეების განმარტებზე მუშაობას შეუდგა, თავს ამის ღირსად არ მიიჩნევდა, ფიქრობდა, ზედმეტად გაკვადნიერდი, ვაითუ, ჩემი ნაშრომი ღვთისათნო არ იყოსო. თუმცა, ღმრის ნებით, ეჭვი მალე გაუქარწყლდა: *ღმრთელ, როდესაც თავის ოთახში მშაობდა, მისმა ერთ-ერთმა მორჩილმა — პროკლემ, ოდნავ შედებულთ კარიც თვალი მოჰკრა სათნო სახის მოხელა, რომელიც მამა იოანესკენ იყო დაბრძლილი და ყურში რაღაცას ჩასჩრჩულებდა. ასეთი რამ რამდენიმე ღამის განმავლობაში მეორდებოდა. ბოლოს, პროკლემ გაბედა და სულიერ მოძღვარს მოხუცის ვინაობა ჰკითხა. მოძღვარი გაოცდა, რადგან მასთან შესული არავინ უნახავს. საუბრისას მორჩილმა, იოანე ოქროპირის მაგიდის თავზე დაკიდებულ ხატს მოჰკრა თვალი, რომელზეც წმინდა პავლე მოციქული იყო გამოსახული. იგი საოცრად ჰგავდა ნეტარი იოანეს ოთახში დანახულ მოხუცს. მიხვდა, რომ ღამლამობით მის მოძღვარს გვერდით პავლე მოციქული ედგა და თავად უკარნახებდა ეპისტოლეების განმარტებებს. ამ სასწაულის დასტურად, წმინდა იოანეს თავზე სწორედ ის ყური დარჩა უხრწნელი, რომელშიც პავლე მოციქული ჩასჩრჩულებდა.*

გაუჩნდა კუჭისა და ღვიძლის ქრონიკული სნეულებანი, მთელი ცხოვრება რომ ტანჯავდა.

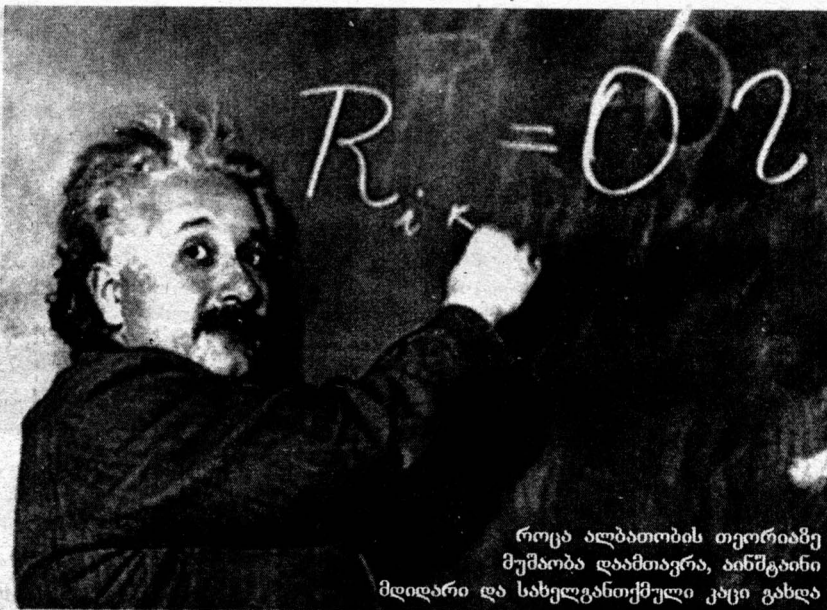
აინშტაინის ყველა გენიალური იდეა, რომელიც მისი ალბათობის თეორიის საფუძველი გახდა, 1905-1908 წლებში იშვა. ის მეცნიერებაში პირველი რევოლუციონერია ნიუტონის შემდეგ, მაგრამ მისგან განსხვავებით, დიდად გულმავიწყი იყო და თავის ხელნაწერებს არ ინახავდა. 30-იან წლებში, უკვე ამერიკაში რომ ცხოვრობდა, მეცნიერმა თავისი ხელით ხელახლა გადაწერა თავისი ისტორიული ნაშრომები, რომლებიც აშშ-ის კონგრესის ბიბლიოთეკამ 6 მილიონ დოლარად შეიძინა!

როცა ალბათობის თეორიაზე მუშაობა დაამთავრა, აინშტაინი მდიდარი და სახელგანთქმული კაცი გახდა. ფიზიკოსი ასეთნაირად ხსნიდა თავის აღმოჩენას: „თეორიის არსი შემდეგშია: წინათ მიაჩნდათ, რომ რაღაც საოცრების შედეგად, ყველა მატერიალური ნივთი რომ გაქრეს, დრო და სივრცე უცვლელად დარჩება. ალბათობის თეორიის თანახმად კი, ნივთებთან ერთად დრო და სივრცეც გაქრებოდა“.

მას იწვევდნენ ლექციების წასაკითხად, რომელსაც ათასობით ადამიანი ესწრებოდა, პროფესორის და აკადემიკოსის წოდებებს კი, მას უამრავი სასწავლებელი და დაწესებულება ანიჭებდა.

აინშტაინის თეორიას მაღალი საზოგადოების სალონებსა და ჰოლივუდშიც კი განიხილავდნენ. ერთ-ერთ ბანკეტზე, ჩარლი ჩაპლინმა (რომელმაც აინშტაინი თვითონ მიიწვია) ენამოსწრებულად უპასუხა პუბლიკის მისალმებას: „ჩემგან იმის გამო არიან აღფრთოვანებულნი, რომ რასაც ვაკეთებ, ყველასათვის გასაგებია, აინშტაინისგან კი იმიტომ, რომ რასაც აკეთებს, ყველასათვის გაუგებარია!“

ბერლინში მეცნიერის საწინააღმდეგო კამპანია გაჩაღდა. მომავალი ფაშისტებისთვის, რომლებიც ძალაუფლებისკენ მიიწვევდნენ, ებრაელი აინშტაინი იგივე იყო, რაც წითელი ქსოვილი ხარისთვის. ბერლინის ფილარმონიის დარბაზში დიდი ფიზიკოსის მტრები ხმაურთან მიტინგებს მართავდნენ, რომლებზეც ხშირად მის მოკვლას მოითხოვდნენ. ბნელეთის მოციქულებმა არ უწყოდნენ, რომ ამ თავყრილობებს, როგორც წესი, აინშტაინიც ესწრებოდა ხოლმე, რომელიც ერთ-ერთ წინა რიგში იჯდა და სარკასტულ ლიმილს მალავდა. ეს ფრიად სახიფათო იყო, რადგან უკვე ვრცელდებო-

როცა ალბათობის თეორიაზე მუშაობა დაამთავრა, აინშტაინი მდიდარი და სახელგანთქმული კაცი გახდა

და სააგიტაციო ფურცლები, რომლებიც სალს აუწყებდა „მეცნიერების ბოლშევიკი“ „ბოლშევიკთა“ მორიგი მსხვერპლი იქნებაო.

უსიამოვნებასთან განრიდების აუცილებლობაში მეცნიერი მისმა მეორე ცოლმა — ელზამ დაარწმუნა. იგი აინშტაინის ბიძაშვილი იყო და გულში მას შემდეგ ჩაუვარდა, რაც წყლულოვანი დაავადების გამო ლოგინად ჩავარდნილ მეცნიერს, რამდენიმე თვე არ მოშორებია. ელზას ორი ქალიშვილი ჰყავდა, რომელიც მეცნიერმა ღვიძლი შვილებითვე შეიყვარა. იმავე დროს, არც საკუთარი ვაჟიშვილები ავიწყდებოდა, რომლებსაც მატერიალური დახმარება დიდად ესაჭიროებოდათ.

ელზასა და ალბერტს საერთო შვილები არ ჰყოლიათ, თუმცა 90-იან წლებში, პრალში თავი წამოყო ვინმე ლუდვიგ ზაკელმა, რომელმაც განაცხადა: აინშტაინის ვაჟიშვილი ვარო. კაცი, რომელიც გაჭრილი ვაშლივით ჰგავდა დიდ ფიზიკოსს, ამტკიცებდა, რომ ქვეყანას 1932 წელს, პრალში მოევილინა, სადაც ელზა მუცლის არეში სიმსივნის ამოსაკვებთად ჩასულიყო. ეს „სიმსივნე“ კი, სინამდვილეში ორსულობა იყო. ელზა იმ დროს უკვე ორმოცდაათი წლის გახლდათ და მომავალი დედობის ნიშნებისთვის ყურადღება არ მიუქცევია. მას თითქოს აინშტაინისთვის ორსულო-

ბის ამბავი დაუმალავს, ქვეყნად მოვლენილი ჩვილი კი, ვინმე ევა ზაკელს მიაბარა, რომელსაც საკუთარი შვილი დაბადებისთანავე დაელუბა.

ხელისუფლებაში ფაშისტების მოსვლა აინშტაინისთვის დალუპვას მოასწავებდა. ერთ-ერთ ნაცისტურ ბროშურაში მოთავსებული იყო სახელგანთქმულ ებრაელთა პორტრეტები, განმარტებითი წარწერებით. მსოფლიოს უდიდესი ფიზიკოსის ფოტოს ქვეშ მიუწერიათ: „აინშტაინი ჯერ არ ჩამოუხრჩვიათ“. ორიოდ წლის შემდეგ, ალბათობის თეორიის შემცველი წიგნები, ჰიტლერული ინკვიზიციის კოცონზე ჰებელსის ბრძანებით დაწვეს. მეცნიერის (თანაც, ებრაელის) იდეები მავნებლობად ცხადდებოდა. ბერლინის ქუჩებში კი აკრავდნენ პლაკატებს, რომლებზეც აინშტაინის თავი 50 ათას მარკად იყო შეფასებული. ფაშისტების ხელისუფლებაში მოსვლამდე ფიზიკოსი ქალაქგარეთ, თავის ვილაში ცხოვრობდა. 1933 წლის მარტში, პროტესტის ნიშნად, ის პრუსიის მეცნიერებათა აკადემიიდან გამოვიდა და ბელგიის საკურორტო ქალაქ ლეკოკ-სიურ-მერში დასახლდა, სადაც ის ბელგიის დედოფალმა მიიწვია.

აინშტაინი მეცნიერისგან თანდათანობით, საზოგადო მოღვაწედ იქცა. მან მტკიცედ დაგმო ფაშისტთა სამხედრო გეგმები, მონაწილეობდა ნაცისტური გერმანიიდან გამოქცეულ დევნილ მეცნიერთა დახმარების ბრიტანეთის კომიტეტის მხარდასაჭერ მიტინგში, მოლაპარაკებას აწარმოებდა ჩერჩილთან, რომელსაც ფაშისტური თავდასხმის საშუალოების თაობაზე აფრთხილებდა... 1933 წლის ოქტომბერში, აინშტაინმა სამუდამოდ დატოვა ევროპა.

ამერიკის მიწაზე მან ცოლის — ელზას და განუყრელი მეგობრის — ვიოლინოს თანხლებით შედგა ფეხი. ნავსადგურიდან მეცნიერი პირდაპირ პრინსტონისკენ გაემურა, სადაც მთელი დარჩენილი ცხოვრების გატარება მოუწევდა. აინშტაინის ეპოქის დასასრული ტრაგედიათა მთელი წყებით აღინიშნა: მეცნიერმა ყველა ახლობელი ადამიანი დაკარგა. პირველი ელზა გარდაიცვალა, მას აინშტაინის პარალიზებული და — მია მიჰყვა, გაგანია ომის დროს კი, მისი პირველი ცოლი — მილევა მარიჩი გარდაიცვალა, რომლის სიკვდილმაც მეცნიერის ევროპასთან კავშირის უკანასკნელი ძაფი განწყვიტა.

აინშტაინი მალევე სენტიმენტალური გახდა და მისი სიმკაცრეც უკვალოდ გაქრა

გამოკითხვა — „გზის“ ერთგული კითხველბრუნის!

ძვირფასო მკითხველო! ჩვენ ყოველდღე ვგრძნობთ თქვენს ყურადღებას „გზის“ ფურცლებზე გამოქვეყნებული მასალების გამო. ამას უამრავი გამოხმაურება (სატელეფონო ზარი, მესიჯი, წერილი) მოწმობს, მაგრამ მაინც გვსურს, რომ კავშირი ჩვენ შორის კიდევ უფრო მჭიდრო გახდეს. ამიტომ გთხოვთ, შეავსოთ ანკეტა: თქვენი შეხედულებები დაგვეზიარებთ იმაში, რომ ჩვენი ჟურნალი უფრო მრავალფეროვანი და საინტერესო გახდეს. წინასწარ გისდით მადლობას თანამშრომლობისათვის: გთხოვთ, შევსებული ანკეტა ამოჭრათ და გამოგიგზავნათ „კვირის პალიტრის“ („სიტყვა და საქმის“) საფოსტო ყუთების მეშვეობით, რომლებიც განლაგებულია თბილისისა და საქართველოს ყველა ქალაქის ცენტრალურ უბნებში.

1) სქესი:

- ქალი კაცი

2) ასაკი:

- 18 წლამდე 45-54
 18-24 55-64
 25-34 65 წელზე მეტი
 35-44

3) რამდენ ლარს შეადგენს თქვენი ოჯახის ყოველთვიური შემოსავალი?

- 100 ლარამდე 700-1200
 100-300 1200-ზე მეტი
 300-700

4) რა სიხშირით კითხულობთ ჟურნალ „გზას“?

- ჟურნალის ყოველ ნომერს ვკითხულობ; მხოლოდ მაშინ ვკითხულობ, როცა გავიგებ, რომ მასში ჩემთვის საინტერესო ინფორმაციას წავიკითხავ; მხოლოდ მაშინ ვკითხულობ, როცა შემთხვევით ჩამივარდება ხელში.

5) პირველ რიგში, როგორ რუხრიკას კითხულობთ? (ჩამოთვალეთ რიგითობის მიხედვით)

1. _____
2. _____
3. _____

6) „გზის“ ფურცლებზე კიდევ რა რუხრიკების ნახვას ისურვებდით? (მიუთითეთ)

1. _____
2. _____
3. _____

7) რა სიხშირით კითხულობთ ამ ჩამოთვლილ ჟურნალებს?

(აღნიშნეთ თანმიმდევრობით, „X“ ნიშნით)	ყველაზე ხშირად	ხშირად	იშვიათად	არასდროს
1. „გზა“;				
2. „სარკე“;				
3. „თბილისელები“;				
4. „ბომონდი“;				
5. „რეიტინგი“;				
6. „ბარი“;				
7. სხვა (მიუთითეთ)				

8) რატომ ანიჭებთ (გეგმიდ კითხვაში) თქვენ მიერ პირველ რიგში დასახელებულ ჟურნალს უპირატესობას?

1. მრავალფეროვანი რუხრიკების გამო;
2. საინტერესო სტატიების გამო;
3. ფასის გამო;
4. შეეჩვიეთ და ამიტომ;
5. სხვა ქართულ გამოცემებს სჯობია.
6. სხვა (მიუთითეთ) _____

9) როგორ ვიძრობთ, რითი განსხვავდება ჩვენი ჟურნალი სხვა ჟურნალებისგან?

1. შედარებით ობიექტური სტატიები იბეჭდება;
2. კარგი იმიჯი აქვს;
3. უფრო მრავალფეროვანია;
4. უფრო შემეცნებითია;
5. არაფრით არ განსხვავდება;
6. სხვა (მიუთითეთ) _____

10) როგორ ყოველკვირეულ გაცემას კითხულობთ ყველაზე ხშირად? (დასახელებთ რიგითობის მიხედვით)

1. _____
2. _____
3. _____

11) რა სიხშირით უყურებთ ამ ჩამოთვლილ სატელევიზიო არხებს?

(აღნიშნეთ თანმიმდევრობით, „X“ ნიშნით)	ყველაზე ხშირად	ხშირად	არცაუფრო ხშირად	იშვიათად
1. „რუსთავი 2“;				
2. „იმედი“;				
3. „მზე“;				
4. „პირველი სტერეო“;				
5. „საზოგადოებრივი არხი“;				
6. სხვა (მიუთითეთ)				

12) რა სიხშირით უსმენთ ამ ჩამოთვლილ რადიო-ტალღებს?

(აღნიშნეთ თანმიმდევრობით, „X“ ნიშნით)	ყველაზე ხშირად	ხშირად	არცაუფრო ხშირად	იშვიათად
1. „იმედი“;				
2. რადიო „უცნობი“;				
3. „ფორტუნა“;				
4. „ფორტუნა+“				
5. „არ დაიდარდო“;				
6. სხვა (მიუთითეთ)				

გურამ ლომიძე ბორჯომელი რუსთაველია

მანაც, ისევე როგორც ძალიან ბევრმა ადამიანმა, გადანწყვიტა, დედაქალაქში მოესდინა საკუთარი თავის რელიზება. ის წლების წინ ჯგუფში — „ქუჩის ბიჭები“ გამოჩნდა. ცნობილი ფაქტია, რომ „ქუჩის ბიჭები“ საკურორტო ქალაქ ბორჯომიდან არიან. თუმცა, გურამ ლომიძე იქ არ დაბადებულა და როგორც თვითონ ამბობს: მართალია, წარმოშობით ბორჯომიდან ვარ (სოფელი ახალდაბაში მატყეს), მაგრამ რუსთავეში დავიბადეო.

— თბილისში ცხოვრებამ ის მომიტანა, რომ ხალხმა გამიცნო, ცხოვრების პრაქტიკა მივიღე, გამოცდილება დამიგროვდა და კიდევ, დედაქალაქში ბევრი მეგობარი შევიძინე.

— რუსთავი, თბილისი თუ ბორჯომი?

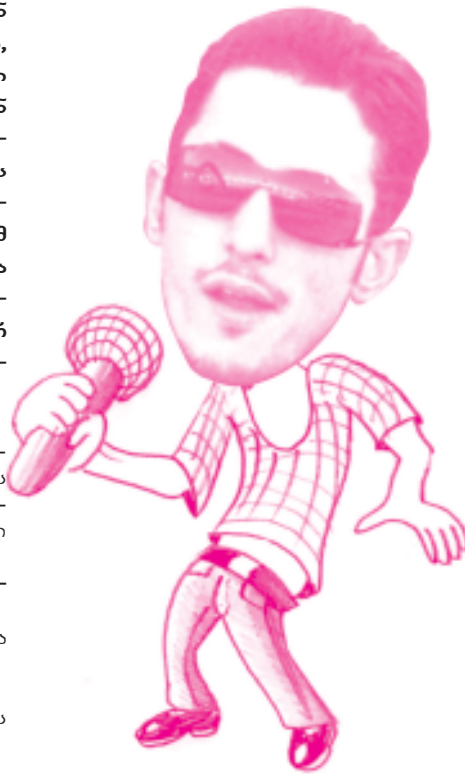
— არც ერთს არ გამოვრიცხავ, ყველა კარგია.

— ვინ გყავს ბორჯომში?

— ახლობლები, მეგობრები, ოჯახის წევრები.

— იქ ჩასვლას ხშირად ახერხებ?

— როგორც კი თავისუფალ დროს

გამოვნახავ, მაშინვე ბორჯომში მივდივარ ხოლმე.

— იქ რომ ჩადიხარ, რას განიცდი?

— ჩემია, ახლობელია, კარგია, მშობლიურია...

— უკვე რამდენი წელია, რაც დედაქალაქში ცხოვრობ?

— 9 წელი.

— ბორჯომელები არ გაკრტიკებენ?

— არა, მათ ჩემთვის მხოლოდ კარგი ემეტებათ.

— რა საერთო თვისებები აქვს თბილსა და ბორჯომს?

— ორივე თბილია, სტუმართმოყვარე. ორივემ ჩამოდის უამრავი სტუმარი მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხიდან. მათ შორის სხვაობა ის არის, რომ ბორჯომში ხალხი სეზონურად ჩადის, თბილისში კი ყოველთვის უამრავი ადამიანი „ირევა“.

— რომ არა ჯგუფი „ქუჩის ბიჭები“, სხვა რა შეიძლებოდა გაგეკეთებინა?

— ღმერთის ნება იყო ის, რომ მე „ქუჩის ბიჭებში“ მოხვდები.

— როგორ ფიქრობ, თბილისელი ხარ?

— ალბათ კი, რადგან უკვე დიდი ხანია, რაც აქ ვცხოვრობ. ■

როგორ შეხვდა საკუთარ დაბადების დღეს მერაბ სეფაშვილი

ის ხალხს უყვარს, რადგან მისი სიმღერები მსმენელს ყოველთვის დიდ სიამოვნებას ანიჭებს. იმ დღეს, ღამის კლუბური ცხოვრების მოყვარულებისთვის და მათთვის, ვინც „სითი ქლაბის“ ხშირი სტუმარია, ცნობილი გახდა, რომ მომღერალი მერაბ სეფაშვილი იქ კონცერტს გამართავდა. თავო დოლაბერიძის კლუბი (როგორც მას მეორენაირად ეძახიან), ღამის 11 საათისთვის ხალხით გაივსო. მაყურებელი მომღერალთან შეხვედრის მოლოდინში იყო, თუმცა სცენაზე, როგორც წესი, ჯერ წამყვანი — ხატია შამუგია ავიდა, კონცერტი გახსნილად გამოაცხადა და შემდეგ, სცენაზე მერაბიც მიიწვია. მომღერალმა თით-

ქის ყველა მისი ცნობილი, ძველი თუ ახალი სიმღერა შესრულა. ის ერთი საათის განმავლობაში იდგა სცენაზე. 12 საათი შესრულდა თუ არა, სცენაზე კვლავ ხატია შამუგია ავიდა და დამსწრე საზოგადოებას სთხოვა: ყველამ ერთად ცნობილი სიმღერა — „ჰეფი ბერზ დეი თუ იუ“ ვიმღეროთ, რადგან

დღეს (15 ოქტომბერი), მერაბ სეფაშვილი იუბილარი გახლავთო... ეს ფაქტი იქ მყოფებისთვის სიურპრიზი აღმოჩნდა. ყველა ამღერდა და ასე მიულოცეს ცნობილ მომღერალს დაბადების დღე. შემდეგ შემოიტანეს ტორტი, რომელზეც სანთლები იყო დამაგრებული. იუბილარმა ის ერთი სულის შებერვით ჩააქრო. ამის შემდეგ, ჭიქები შამპანურით შეავსეს და მერაბი ადღეგრძელეს. ■

კრემი ჟურნალისტებს „დააქაშნიკებინეს“

„ვულე-ვუს“ ქართველი წარმომადგენელი ევროპული სტანდარტებით მუშაობს. აღნიშნული კომპანია როგორც კი ახალ ბრენდს მიიღებს, მაშინვე პრეზენტაციას აწყობს ხოლმე. ისიც გაირკვა, რომ თურმე, პირველად პარფიუმერიულ პროდუქტს მედიის წარმომადგენლები „აქაშნიკებენ“. ეს წესი „ვულე-ვუს“ ქართველმა წარმომად-

გენლებმაც აიტაცეს — გასულ კვირას სტუმრად ქართველი ჟურნალისტები მიიწვიეს და აუწყეს, რომ „ლანკომის“ ფირმა ქალბატონებს ახალ კრემს სთავაზობს, რომელიც მათ ახალგაზრდულ და მიმზიდველ სახის კანს შეუნარჩუნებს. პრესის წარმომადგენლებს შორის იყვნენ: ნატო ნიჟარაძე, ნეკა სებისკვერაძე და სხვები. ■

მალხაზ ქვრივიშვილი: „მე ვარ, მე... და მიყვარს ფორთოხალი“...

- მალხაზ, რისი გეშინია?
- სიბერის.
- რატომ?
- არ ვიცი.
- საკუთარ თავს სიბერის ნიშნები ხომ არ შეატყვევ?
- არა, როდესაც ასაკში შესულ და „მოტეხილ“ ადამიანებს ვუყურებ, სევდა მერევა...
- რას უფრთხილდები?
- ჩემს გრძნობებს.
- რომლებიც ძვირფასია?
- აბა, რა!
- კიდევ?
- საკუთარ სახელს!
- ვინ ხარ შენ?
- მე ვარ, მე — მალხაზ ქვრივიშვილი!
- მერე?
- ვცდილობ, ყოველთვის მართალი ვყო.
- რას სვამ?
- ფორთოხლის წვენს.
- გიყვარს ფორთოხალი?
- ძალიან. ჩემთვის ენერჯის მომცემი და სტიმულატორია.
- ალკოჰოლური სასმელებიდან რას ეტანები?
- ღვინოს და არაყს.
- ხშირად ხარ ხოლმე ბახუსის გავლენის ქვეშ?
- არა, ბოლო დროს „გაბრუნებული“ ყოფნა არ მომწონს. როცა ცხოვრებას ფხიზელი თვალით უყურებ, ეს უფრო საინტერესოა.
- როგორ და როდის სვდები, რომ მთვრალი ხარ?
- როდესაც ჩემში ემოცია მატულობს და ყველაფერი გულთან ახლოს მიმაქვს...

- ამ დროს მომაბეზრებელი ხდები?
- თუ ვატყობ, რომ მომაბეზრებელი ვხდები, ვცდილობ, იქაურობას გავუცალო.
- ვინც ხარ, გავიგე. ახლა ის მითხარო, როგორი ტიპი ხარ?
- საინტერესო და მხიარული..
- ახლა რას წაიძღვრები?
- „ჩემი სიდედრი შენსას სჯობია, არა შენი სჯობს ჩემს“... არა, ვიტყუები, ახლა იმ განწყობილებაზე არა ვარ, რომ ასეთი სიმღერა წავიმღერო.
- მაშ, როგორ ხასიათზე ხარ?

- ლექსით გეტყვი: „სიყვარულო ნიჭო, სრულო, წამ-ტკბილო და ხანგრძლივ-მწარევე, ჯერ აკვანო ნეტარების, მერე, კუბოვ და სამარევ...“
- ეს ხომ აკაკი წერეთლის სტროფია?
- დიახ.
- გიყვარს აკაკის პოეზია?
- ძალიან. განსაკუთრებით კი ეს ლექსი, რადგან მასში ბევრი რამ დევს. ამავე დროს, მიყვარს გალაკტიონის ლექსიც — „ჩემი ცხოვრების გზა სიზმარია და შორეული ცის სილაყვარდე“...
- რატომღაც სიმღერას გაექცი. ლექსების თქმის განწყობილებაზე ხარ?
- ჰო... (იციხის).
- სევდიანი მტყუნები.
- მე ვარ უბედური, სევდიანი და ბედნიერი...
- რატომ?
- რა ვიცი, ცხოვრებაა რა... იცი, რას წავიმღერებდი? „დავალ თბილისის ქუჩებში და მიხარია, წვიმას მძინარე თბილისი დაუნამია“... კიდევ, დათო ევგენიძის სიმღერას ირაკლი ჩარკვიანის ტექსტზე, რომელსაც მათა ჯაბუა ასრულებს: „You and I“...
- ახლა, ცოტათი გამოცოცხლდი და მითხარო, რამდენია 7X9?
- ვაიმე, არ მახსოვს. მათემატიკაში ნული ვარ. არ იცი, ერთი ანეკდოტი? ვილაცა ტიპს გემით უნდა გამგზავრება. კაპიტანმა უთხრა: თუ მეტყვი, რამდენია 7X9, წაგიყვანო. შენ თუ ჩემი წაყვანა არ გინდა, პირდაპირ მითხარო — უთქვამს იმ ტიპს... შენც ცოტა ადვილი რალაც გეკითხა, მაგალითად, 2X2 რამდენია-თქო? (იციხის).
- დაბოლოს, რას გვეტყვი?
- დავეშვიდდეთ. აგრესია ჩავკლავთ. ვაპატიოთ ერთმანეთს. ნუ ვიქნებით მკაცრები და დაუნდობლები. გაუფგოთ, მოვუსმინოთ... სოხუმში შევიდეთ, გავმთლიანდეთ და ჩავეუხტოთ ერთმანეთს!

ნაინფარქტალმა ჯაბა ბოჯგუამ სოლო კონცერტი გამართა

შოუმენმა ჯაბა ბოჯგუამ კლუბ „ბერიკონში“ სოლო კონცერტი, სახელწოდებით — „გიჟი ღამე“ გამართა. „ბერიკონში“ მაყურებლის შესვლა დათქმულ დროს ორგანიზებულად მოხდა. საღამოს საზეიმო გახსნა ჯაბამ ცნობილ ქალბატონს — ლალი მოროშკინას მიანდო, რომელიც პატივისცემით მოეკიდა შოუმენის ნდობას... შემდეგ სცენაზე ჯაბა (ცოცხალ ბენდთან ერთად) გამოჩნდა და მან მაყურებელს ქართულ-თურქულ-მეგრული რეპერტუარი შესთავაზა. შესრულდა რამდენიმე დუეტიც, მათ შორის, ეთერ კაკულიასთან ერთად... ამავე სოლო კონცერტზე მისი ალბომის — „გიჟი ღამის“ პრეზენტაცია შედგა. შოუმენს სცენაზე აზერ-

ბაიჯანელი მოცეკვავეები (შოუბალეტი) ეხმარებოდნენ. ჯაბას კონცერტი, როგორც ეს თავად მან აღნიშნა, თურქმა მეცენატმა დააფინანსა, რისთვისაც მას გულითადი მადლობა გადაუხადა. ბოჯგუამ მადლობა თავის პირად ექიმსაც მოახსენა იმის გამო, რომ სცენაზე ჯანმრთელი და ენერგიული იდგა (ცოტა ხნის წინ, ის გულის მიძიმე შეტევით საავადმყოფოში მოათავსეს. როგორც ამბობს, ინფარქტი გადაუტანია). კონცერტს ბუშტები და ფეიერვერკი არ აკლდა. ბოლოს, სცენაზე ანრი ჯოხაძე, გიგა კვენეტაძე, თამთა ჭელიძე და სხვები ავიდნენ, რომლებმაც ჯაბას ეს დღე სიმღერით მიულოცეს.

კვირის ასტროლოგიური პროგნოზი

(19 - 25 ოქტომბერი)

პირი 21.03-20.04

ნუ დაელოდებით წარმატებას შინ, ტახტზე წამოკოტრიალებული. ადექით, ხელი გაანძრით, გონებას ძალა დაატანეთ და შემდეგ კვირაში მიღწეული შედეგით დატკბით. შაბათ-კვირა ოჯახის წევრების გარემოცვაში გაატარეთ.

კური 21.04-20.05

ყურადღება მიაქციეთ ჯანმრთელობასთან დაკავშირებულ პრობლემებს. აკონტროლეთ ემოციები. დაუფიქრებელი გამონათქვამით მეგობრებს ნუ გაანაწყენებთ. ამ კვირას საქმიან ქალაქებთან მეტი სიფრთხილე გამოიჩინეთ.

ტყუპი 21.05-21.06

ყურადღებით დააკვირდით გარშემო მყოფთ. თქვენ ირგვლივ პირფერები ხომ არ სჭარბობენ პირდაპირ ადამიანებს. მეტი პატივისცემით მოეპყარით მათ, ვისაც აქვს უნარი თამამად გამოხატოს თავისი აზრი. უქმე დღეები აქტიურ დასვენებას დაუთმეთ.

კიბო 22.06-22.07

ამ დღეებში შეეცადეთ, იუმორით შეხედოთ ყველაფერს, რაც კი გაღიზიანებთ. ნუ მიეცემით უიმედობას. გახსოვდეთ, რომ ყველა დაღმართს აღმართი მოსდევს. დასვენების დღეები მეგობრებთან ერთად გაატარეთ.

ლომი 23.07-23.08

თავი შორს დაიჭირეთ იმ ადამიანებისგან, რომელთაც ამჩნევთ, რომ თქვენი მოხიბვლა ანგარების მიზნით სურთ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, შეიძლება, შინ ცალ-ცალი ფეხსაცმლით ან სახელომორღვეული პიჯაკით მიხვიდეთ.

ძალღული 24.08-23.09

ამ დღეებში მოუსმინეთ მეგობრების რჩევას. ნუ შეგიპყრობთ განდიდების მანია. საკუთარი ძალებისა და შესაძლებლობების შეფასებაში იყავით ობიექტური. ასე თუ არ მოიქცევით, თქვენი მტრები მარიონეტებით გათამაშებენ.

სასწორი 24.09-23.10

ამ კვირაში თოვლის ბაბუის როლი მოგიხდებათ. ჰკითხეთ ოჯახის წევრებს — რაზე ოცნებობენ ისინი და შეძლებისდაგვარად, აუსრულეთ სურვილები. მომავალ კვირას კი, ისინი თქვენს ბედნიერებაზე (გარწმუნებთ, მათი დახმარება აუცილებლად დაგჭირდებათ) აქტიურად იზრუნებენ.

მორიელი 24.10-22.11

ნუ მოსწყდებით რეალობას, რადგან მოვლენების სწორად აღქმა, სწორი გადაწყვეტილების მიღების გარანტიაა. გირჩევთ, ამ კვირაში ფინანსური გარეგნებისგან თავი შეიკავოთ. ნუ ეტყვიით მეგობარს უარს, თუკი ის ბუნების ნიაღვრის გასეირნებას შემოგთავაზებთ.

მზვილღოსანი 23.11-21.12

წინ სასიამოვნო სიურპრიზი გელით მოულოდნელი სიხარულით გამოწვეული განწყობილება მთელი კვირის განმავლობაში გაგყვებათ. ამ კვირას ბიზნესთან დაკავშირებულ საკითხებს ბრწყინვალედ გაართმევთ თავს.

თხის რაბა 22.12-20.01

ამ დღეებში ნუ დაგეგმავთ შორეულ მოგზაურობას. ჯობს ეს საქმე შემდეგ კვირისთვის გადადოთ. იყავით განსაკუთრებით ყურადღებიანი ახლობლების მიმართ. სასიყვარულო ურთიერთობებში სრული ჰარმონია გელით.

მერწყული 21.01-19.02

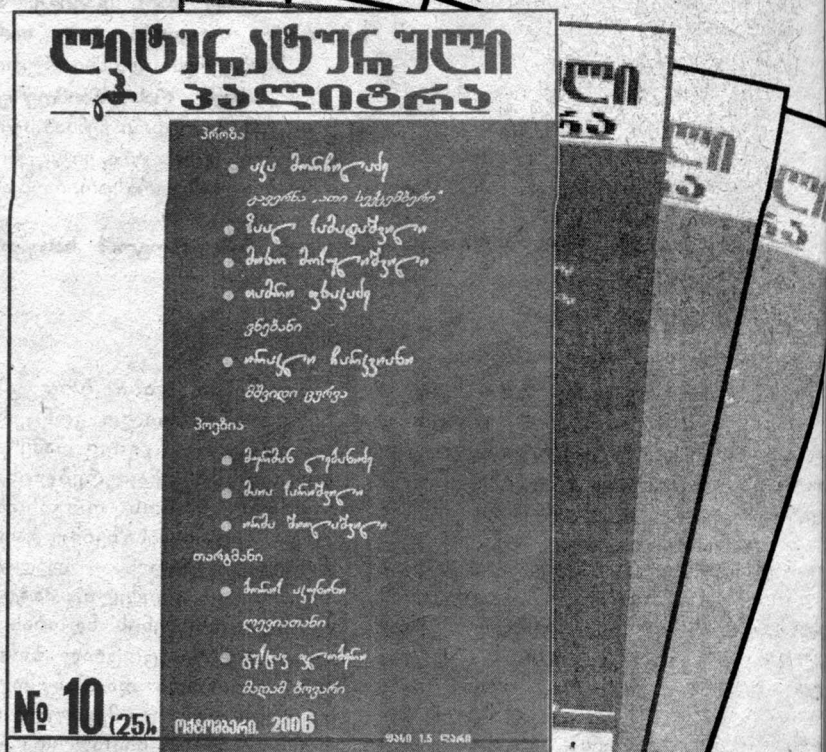
წარმატება ნუ გაგათამამებთ. კარგად დაფიქრდით, ნაადრევი ხომ არ იქნება, რომ ახალი გეგმების შესახებ ხმამაღლა განაცხადოთ? მოკლედ, გირჩევთ ჯერ იმით დატკბეთ, რასაც უკვე მიაღწიეთ.

სიყვარულში გიმართლებთ, მაგრამ ცოდვა გამხელილი ჯობს, მსუბუქი ფლირტით უფრო ხარტ გატაცებული ვიდრე სერიოზული ურთიერთობებით.

თიშვაზი 20.02-20.03

ენდეთ ინტუიციას. ის მართლაც კარგი მრჩეველია. ამ კვირაში ნებისმიერი გადაწყვეტილება დამოუკიდებლად მიიღეთ. უსმინეთ მხოლოდ საკუთარი გულის და გონების კარნახს, მომავალში კი შეეცადეთ, მალე დაივიწყოთ ამ კვირაში დაშვებული შეცდომები.

გაყიდვასა ოქტომბრის ნომერი

თქვენ სოციალური გაგონების
გამოვლენის გარეშე...

სვანი დიზაინერის ფემენ-მოუ და კომპებს შორის გაჭიმული ჰოდიუმი მესტიაში...

დიზაინერ ნანა შუკვანს სვანეთში თითქმის ყველა დალოდის ხსნის. როდესაც მას ვკითხე: ეს რას ნიშნავს-მეთქი (სხვათა შორის, ეს სამოდელო სახლიც ამავე სახელითაა ცნობილი), ასეთი პასუხი მივიღე: დალოდის სვანურად ბროლის თოჯინას ნიშნავსო. თუმცა, ჰობატონ ნანას აღარც კი ახსოვს, ვინ შეარქვა ეს სახელი.

კალი შახია

— ერთხელ, როცა ჯერ კიდევ ბავშვი ვიყავი, ქორწილში წამიყვანეს. შუა ქუჩის დროს უეცრად შუქი ჩაქრა და სტად მაშინ, ერთ-ერთ გოგონას ჯვარდნერი ოქროს ბეჭედი მოსძვრა თითქმის. ყველამ ბეჭედს დაუნყო ძებნა. მე ვიპოვე. ამ დროს, შუქიც აინთო და იქ

საცამ სიხარულისგან იყვირა: ბროლის თოჯინა (ანუ დალოდის) ხარო.
— ცოტა ხნის წინ სვანეთში, ვინ მშობლიურ მესტიაში საკუთარი ნამუშევრების ჩვენება მოაწილა. როდის გაგიჩნდათ ეს იდეა?
— სვანეთში ჩვენების მოწყობა ჩემი იდეა იყო და ეს ოცნება წელს ამიხდა.
— ისე, სვანეთში მოდელების ჩვენება მართლაც სიახლე უნდა იყოს. მგონი, მესტიის ზემოთ, გარდა არაფერია, არა?
— როგორ არ არის — მესტიის ზემოთ უშგულია (იციანის).
— კი, მაგრამ მე ვგულისხმობ, რომ ჩვენება ზღვის დონიდან მეტრზე მოწყობა.
— სვანეთის ისტორიაში ასეთი რამ მართლაც პირველად მოხდა.

— თქვენ მესტიაში ხართ დაბადებული?

— არა, მე სოფელ ლენჯერში (მესტიის რაიონი. — ავტ.) დავიბადე.

— ბავშვობაში თუ იფიქრებდით, რომ მომავალში დიზაინერი გახდებოდით და სვანური კოსტიუმების გარემოცვაში პოდიუმს ანუ ფემენ-მოუს მოაწყობდით, სადაც დედაქალაქიდან ჩასული მოდელები მიიღებდნენ მონაწილეობას?

— მაშინ ამას ნამდვილად ვერ წარმოვიდგენდი... ახლა, როცა ჩვენებაზე მოსული ბავშვების გაბრწყინებული თვალები ვნახე, სიხარულისგან ლამის გავგიჟდი... ბავშვობის ასაკში ასეთი რამ რომ მენახა, თავიდანვე დიზაინერის პროფესიას ავირჩევდი.

— და რა პროფესია აირჩიეთ?

— „გეპეში“ ავტომატიკა-გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტი დავამთავრე, სადაც შემთხვევით მოვხვდი — გამოცდებზე გამოცდილების მისაღებად გავედი და მოვეწყვე. მერე, საბუთები აღარ გამოვიტანე... ბოლო ათი წელია, რაც დიზაინერი გავხდები.

— როგორ შეხვდნენ მესტიელელები მოდელებს და პოდიუმს?

— ყველას ჰგონია, რომ მკაცრი ბუნების, აზიდული მთების, სვანური კოსტიუმებისა და პოდიუმის ერთმანეთთან შეთავსება არ შეიძლება. პარადოქსია, მაგრამ ეს ასე არ არის... თურმე, შეუძლებელია ის, რომ ცხოვრობდე სვანეთში, გასაოცარი ბუნებაში და მშვენიერების აღქმის უნარი არ გქონდეს. სვანებს უყვართ სილამაზე.

— ჩვენება სვან მამაკაცებსაც მოეწონათ?

— ისინი პოდიუმს ისევე შეხვდნენ,

როგორც თბილისელი მამაკაცები... იქაური მოსახლეობა მონატრებულია ასეთ სანახაობებს. ჩემს ჩვენებაზე მოსვლით კი, ერთი საათით იქაურ ყოფას მოსწყდნენ და თავს სილამაზით დატკბობის უფლება მისცეს.

— მათ „თამამი“ კოსტიუმები უჩვენეთ?

— როდესაც კოლექციაზე ვმუშაობდი, გავითვალისწინე ის, რომ სვანებს ჩაცმულობაში სითამამე მაინცდამაინც არ მოსწონთ, ამიტომ ღია და გამჭვირვალე კოსტიუმების შექმნას მოვერიდე. ისე, ერთი კაბა ცოტა არ იყოს გამჭვირვალე გამოიყვანა, მაგრამ ისიც ისე გადავაკეთე, რომ საბოლოოდ, ორიგინალური სახე მიიღო.

— სულ რამდენი კოსტიუმი გქონდათ წაღებული?

— 50 და ძირითადად, სალამოს კაბები გავიტანეთ.

— რა ქსოვილები გამოიყენეთ?

— შალი, ტვიდი, ხელოვნური ბენჯი. ძირითადად, შემოდგომა-ზამთრის სამოსი იყო წარმოდგენილი. რაც შეეხება ფერს, თითქმის ყველანაირი დომინირებდა... კოლექცია აქსესუარებითაც მაქსიმალურად დავტვირთე — ქაბრებით, ბაფეთებით და ა.შ.

— როგორც ვიცი, ჩვენებაზე ყველაზე ბოლოს გაიტანეთ თეთრი

**ნომის ტელეფონი
ფსიქოლოგიური
ქონსულტაციები**

**822 006 005
822 006 099
822-425-544
SMS 1474**

ზარი ფასიანია, 18 წლიდან
დაკავშირება შესაძლებელია
ტელეფონ-ბატარეითა

სალამოს კაბა, რომელზეც სვანურ კოსტები იყო გამოსახული...

— მასზე თოვლით დაფარული ჩემი სოფელი — ლენჯერია გამოსახული. სხვათა შორის, ის კაბა სვანეთის მუზეუმში დამატოვებინეს.

— ჩვენებაში რამდენი მოდელი მონაწილეობდა?

— 7 გოგონა, რომელთა ნაწილი სამოდ-ელო სააგენტო „ნატალიდან“, ნაწილი კი — „შარმიდან“ იყო.

— ისინი თქვენს წინადადებას უყოყმანოდ დათანხმდნენ?

— ბევრმა მოდელმა უარი მითხრა, ზოგი კი იმ პირობით დავითანხმე, რომ დაცვა ეყოლებოდათ. რატომღაც ყველა ფიქრობს: სვანეთში ჩასვლა საშიშიაო. იქ ჩვენების მოწყობა უფრო იმიტომაც მიხდოდა, რომ ეს სტერეოტიპი დამეშხვრია...

— ქალბატონო ნანა, ყველაფერმა ასე კარგად იმიტომ ხომ არ ჩაიარა, რომ თქვენ წარმოშობით სვანი ხართ? როგორ ფიქრობთ, იქ ჩასულ ნებისმიერ დიზაინერს კარგად შესვებობდნენ?

— რა თქმა უნდა, სვანები მათთან ჩასულ ნებისმიერ ადამიანს პატივს აუცილებლად სცემენ და თუ ვინმეს ამაში ეჭვი ეპარება, წავიდეს და ჩემი ისტყეების სიმართლეში დარწმუნდეს...

— რას იტყვი, როგორია თანამედროვე სვანი მამაკაცი?

— ძალიან მამაკაცურები არიან (იცი-ნის). თუმცა არა მაქვს იმის ილუზია, რომ ნებისმიერი მათგანი საუკეთესოა.

— რამდენად მიჰყვებიან სვანები მოდას?

— ნაკლებად, რადგან ამის შესაძლებლობა არა აქვთ. მათ ყველაფერი უხდებათ, მაგრამ ძირითადად, ისევე, როგორც საქართველოს მოსახლეობის უმეტესობა, უპირატესობას შავი ფერის ტანსაცმელს ანიჭებენ.

— მოდის მიმდევრებს რას სთავაზობთ?

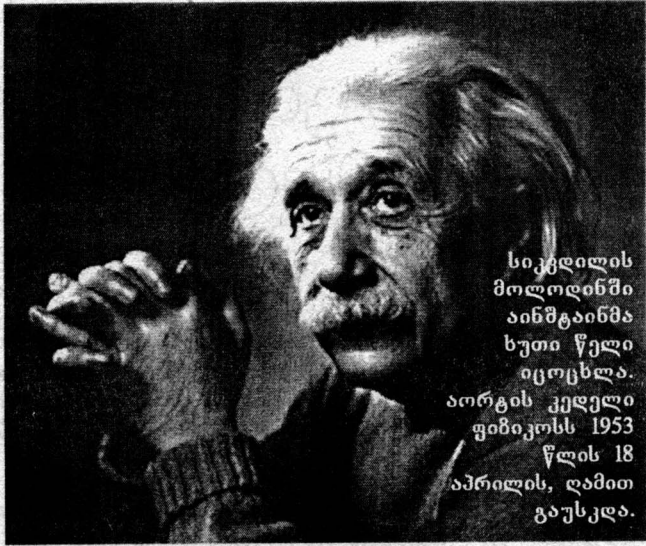
— ახალი მაღაზიის გახსნას ვაპირებ, სადაც ქალებს შემოდგომა-ზამთრის სეზონის სამოსს შევთავაზებ. თუმცა, ჩემი ტანსაცმელი ძირითადად, კლასიკური სტილის მოყვარულებისთვის უფროა განკუთვნილი.

— რას ურჩევდით მანდილოსნებს და განსაკუთრებით, სვან ქალბატონებს?

— სვანმა ქალბატონებმა სადა და გემოვნებიანი ჩაცმა იციან, ისინი ვილაცებს არ უბაძავენ... ნებისმიერ ქალს ვურჩევ, რომ მოდას ბრმად არ აჰყვინდნენ ის ჩაიცვან, რაც უხდებათ, რაშიც თავს კომფორტულად იგრძნობენ...

— თქვენმა მეუღლემ როგორ შეაფასა სვანეთში მოწყობილი ჩვენება?

— სვანეთში ჩემი მეუღლეც წამოვიდა და თუ არ ვცდები, უკმაყოფილო არ დარჩენილა. ერთადერთი, რასაც ის ნამდვილად განიცდის ისაა, რომ ბევრს ვმუშაობ და ოჯახისთვის ცოტა დრო მრჩება.

სიკვდილის მოლოდინში აინშტაინმა ხუთი წელი იცოცხლა. აორტის კედელი ფიმიკოსს 1953 წლის 18 აპრილის, ღამით გაუსკდა.

დასაწყისი იხ. გვ. 61

სულიერი ტკივილის მიუხედავად, აინშტაინი მუშაობას განაგრძობდა. მას გვერდით ჰყავდა მდივანი ელენ დიუკასი, რომელიც არა მარტო გენიოსთან ურთიერთობით მოგვრილ სიხარულს განიცდიდა, არამედ იტანჯებოდა კიდეც. უძილობით შეწუხებული აინშტაინი ღამობით ვიოლინზე უკრავდა, დილაობით კი, პირის დაბნაზეც კატეგორიულ უარს აცხადებდა. ფიზიკოსის ანეწილი თმა და საშინელი ტანისამოსი გარშემო მყოფთა აღშფოთებას იწვევდა და მის უსუფთაობას სიბერის უცნაურობას მიანერდნენ. აშშ-ის პრეზიდენტმა — ჰარი ტრუმენმა აინშტაინის ბირთვული იარაღის საწინააღმდეგო მგზნებარე მონოდებაც ასეთივე უცნაურობად მიიჩინა. იაპონიის თავზე აღმართული ბირთვული სოკოების შესახებ ცნობამ, აინშტაინი შოკში ჩააგდო. ის ხომ ერთ-ერთი პირველთაგანი იყო მათ შორის, ვინც ბირთვული ჯინი ბოთლიდან ამოუშვა...

მოხუცებულობის წლებში აინშტაინი ძალზე სენტიმენტალური გახდა და მისი სიმკაცრეც უკვალოდ გაქრა. მას მთელი არსებით შეუყვარდა კატები და ბავშვები. მარტოდ დარჩენილი განუწყვეტლივ ელაპარაკებოდა თავის კატას. 50-იანი წლების დასაწყისში, პრინსტონის მცხოვრებთ ხშირად შეეძლოთ ენახათ გულის ამაჩუყებელი სურათი: სკამზე

აინშტაინის თეორიას მაღალი სამოგალოების სალონებსა და პოლიგულშიც კი განიხილავდნენ

მოკალათებული ორი სრულიად განსხვავებული ადამიანი ისე გატაცებით ჩაპკირკიტებდა რაღაცას, რომ სრულებით ვერ ამჩნევდნენ გარშემო მყოფთ. ესენი იყვნენ ჭლარათმიანი ბრძენი აინშტაინი და მისი მეზობელი მოსწავლე გოგონა, რომლებიც ერთად ხსნიდნენ სასკოლო მათემატიკურ ამოცანებს.

1948 წლიდან მოყოლებული, აინშტაინმა იცოდა რომ შეიძლებოდა ნებისმიერ წამში მომკვდარიყო მას მუცლის არეში ოპერაცია გაუკეთეს, რის შედეგადაც აორტა საშიშ ფორ-

მამდე გაუფართოვდა. მაგრამ მიუხედავად ყველაფრისა, მეცნიერი ცხოვრებდა მშვიდობისთვის ბრძოლას განაგრძობდა. როცა ისრაელის სახელმწიფო შეიქმნა, ალთქმულ მიწაზე ქვეყნის პირველ პრეზიდენტად ფიზიკოსის არჩევის საკითხს განიხილავდნენ. აინშტაინმა უარს განაცხადა, მაგრამ ისრაელის შექმნის ყოველ წლისთავს, ახალი სახელმწიფოს ყველა მცხოვრებისადმი მიმართვით აღნიშნავდა ხოლმე.

სიკვდილის მოლოდინში აინშტაინმა ხუთი წელი იცოცხლა. აორტის კედელი ფიზიკოსს 1953 წლის 18 აპრილის, ღამით გაუსკდა. სიკვდილის წინ, ის საღ გონებაზე იყო და მწვავე ტკივილით შეწუხებულმა გერმანულად რაღაც წაილულლულა, მოსულმა ექიმმა სიკვდილი დაადასტურა კრემაცია რამდენიმე ახლო მეგობრის თანდასწრებით ჩატარდა, მაგრამ კაცობრიობის უკანასკნელი ბრძენკაცის სიკვდილმთელი მსოფლიო გლოვობდა. ჯავაპარლალ ნერუმ, რომელიც პირადად იცნობდა აინშტაინს, იგი „სულ უფრო მზარდ ჩრდილების სამყაროში მოკიანე სინათლის სხივს“ შეადარა.

სიცოცხლეში აინშტაინის ბევრს არ ესმოდა, ზოგს მისი ადამიანური მიამიტობა აკვირვებდა, სხვებს რელიგიაზე მისი საჯარო უარის თქმა აღიზიანებდა, ზოგს კიდევ მისეული ალბათობის მწყობრი თეორიის ქემმარიტების არ სწამდა. მეცნიერს არასდროს უცდია ვინმეს დარწმუნება რაიმე-

ში, ის მხოლოდ ილიმებოდა თავისი სევედიანი თვალებით. მან თვითონ აირჩია მოღვაწისა და რევოლუციონერი მეცნიერის გზა. „არავითარი ტალანტი არ გამაჩია, — ამბობდა უდიდესი ფიზიკოსი, — მარტო გააფთრებულ ცნობისწადილი მაქვს“. სამყაროს შეცნობის, გამოცანების ამოხსნისა და დალუპისგან ხსნის ეს მისწრაფება, მხოლოდ ბრძენკაცთა ხედიერია. სწორედ ასეთი იყო უკანასკნელი სამეცნიერო რევოლუციის ლიდერი — სამყაროს ადამიანი ალბერტ აინშტაინი.

Dodge-ის ჰაიზელი ჰემიხები

საფრანგეთის დედაქალაქში გამართულ საერთაშორისო ავტოსალონზე სახელგანთქმული მარკა 3 ახალი მოდელით იყო წარმოდგენილი. Dodge Avenger — საშუალო ზომის სედანია, რომელზეც ამერიკელი ავტომწარმოებლები დიდ იმედებს ამყარებენ. ეს კონკურენცია ე.წ. სეგმენტში გაჩაღდება, რომელშიც დიდი პოპულარობით სარგებლობენ ევროპული მოდელები: VW Passat, Ford Mondeo, Citroen C5 და Peugeot 407. მაგრამ ოკეანისგალმელი მარკეტოლოგები მიიჩნევენ, რომ სწორად შეაფასეს ევროპულ ავტომოყვარულთა მიდრეკილებები და მათი აზრით, ახალი სედანი სწრაფად დაიმკვიდრებს კუთვნილ ადგილს „ზებერ კონტინენტზე“.

Avenger ერთობ „თავხედური“ იერით გამოირჩევა — მას კვადრატული ფორმის მშუქები და რადიატორის საკმაოდ მასიური ცხაური აქვს.

მანქანის ტექნიკური მახასიათებლების შესახებ, მწარმოებლები ჯერჯერობით ძალზე მწირ ინფორმაციას ავრცელებენ. სედანი იმავე პლატფორმაზეა აგებული, რომელზეც ახალი Chrysler Sebring; რაც შეეხება ძრავას — ის 2,0 ლ მოცულობისაა და თითქმის იგივეა, რომლითაც Jeep-ისა და Chrysler-ის ზოგიერთი მოდელია აღჭურვილი. კომპანიის მესვეურთა თქმით, ცოტა ხანში მას შეემატება 2,7 ლ მოცულობის V6 ტიპის ძრავა, რომელსაც სედანი, Sebring-ს დაესესხება.

კომპანიამ პარიზში კიდევ ორი მოდელი — გაძლიერებული Dodge Caliber SRT4 და კომპაქტური კროსოვერი — Dodge Nitro წარმოადგინა. პირველი მათგანი გოლფ-კლასის უკვე ცნობილი ჰემიხების უმძლავრეს ვერსიას წარმოადგენს. ის 2,4

ლ მოცულობის, 300 ცხ.დ. სიმძლავრის ბენზინის ტურბოდრავითაა აღჭურვილი. 100 კმ/სთ სიჩქარეს ის 6 წმ-ში ავიტარებს.

Dodge Nitro იმავე პლატფორმაზეა აგებული, რაზეც Jeep Liberty (Cherokee). მოხდენილი ყველგანმავალი თავის „თანამოძმეზე“ — Dodge Caliber-ზე მასიურია და მეტი აგრესიულობითაც გამოირჩევა. ის, როგორც ბენზინის, ასევე დიზელის რამდენიმენაირი ძრავით შეიძლება იყოს აღჭურვილი, რომლებიც ავტომოყვარულებს Jeep Liberty-ს სხვადასხვა მოდიფიკაციაში შეხვედრიათ.

Chrysler Sebring

თავისი სუპერაგრესიული პარტნიორის გვერდით, მარკა Chrysler რამდენადმე უფერულად გამოიყურებოდა პარიზის ავტოსალონის პავილიონში. მაგრამ საყოველთაო აზრით, კომპანიამ ევროპის ბაზარს ასევე ძალზე მნიშვნელოვანი სიახლე შესთავაზა: სედანი Sebring, Dodge Avenger-ის მსაგავსად, ასევე გაუწევს კონკურენციას სეგმენტის ევროპულ მოდელებს. ამ ორ ამერიკულ მოდელს ძალზე ბევრი რამ აქვს საერთო. ისინი ძლიერ განსხვავდება ერთიმეორისგან ძარას დიზაინით, მაგრამ ერთსა და იმავე პლატფორმაზეა აგებული და ერთნაირი აგრეგატებით აღჭურვილი, გარდა ერთისა: „კრაისლერის“ ძრავების საშუალო მოცულობა 2,0 და 2,4 ლ-ია, ხოლო ევროპისთვის განკუთვნილ „ავენგერზე“ მათ არ დააყენებენ.

Jeep – ყველგანმავლების ყველაზე ცნობილი მნახმოებელი

როგორც გაირკვა, ეს სახელგანთქმული ფირმა ევროპაში საკუთარი ბაზრის გაფართოებას ლამობს. სწორედ ამიტომ, მან პარიზში ერთდროულად რამდენიმე ახალი მოდელი ჩაიტანა. მათ შორის, უპირველესია Jeep Compass, რომელსაც იგივე პლატფორმა აქვს, რაც Dodge Caliber-ს. ამ მანქანას ძალზე უჩვეულო დიზაინის მქონე ძარა აქვს — უკანა ნაწილში სამკუთხედის ფორმის მასიური დგარი და „გაბერლი“ წინა ფრთებით. რაც შეეხება ინტერიერს — აქ ყველაფერი იგივეა, რაც მის წინამორბედ მოდელში.

ტექნიკური მახასიათებლებიც ახალ „ჯიპს“ იგივე აქვს: 2,4 ლ მოცულობის ბენზინის და 2,0 მოცულობის ტურბოდიზელის ძრავა. ევროპაში მხოლოდ მისი სრულამძრავიანი ვერსია გაიყიდება; რეალიზაცია წლევანდელი წლის დამლევისთვისაა დაგეგმილი.

გაგონაღმთ თქვენი თავი გრაფოლოგიაში

როგორ რეაგირებთ, როცა სიმართლეს პირში გეუბნებიან? ზოგჯერ ხომ ადამიანებს ძალზე უჭირთ პირში ნათქვამ მწარე სიმართლესთან შეგუება და ისინი ხშირ შემთხვევაში, ქვეშარიტებისთვის თვალის გასწორებას, თავის მოტყუებას ამჯობინებენ.

უპირველეს ყოვლისა, შეგახსენებთ, რომ გრაფოლოგია მეცნიერებაა კალიგრაფიის შესახებ. გირჩევთ, ამ საქმეს ყოველგვარი სერიოზული განზრახვის გარეშე მიუდგეთ. კალიგრაფიის მეშვეობით ხომ შეგიძლიათ თქვენი თუ ახლობლების ხასიათში იოლად გაერკვეთ. ტესტის საშუალებით ახლობლების ხასიათის დადგენა ბევრად უფრო გაგიადვილდებათ, რადგან სასურველია ერთი რამის გათვალისწინება — ნიმუშად აღებული ნაწერი ჩვეულებრივად, ყოველგვარი განსაკუთრებული მონდომების გარეშე უნდა იყოს შესრულებული. ნიმუშად არ გამოიყენოთ სტუდენტობის დროინდელი კონსპექტები, საგამოცდოდ დაწერილი თხზულებები, ექიმის მიერ დაწერილი დიაგნოზი თუ გამოწერილი რეცეპტი, განცხადება... უმჯობესია, თუკი ადამიანს არ ეცოდინება, რისთვის გჭირდებათ მის მიერ თაბახის უხაზო ფურცელზე დაწერილი რამდენიმე სტრიქონიანი ფრაზა.

ნაწერის ყოველი დამახასიათებელი ნიშანი, ქულათა გარკვეული რაოდენობით ფასდება, შემდეგ კი, ეს ქულები ჯამდება. იმ შემთხვევაში, თუკი მიღებული პასუხი თქვენთვის მოულოდნელი ან უსიამოვნო აღმოჩნდება, ნუ დალონდებით, ეს ხომ მხოლოდ და მხოლოდ თამაშია!

ასოების ზომა
ძალზე პატარა ასოები — 3 ქულა;
პატარა ასოები — 7 ქულა;
საშუალო ასოები — 17 ქულა;
მსხვილი ასოები — 20 ქულა.

ასოების დახრილობა
მარცხნივ დახრილი ასოები — 2 ქულა;

მარცხნივ მსუბუქად დახრილი ასოები — 5 ქულა;
მარჯვნივ დახრილი ასოები — 14 ქულა;
მარჯვნივ მკვეთრად დახრილი ასოები — 6 ქულა;
სწორი დაწერილობა — 19 ქულა.

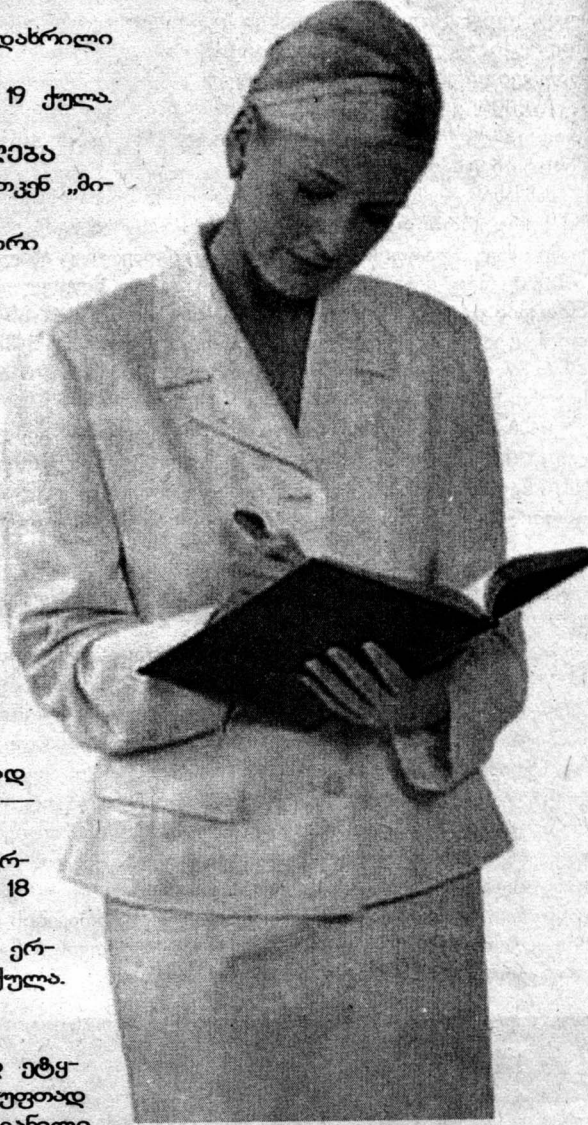
ხელწერის მიმართულება
თუკი სტრიქონები ზეფითკენ „მინივენ“ — 16 ქულა;
თუკი სტრიქონებს სწორი მიმართულება აქვთ — 12 ქულა;
თუკი სტრიქონები ქვევით „იხრებიან“ — 1 ქულა.

ინტენსივობა (რამდენად გაკრული ხელითაა დაწერილი ნიმუში და კალამზე დაჭერის ხარისხი)
მსუბუქი — 8 ქულა;
საშუალო — 15 ქულა;
მეტყველად ძლიერი — 21 ქულა.

სიტყვის დაწერილობის ხასიათი
ასოების გადაბმულად წერისაკენ მიდრეკილება — 11 ქულა;
ასოების ცალ-ცალკე წერისაკენ მიდრეკილება — 18 ქულა;
შერეული სტილი — ერთიც და მეორეც — 15 ქულა.

საერთო შეფასება
კალიგრაფიას აშკარად ეტყობა მონდომება, ასოები სუფთად და გულდასმითაა გამოყვანილი

— 13 ქულა;
კალიგრაფია არათანაბარია, ასოების ნაწილი მკაფიოდ იკითხება ნაწილის ნაკითხვა კი ჭირს — 9 ქულა;
ასოები იმდენად დაუდევრად და გაურკვევლად და დაწერილი, რომ ნაწერის გარჩევა პრაქტიკულად შეუძლებელია — 4 ქულა.

ტესტის შედეგები

38-51 ქულა: მსგავსი კალიგრაფია მოხუც, სუსტი ჯანმრთელობის ადამიანებს აქვთ, ძირითადად მათ, ვინც ოთხმოცს უკვე კარგა ხანია გადააბიჯა.
52-63 ქულა: ასე გაუბედავი, მორცხვი, პასიური და ფლეგმატური ადამიანები წერენ.
64-75 ქულა: ასეთი ხელწერა გამბედაობას მოკლებულ, რბილი და მშვიდი ხასიათის, დახვეწილმანერებიან ადამიანებს აქვთ.
76-87 ქულა: ამგვარი კალიგრაფია გულდია, გულწრფელ, მგრძობიარე და შთამბეჭდავი ხასიათის მქონე ადამიანებს ახასიათებთ. აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ ისინი გამორჩეულად კარგი მეოჯახეები არიან.
88-98 ქულა: ქულათა ეს რაოდენობა მეტყველებს იმაზე, რომ თქვენ გამორჩეულად პატიოსანი და კეთილსინდისიერი ადამიანი ბრძანდებით გაქვთ ძლიერი და მდგრადი ფსიქიკა. ხართ მამაცი, გამბედავი, გამჭრიახი და ინიციატივიანი ადამიანი.
99-109 ქულა: ასეთი ხელწერის მქონე ადამიანები ინდივიდუალისტები არიან. მათ საკმაოდ ფიცხი ხასიათი აქვთ და გამჭრიახობითა და მოქ-

ნილი აზროვნებით გამოიჩრევებიან როგორც წესი, მათ დამოუკიდებელი მსჯელობა და ქმედება ახასიათებთ. ამასთან საკმაოდ უკმეხები, ჭირვეულები და საურთიერთოდ მძიმე ადამიანები არიან. მათი განწყობა ძალზე იოლია. მათ შორის ბევრია ნიჭიერი ადამიანი, ისეთები, რომლებიც ძირითადად, შემოქმედებითი საქმიანობისაკენ არიან მიდრეკილნი.
110-121 ქულა: ასეთი კალიგრაფია უზასუნსმგებლო, უდისციპლინო, უხეშ და ქედმაღალ ადამიანებს აქვთ.

				1 სტალინის ნამდვილი პეარი	2 ნაკვეთ რჩხელობი ნაკარი	3 მსხეული თოქი					4 ხის ღიბი ღანჯარი
											5 მასწრაბე- ლა გველი
				6 პოპოვის გამოჭონება			7 ხრიტი, ფანდი	8 ლოს- ტოვესის რომაში			9 ღამბა
							10 პირველი ქალი				
							11 საჭრელი იარაღი				
	13 მელიცინის ღარგი	14 საკო- მუნიკაციო ნაგებობა		15 ქრის- ტიანული სიმბოლო					16 მარჯნის კუნძული		
				17 ფორნგი მწერალი		18 ჭრისის მოღანა				19 ჯუჯა ცხენი	
										20 ძვ. ბერძენი ფილოსო- ფოსი	
				21 მღიბარე საქარბე- ლოში				22 ირანის ფულის ერთეული	23 კურკოვანი ხილი		
				25 ალეი- რახსნული ღრეობა							
								26 ტალისე- ბური ნაკეცი		27 პომელოსის პოემა	
				28 ამერიკელთა მეტსახელი		29 ხის პატარა ხიდი					
								30 სახელმწიფო სამხრეთ ამერიკაში		31 ესპანური ავტომობილი	
	32 ზელა და ქვედა ყბა ერთად	33 კატარის ღვთაქალაქი	34 კარგი ამიბი	35 პარი- ლის ძვ. ქა- რთული სა- ხელწოდება	36 ძვირფასი სკამი	37 ფიფის პარლამენტი					
	38 ლაოსის ფულის ერთეული				39 საყოველთაო ლოცვა						
					40 საეკლესიო კრება					41 კურკოვანი ხილი	
	42 სპორტის სახეობა				43 საკრავზე გაბმული ძაფი						
								44 პაქისტანის ღვთაქალაქი		45 პოლი- ციელი სფერანგეში	46 აფრიკელი ქვეყანა

1. მაკულატურა; 2. კოლი; 3. ფლორა; 4. ბურახი; 5. კარამბოლი; 6. ხილარი; 7. ლოტო; 8. გრაფირება; 9. აგა; 10. სატირა; 11. ლილეო; 12. ბუმერანგი; 13. ზუა; 14. სილა; 15. პედაგოგი; 16. არამ; 17. ბალადა; 18. მალარია; 19. ხამი; 20. რონალდო; 21. ხრამი; 22. ბარი; 23. შაორი; 24. დორი; 25. შანე; 26. აკრი; 27. სამორინე; 28. კოლორიტი; 29. კენარი; 30. ჯიბი; 31. პარადი; 32. გიტარა; 33. აბი; 34. მინესოტა; 35. ცელო; 36. სიონი; 37. ლიმა; 38. ციგა; 39. იენა; 40. ირისი; 41. ფირი; 42. რუტინა; 43. ემისია.

ურათზე: მხაელ შუმახერი; ფერარი.

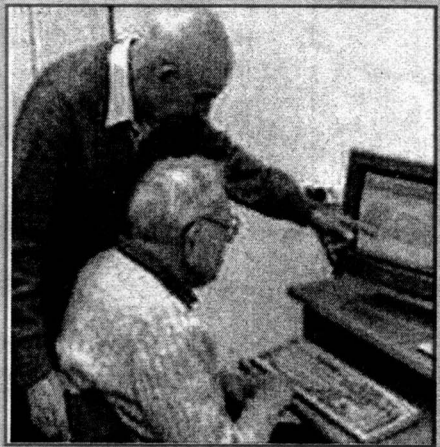
ბრიტანელი მალაზიაში პურის საყიდლად ტანკით მიემგზავრება

ბრიტანელმა სტივენ ელისონმა მალაზიაში სასიარულოდ მსუბუქი სადაზვერვო ტანკი, 1974 წელს გამოშვებული SABRE შეიძინა. ჩემპირის საგრაფოს ქალაქ უინსფორდის მკვიდრმა ავტობარატმა, ლინკოლნშირის სამხედრო საწყობში ჩამონერილი საბრძოლო მანქანა 22.400 დოლარად იყიდა. როგორც ელისონი ამბობს: „სოლიდური ასაკის“ მიუხედავად, ტანკი კარგადაა შენახული, რადგან 1995 წლამდე, მანქანა ჯავშანსატანკო არმიის რეზერვში ირიცხებოდა. „ამ ჯავშანმანქანაზე 30-მილიმეტრიანი ავტომატური ზარბაზანია დამონტაჟებული, რომელიც ამჟამად არ მუშაობს“, — აღნიშნა შვიდტონიანი ტანკის ახალმა მფლობელმა. ქალაქში მგზავრობისთვის სტივენ ელისონმა ტანკის მუხლუხებს რეზინის საკრავები დაუყენა, რათა გზის საფარი არ დაზიანდეს. ამ სატრანსპორტო საშუალების წლიური დაზღვევა 260 დოლარია. „ტანკის შენახვის ხარჯები საკმაოდ მცირეა და კარგი ავტომობილის შენახვის ხარჯებ თითქმის არ აღემატება“, — ამბობს ელისონი, რომელიც 4,2 ლიტრი მოცულობის ძრავითი აღჭურვილი SABRE-ს ხარისხიანი, არაეთილირებული ბენზინით ამარაგებს. ავზის სრულად ავსება 480 დოლარი ჯდება, მაგრამ მფლობელს ამ დანახარჯს ტანკით მგზავრობით გამოწვეული შეგრძნება უნაზღაურებს. „ადამიანთა უმრავლესობას არ შეუძლია მძღავრი, ძვირად ღირებული Ferrari-ით იმგზავროს, ამ ჯავშანმანქანით მგზავრობა ჩემზე ძლიერ შთაბეჭდილებას ახდენს“, — ამბობს ბედნიერი სტივენ ელისონი.

სწავლა – სიბერემდე

ძველმა ქართულმა ანდაზამ — „სწავლა — სიბერემდე“ დადასტურება შორეულ ავსტრალიაში პოვა. 91 წლის ავსტრალიელმა ალან სტიუარტმა ჯერ კიდევ არ იცის, თუ როგორ გამოიყენებს უნივერსიტეტში მიღებულ იურიდიულ განათლებას, მაგრამ ის კი იცის, რომ მას იუსტიციის ბაკალავრის დიპლომი უკვე აქვს! ახალი ინგლისის უნივერსიტეტის სასწავლო კურსი სწავლების 6 წელიწადზეა გათვლილი, მაგრამ სტიუარტმა ეს კურსი წელიწად-ნახევარში აითვისა. „ძალზე მცირე დრო მაქვს. კიდევ 4 წელიწადი რომ მესწავლა, შესაძლოა, ამ ბედნიერ წუთებს ვერ მოვსწავებოდი“, — განაცხადა ბაკალავრის დიპლომის გადაცემის ცერემონიაზე ბედნიერმა კურსდამთავრებულმა. როგორც აღმოჩნდა, ალან სტიუარტს ყველაზე მეტად „რომის კანონების“ შესწავლა როდი გაუჭირდა. მისთვის ყველაზე დიდი სირთულე ინტერნეტისათვისება აღმოჩნდა, რომლის გარეშე, თანამედროვე სტუდენტთა ვერაფერს გააწყობს. „თავდაპირველად, კომპიუტერულ ანბანში სრული პროფანი ვიყავი. მაგრამ თუ კაცი მოინდომებს, ინტერნეტსაც კი გაუმკლავდება!“ — ამაყად განაცხადა 91 წლის დამწყებმა იურისტმა.

იპოვნეთ სენსაცია

სუდოკუ

წინა ნომრის სუდოკუს პასუხები

გთავაზობთ ციფრულ თავსატეხს სუდოკუს (იპოვნეთ სენსაცია) — ცალკე მდგომარეობა და ჩვენი ჟურნალის ფურცლებზეც გამოჩნდა. მის ამოსახსნელად ცარიელ უჯრეტში უნდა ჩანეროთ ციფრები 1-დან 9-მდე ისე, რომ არც ერთ სვეტსა და არც ერთ სტრიქონში ერთნაირი ციფრი არ გამოერდეს. სწორად ამოხსნილ სუდოკუსში აგრეთვე, არ შეიძლება ციფრები ბლოკებში 3X3. ჩვენ გთავაზობთ მარტივ და საშუალო სუდოკუსს. გისურვებთ წარმატებას!

4 3 9 6 1 2 7 8 5	7 8 1 4 3 9 5 2 6	1 4 7 9 8 5 6 3 2
2 1 8 9 7 5 6 3 4	4 5 6 1 2 8 7 3 9	2 6 8 3 7 1 5 4 9
5 7 6 4 3 8 1 9 2	2 3 9 7 6 5 8 1 4	9 5 3 6 4 2 1 8 7
3 4 7 2 5 1 9 6 8	6 9 5 3 7 1 4 8 2	3 7 9 8 6 4 2 5 1
1 8 2 7 9 6 5 4 3	1 2 7 8 4 6 3 9 5	5 2 4 7 1 3 8 9 6
9 6 5 3 8 4 2 1 7	8 4 3 9 5 2 6 7 1	6 8 1 2 5 9 3 7 4
7 9 1 5 4 3 8 2 6	9 7 4 6 1 3 2 5 8	7 9 6 1 3 8 4 2 5
8 2 3 1 6 7 4 5 9	5 6 8 2 9 7 1 4 3	4 3 2 5 9 6 7 1 8
6 5 4 8 2 9 3 7 1	3 1 2 5 8 4 9 6 7	8 1 5 4 2 7 9 6 3

* მარტივი

	9	4		6		3	5
	2	8		7			9
5				2			8
9			8	5			7
	3	7		9		1	5
4		7					8
	4		6				3
6				2		8	1
7	8		3		9	5	

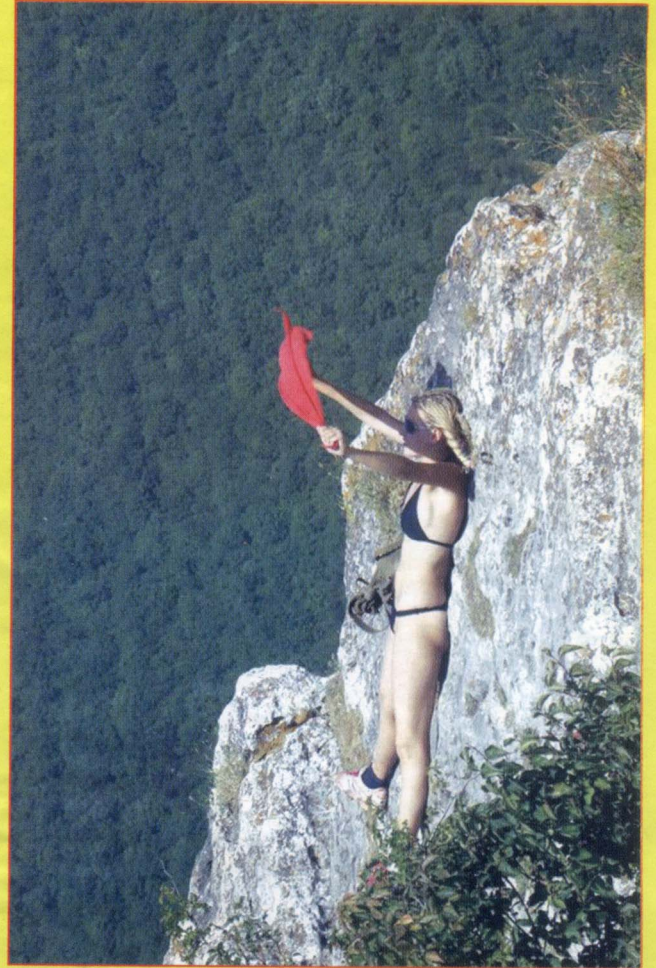
** საშუალო

	8		4				9	
		9			8		7	4
6				7				8
		1		6				5
		7		5	2	9		
9					7	6		
	4			2				9
3	7		5			1		
	9				1		5	

*** რთული

5								4
9				1				5
		6			8			
	3							7
		8			6	2		
4				3				9
			7			8		
	5			4				3
	2							1

ფოტოკუჩიონები

Premier by Dead Sea Premier

ნიღბი ღამის ფეხი

ბ 70 / 38

საინფორმაციო ცენტრი

დაჯილდოვებული
ხომის სანაჯილდო
პრემია

ტელ: (+995 32) 38 44 54

ფაქს: (+995 99) 54 66 66

შ.პ.ს. ი.ი. პრემიერი
www.il-premier.ge